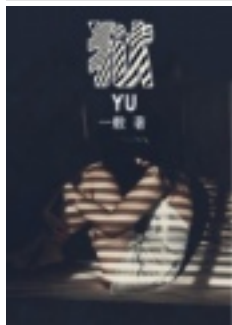

Ngục

Contents

Ngục	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	23
8. Chương 8	25
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	52
19. Chương 19	55
20. Chương 20	58
21. Chương 21	60
22. Chương 22	67
23. Chương 23	72

Ngục

Giới thiệu

Nếu nói tình yêu rốt cuộc là gì, ai cũng không thể nói rõ ràng. Sông cạn đá mòn, ngày tháng nguyệt

1. Chương 1

Trong đại sảnh xa hoa của Khách sạn quốc tế Đế Đô, Lương Dĩ đứng ngồi không yên.

“Lương thị nay đã nguy kịch, trừ khi tìm được sự đồng ý của ngân hàng Tô thị, bằng không sẽ phá sản.” Ba cô cũng là tổng giám đốc Lương thị hướng cô nói: “Con gái, nuôi quân ngàn ngày, dùng quân một giờ. Sự tồn vong của công ty, hoàn toàn trông cậy vào con.”

Lương Dĩ tự hỏi một chút: “Ba, ba muốn bán con sao?”

Lương Thế Thần nét mặt già nua nổi giận đùng đùng, Lương Dĩ hiểu được người thành lập ngân hàng Tô thị chính là bạn học thời trung học của cô, ba muốn dựa vào mối quan hệ này để cứu vãn Lương thị.

Nhưng là quan hệ đồng học, có thể đàm phán thành công trăm vạn sinh ý sao?

Lâm vào trầm tư, cô không chú ý một bóng đen di động đã bao quanh cô, thẳng đến khi âm thanh hữu lực vang lên bên tai: “Lương Dĩ?”

Cô quay đầu, bắt gặp một khuôn mặt thật tuần tú mà đời này cô chưa bao giờ gặp, lướt qua thân thể của cô một lượt, một tia cười nhạt nhẽo hiện lên trong mắt, anh nói: “Đã lâu không thấy.”

Người này... Là ai?

Anh tùy ý ngồi vào ghế đối diện, tây trang trên người được cởi ra đặt trên ghế, quần áo màu xanh biển vẽ lên bên trong cơ bụng được rèn luyện hoàn mỹ: “Không phải là không nhớ rõ anh đi?”

“Làm sao có thể? Anh không phải là, không phải là cái kia, Tô, Tô...” Cô khụ một tiếng, “Em nhớ rõ anh, anh chính là cái kia thường xuyên, thường xuyên...”

“Tô Diệu, tên của anh, người ngồi cùng bàn với em thời trung học.”

Ba!

Chiếc ví Chanel màu vàng rơi xuống đất, cô cuối đầu nhặt ví lên: “Tô Diệu.”

Trí nhớ của cô lúc nhỏ đã không tốt, bạn hồi tiểu học hay trung học nếu gặp thoáng qua cô cũng sẽ không nhận ra, nhưng Tô Diệu là một trong số ít người cô nhớ rõ.

Đó là một nam sinh ăn nói ần ần. Gia đạo sa sút, bị bạn bè ghét bỏ, cho dù có xảy ra sự kiện kia cũng kiên trì tiếp tục học, cố gắng đạt thành tích tốt nhất.

Sở dĩ nhớ rõ, bởi vì sự kiện kia, cô đã tổn thương anh rất sâu, tuy rằng không phải do ý của cô nhưng cũng là vì cô.

Sự khách sáo cùng lấy lòng biến thành áy náy: “Anh đã trở lại?”

Anh nhú mày cười lạnh: “Anh đương nhiên phải về, trong nước nhiều người thú vị như vậy. Em có hi vọng anh trở về không?”

Tay cô cầm ví da càng ngày càng căng thẳng: “Thấy anh tốt như vậy, em thật mừng thay cho anh.”

Anh cười khẽ một chút, bỗng nhiên thân thể tiến về phía trước, chóp mũi cơ hồ chạm đến chóp mũi của cô: “Em xem ra rất sợ hãi?”

Cô ngửa đầu ra sau, lắc đầu: “Không có.”

Anh lại kề sát đi lên: “Xem đầu em dính cái gì.” Không biết từ khi nào anh đã lấy khăn tay rồi chưa hỏi sự đồng ý của cô đã tự tiện lau.

Từ nhỏ tính tình của cô đã tự phụ, cô không lưu tình hất tay anh ra, “Anh dựa vào gần quá, ngồi trở lại đi.”

Anh nhìn thẳng cô, đôi mắt bỗng trở nên sâu thẳm, từng bước quay về ghế, nở ra nụ cười hoàn mỹ “Em gặp anh có chuyện gì? Còn thừa năm phút.” Anh nói xong nhìn thoáng qua đồng hồ.

Cô nhớ đến mục đích khi đến đây, cuống quýt rút tài liệu công ty từ trong túi ra “Công ty cha em muốn mượn tiền ở ngân hàng của anh.” Nhìn ánh mắt anh, cô kiên trì nói tiếp, “Chúng tôi có một hạng mục, chỉ cần một tháng có thể hoàn trả số tiền, ba tháng tiếp theo có thể đem một phần ba lợi nhuận đưa cho ngân hàng.”

“Nghe qua rất hấp dẫn.”

Cô đem hiệp ước đẩy về phía trước: “Anh xem xem.”

Anh ngay cả mi mắt cũng không có cúi xuống, chỉ là nhìn cô, khóe môi gợn lên một chút, đứng lên tính rời đi.

“Tô Diệu!”

“Còn có việc sao?”

Cô cắn chặt răng: “Anh không muốn cho vay?”

Anh vẫn không nói một lời.

“Bởi vì sự việc kia sao?”

Anh bỗng nhiên quay đầu lại, thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô lui về sau “Đã quên Lương đại tiểu thư không thích cùng anh tiếp xúc gần gũi như vậy, thật thất lễ.” Anh mỉm cười xoay người, nghiêng ngàng rời đi.

Lương Thế Thần biết được mượn tiền thất bại, tức giận đến đầu bạc thêm ba phần, chớp lấy cây thước truy đánh Lương Dĩ vài vòng, thở hồng hộc ngồi trên sofa nói: “Con, con không mượn được tiền, gia đình chúng ta đành ngồi chờ chết thôi.”

Lương Thế Thần năm nay năm mươi tám tuổi, tốc độ chạy không chậm nên Lương Dĩ rất khó khăn mới tránh được, xoa thắt lưng thở, “Không, không cần mượn anh ta, không được sao?”

Lương Thế Thần vô cùng đau đớn, bây giờ ngân hàng Tô thị là cứu tinh duy nhất của Lương thị.

Thật sự là phong thủy thay phiên chuyển, năm nay đến Tô gia. Mười năm trước tiểu tử kia bệnh ủ rũ không nói lời nào, hôm nay cứ nhiên bắt cô - Thiên kim Lương thị đi cầu cạnh anh ta.

Xuyên qua muôn tầng cách trở, cuối cùng điện thoại cũng tiến được đến tai Tô Diệu, anh ta địa vị thật cao, ngay cả ngữ khí cũng bình thản khó nắm bắt như vậy. “Lần trước anh đã nói, chúng ta không có gì để bàn bạc.” Ngay lúc cô đang định nói thì anh lại bổ thêm một câu “Lấy điều kiện thì như thế nào?”

“Như vậy,” Cô thật cẩn thận hỏi, “Muốn điều kiện gì? Em nghĩ chỉ cần anh nguyện ý cho vay tiền, điều kiện gì ba em cũng đáp ứng anh.”

Sau một lúc lâu, từ điện thoại bên kia truyền đến tiếng cười khẽ, hoàn toàn bất đồng với ngữ khí nhiệt tình trong trí nhớ, tựa như một tên lưu manh tùy thời có thể thấy ngoài đường, “Nếu nói “là em”, được không?”

“Đừng có nghĩ!” Cô không chút do dự tắt điện thoại, thở phì phì bước đi, mới đến cửa cô đã bị bảo vệ ngăn lại. Chàng trai bảo an Lục Miên thần sắc kiên định nói cho cô biết, Tô Diệu đang đợi gặp cô.

“Nói với anh ta, tôi không đi!”

Tôi không đi.

Ba ngày sau, Lương Dĩ hận không thể đem lời nói đó nuốt trở lại trong bụng.

Lương Thế Thần gặp phải kỳ hạn cuối cùng, tất cả đồ đạc trong nhà đều bán dần, căn nhà to lớn trở nên trống trải chưa từng có. Sự trống trải làm người ta sợ hãi này kích thích Lương Thế Thần tới hồng mắt, nhìn chăm chăm Lương Dĩ, cô là hi vọng cuối cùng, đôi mắt ông vẫn đục, cầm nước mắt nói: “Tiểu Dĩ, ba van con...”

Cô đóng cửa lại, nghe ba ở bên ngoài lải nhải. Những lời này nhắm mắt lại cô cũng biết, cha làm giàu không quang minh chính đại, từ một gã không tốt nghiệp sơ trung leo đến địa vị như bây giờ, khi mất đi tất cả thật khó khăn để đổi mặt.

Kỳ thực khi những trang sức quý giá cùng quần áo của cô bị mang đi, cô đã cảm giác được sự thật kinh khủng, cô phá sản. Quần áo xinh đẹp của cô, trang sức của cô, cả căn phòng cô từng ở đều biến mất. Về sau cô chỉ ở trong căn phòng nhỏ ba mươi thước vuông, mặc quần áo cũ kỹ, ăn đồ mốc meo, mọi sự hưởng thụ đều không còn. Còn có những người cô quen biết, cũng sẽ ghét bỏ cô như khi cô ghét bỏ những người khác, đem rác ném vào cô, phun nước miếng vào cô...

Không, không, tương lai thật đáng sợ, cô không muốn như vậy.

Tuyệt không!

Bất quá lúc này đây, điện thoại cũng không tìm được Tô Diệu, cô chỉ có thể qua ngân hàng Tô thị chờ. Nhưng khi đến ngân hàng, bảo vệ lại đem cô ngăn ngoài cửa, “Thực xin lỗi, tiểu thư, Tô tổng dặn cô không thể đi vào.”

Mặt trời lên cao chói chang, nướng người cô thành một thân mồ hôi, lau qua cái trán ẩm ướt, cô duy trì khoảng cách nửa thước với bảo vệ, “Bên ngoài nóng như vậy lại muốn tôi chờ sao?”

Bảo vệ khó xử lắc đầu: “Thực xin lỗi, tiểu thư.”

Cô chán ghét tình cảnh như vậy, thật hèn mọn. Nhưng cô một chút cũng không hèn mọn, cô là Lương Dĩ xinh đẹp, là nữ vương mà mọi người phải ngược nhìn.

Tay từ trong túi Chanel màu vàng làm bằng da dê lấy ra một chiếc khăn tay, lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chiếu xuống cây cổ thụ, những chiếc lá xanh mượt lưỡi biếng giã ra giữa hè bông bột. Nhìn đồng hồ MATCH màu hồng nhạt trên tay đã chỉ ba giờ, thời điểm nóng nhất đã trôi qua, cô thậm chí không dám chạy đi mua một chai nước suối, chỉ sợ chẳng may rời đi mười phút Tô Diệu sẽ rời khỏi công ty mà cô không hay biết.

Bảo vệ đưa cho cô một chai nước, “Nhìn cô đứng lâu như vậy, nhất định sẽ rất khát.”

Cô vội vàng tiếp nhận, chai nước này chỉ là một loại rẻ tiền ở chợ, trước kia xem cô cũng không xem. Uống một ngụm nhỏ, nhấp mím môi, lấy từ trong túi ra đồng mười tệ.

Bảo vệ sững sốt, há mồm muốn nói cái gì, bộ đàm liên kêu bíp bíp, ngay lúc anh ta mở miệng nói thì vòi phun nước hoạt động, tiếng nước át đi hết thảy, cô chỉ nhìn thấy bảo vệ buông bộ đàm hướng mình vẫy vẫy tay.

Cô không thể tin đóng chai nước, bảo vệ nói, Tô Diệu muốn gặp cô.

Trong văn phòng, Tô Diệu ngồi ở cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía cô, bả vai rộng lớn ngăn cản một nửa ánh sáng từ cửa sổ truyền đến cô. Trong bóng tối, vẻ mặt anh làm người khác không thể suy đoán.

Cứ lảng lạng như vậy mà nhìn anh, cô đứng cạnh cửa cách anh xa nhất, anh ngồi sâu trong bàn công tác. Tô Diệu nâng tay, nhìn cái đồng hồ màu đen quý giá như lần trước, “Cô có ba phút.”

Cô tiến lên phía trước, đứng đối diện bàn của anh, ngay tại trung tâm của căn phòng, thật giống như món hàng treo giá, mặc cho ánh mắt của anh làm nhục: “Lần trước anh nói, “là em” là có ý gì?”

Tựa hồ vẫn như lúc đầu gặp mặt, anh nói chuyện luôn như vậy, nói một nửa giữ lại một nửa, câu trước cùng câu sau luôn cách nhau một khoảng thật lâu. Lần này cũng vậy, thời gian như sương xẹt qua lông mi, anh nhếch lên khóe môi không có độ ẩm: “Như vậy cũng không hiểu, Lương Dĩ, em nên đi rồi.”

Anh vươn đầu ngón tay chỉ về phía cửa.

Chân của cô như bị dính trên mặt đất, cổ bị thạch cao cố định. “Em, em hiểu ý anh... em không đi.”

Trong không gian yên tĩnh anh đột ngột cười chói mắt, giống kim châm vào lỗ tai, “Lại đây.”

Tô Diệu chuyển động ghé dựa, đem chân vươn ra. “Em trước kia không phải rất thích tôi lau giày cho em sao? Mấy đôi giày đó thật xinh đẹp, mỗi ngày tôi đều lau rất sạch sẽ, em mang vào trông rất đẹp. Nhưng

là, em xinh đẹp như vậy, lau giày sẽ có dáng vẻ thế nào? Tôi rất muốn biết.” Giày của anh để trên mặt đất gõ nhịp, phát ra hai ba tiếng.

Cô không biết bản thân đi qua như thế nào, ngồi xuống như thế nào, khi chạm đến đôi giày da cá sấu lạnh như băng kia, cảm giác bị đóng băng liền lan đến tận đáy lòng.

Anh ung dung nhìn cô lau từng chút bụi bẩn trên đôi giày, đem mũi chân nâng cầm của cô lên. Cô có khuôn mặt rất khéo, cảm sắc nhọn có chút quá đáng, biểu hiện sự vô tình của cô, “Nhiều năm như vậy, em một chút cũng không thay đổi. Em một chút cũng không thay đổi nhưng vì sao anh lại thay đổi thành thế này.” Anh đột nhiên ôm lấy thắt lưng của cô, đem cô đặt trên bàn công tác.

Văn kiện, ống đựng bút, chén trà, hết thảy đều rơi xuống đất, làm thành một khoảng hỗn loạn. Nhưng mặc cho cô có giày dựa cùng thét chói tai thế nào đi nữa, anh cũng không vì thế mà thả lỏng cô một chút nào. Trán anh dán vào trán cô, từng chữ từng chữ phát ra từ cổ họng, “Rốt cuộc cũng bắt được em, Lương Dĩ.”

Cô sợ hãi nhìn anh đè tay mình lại, thấy anh cứ thế mà áp thân thể lại gần, hôn môi lại hôn đến cổ, vấy bị kéo lên, không khí lạnh như băng tỏa ra toàn thân, đôi môi nóng cháy của anh dừng lại ở rốn cô mà cắn, đau đớn xâm nhập nội tâm, nước mắt rớt cuộc tuôn như vỡ đê: “Tô, Tô Diệu.”

Anh khựng lại, nâng đầu cô lên, hé ra gương mặt đầy nước mắt, “Khóc như vậy thật khó coi, chưa chuẩn bị sao?”

Cô chậm rãi mang quần áo buông xuống, như là dùng hết khí lực, lấy tư thế yếu đuối nằm trên bàn công tác. Ngoài cửa có tiếng đập thùng thùng đem cô bừng tỉnh, cô vội đứng lên chui ra sau bàn, một phen lau nước mắt trên mặt, hung tợn nhìn về phía Tô Diệu nói. “Để em trốn một chút, không được đuổi em đi ra!”

Tô Diệu sưng sốt: “Được.”

2. Chương 2

Lương Thế Thần vui vẻ kí hiệp ước, cười đến trông giống phật Di Lặc, khen ngợi con gái cùng hiếu kì hỏi, “Con thuyết phục Tô thiếu gia thế nào, nghe nói hẳn là người rất lợi hại.”

Làm thế nào mà có thể nói ra được chuyện này, Lương Dĩ im lặng. Lương Thế Thần nói vài câu nữa cũng vội vàng quay lại công việc, không hỏi gì thêm.

Ba giờ chiều thứ hai hàng tuần là Lady's Day. Tuần này đến lượt Mộ gia chủ trì. Nhân dịp Mộ thị đưa ra thị trường, phu nhân Mộ gia quyết định đem liên hoan đổi thành yến tiệc.

Trong sân sau hoa viên sau nhà là một bãi cỏ rộng lớn tràn đầy hương vị, tiếng cười hoan hô, trò chuyện cùng tiếng nhạc hoà vào một cách vui vẻ.

“Lương Dĩ.” Một nhóm các cô gái đem những sự tình hứng thú phát sinh bàn tán.

“Cô có nghe không? Ngân hàng Tô thị thu mua công ty XX!”

“Oa. Thật ngạc nhiên nha, có biết chủ tịch ngân hàng Tô thị là ai không? Mọi người đều biết nha!” Cô gái cố ý kéo dài thật lâu rồi mới nói ra đáp án, “Chính là ‘Bệnh xác tử’ (bố tay với cái từ này ^^) Tô Diệu!”

Mọi người đều thật kinh ngạc, lập tức có chút cảnh giác, “Cái gì là ‘bệnh xác tử’, chúng ta chưa bao giờ gọi anh ta như vậy.” Lập tức lại có giọng nói vang lên, “Đúng đúng, lúc trước nói như vậy chỉ có...”, mọi ánh mắt đều hướng về cô. Lương Dĩ bình tĩnh nở nụ cười, uống một hớp rượu: “Sâm banh hôm nay thật ngon, cho tôi thêm một ít đi.”

Sau lưng là những lời ngôn luận phiền toái, cỏ xanh dưới chân lại cọ xát khiến cô cảm thấy đau rát. Đứng trước hoa viên, cô thông thả đón những cơn gió mùa hè, những quả bóng sắc sỡ sắc màu đông đưa thật sinh động.

Lúc này, nhân vật trung tâm trong lời bàn tán cũng đến. Nhìn xem người ta có danh phận cỡ nào, tất cả mọi người đều dừng thảo luận nhìn ra cửa, mà những người đàn ông ngoài cửa tay bắt mặt mừng với nhân

vật mới tiến vào. Ai cũng biết, ngân hàng Tô thị trong thời gian gần gũi năm năm đã trở thành ngân hàng lớn nhất, nắm giữ vận mệnh kinh tế toàn thành phố này.

Tô Diệu một thân áo màu lam, hoa văn ánh kim, dưới ánh mặt chiếu rọi thật chói mắt, ngẫu nhiên trở nên nổi bật trong đám người. Anh lộ vẻ mỉm cười khéo léo, đến bên cạnh cô tay cầm li rượu nhẹ nhàng nói, “Nếu em không theo anh ra ngoài, anh sẽ lôi em đi.”

Cô rời bàn đứng dậy, không cẩn thận lại giẫm phải gấu váy, anh nhanh tay lẹ mắt nắm thắt lưng cô đỡ lấy, ý cười tràn ngập, mùi nước hoa thoang thoảng trong từng hơi thở: “Nếu em đổi địa điểm để trốn, anh sẽ không dễ dàng tìm ra được như vậy.”

Mặt cô trắng bệch, giấy dựa phủ nhận, vừa lúc muốn thoát ra khỏi cánh tay của anh lại nghe thấy tiếng nói, “Nếu em nghĩ đã kí hiệp ước thì Lương thị nhất định không có việc gì...”

Chỉ nửa câu này khiến cô dừng lại, chậm rãi xoay người, đôi môi khẽ mở, “Anh có ý gì?”

Anh cười khẽ nâng cánh tay lên.

Cô nắm lấy tay anh, lại nghe anh nói: “Lúc bước vào đây nhìn thấy em, anh lại nhớ đến những ngày tháng mong nhớ trước kia. Em xem, ông trời quả thật đối với anh không tệ, thứ gì anh muốn đều không trốn được khỏi anh.” Tô Diệu bỗng nhiên cố định cầm cô, ngay dưới ánh nắng diễm lệ, ngay dưới ánh mắt của công chúng tại nơi đây mà hôn lên môi cô.

Chỉ là một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, dừng lại chưa tới một giây. Tay anh vẫn giữ cầm cô, tay kia thì ấn vào thắt lưng cô, môi để ngay cạnh môi cô, cười mê hoặc mà bừa bãi, “Em là của anh, gọi tên anh đi.”

Nếu bị một con chó bắt buộc hôn môi sẽ có cảm giác gì?

Anh chắc chắn không phải là chó, nay cũng là người đứng đầu trong giới thượng lưu, nhưng là, những khổn cùng và ti tiện anh đã trải qua cho dù hôm nay có thể nào đi nữa, cũng không thể lau sạch những dơ bẩn đó.

Bị một người thấp kém như vậy hôn môi, cô nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt, chỉ sợ mở miệng ra sẽ mắng người. Anh lại nắm lấy cầm cô, nắm đến đau đớn, một lần nữa bức ép: “Nếu em không gọi, anh sẽ lại hôn em, lần này, sẽ không buông ra dễ dàng như trước đâu!”

Xung quanh nhiều người như vậy, người thân, bạn bè, phóng viên, anh vẫn một vẻ mặt mỉm cười. Người bên ngoài nhìn đến bất quá chỉ là thấy cảnh nam nữ tán tỉnh mà thôi, chỉ có vẻ mặt phẫn nộ cùng đôi môi tái nhợt của cô là không phù hợp.

Mọi người luôn nhìn chằm chằm Lương Dĩ. Cô không muốn trở thành tiêu điểm bàn tán vào ngày mai, không muốn Lương thị một lần nữa lâm vào khó khăn nên chỉ có thể tươi cười.

Nụ cười nở rộ trên gương mặt tái nhợt, “Diệu.”

Đôi mắt Tô Diệu bỗng buộc chặt, bàn tay đặt trên lưng cô không khống chế được ép xuống, đem cô gắt gao dán lên người anh, “Đêm nay, anh muốn em.”

Cô lấy tay chặn trước ngực anh, “Buông ra đi, ở đây nhiều người.”

Tô Diệu nở nụ cười trên tức, lời nói ngân nga, nhưng vẫn buông ra, “Nếu em ngoan ngoãn, anh sẽ để em thoải mái.”

Cô xoay người đi đến chào bạn bè quen biết, không lâu sau rời đi.

Thay đổi quần áo, tám giờ tối, cô đến khách sạn Đế Đô. Ngồi tại phòng chờ khách sạn, di động cô có tin nhắn, chỉ một dãy số: 1101.

Đêm khuya thanh tĩnh, thang máy mở ra, màu vàng từ ánh đèn ngoài ban công chiếu lên người cô, làm chiếc quần lụa mỏng manh càng thêm xanh thẫm. Nhân viên phục vụ giúp cô mở cửa phòng, bên trong tối đen nhưng lại đậm mùi hoa cùng sóng biển.

Người phục vụ nở nụ cười ám muội, khom người lui ra.

Cửa khép lại, khung cảnh ngoài cửa sổ khiến người ta say mê, căn phòng yên tĩnh, ánh đèn từ ngoài xuyên qua cửa sổ tiến vào càng trở nên mờ lung.

Chính giữa căn phòng là thảm Thổ Nhĩ Kỳ, bàn gỗ bày đầy hoa tươi, rượu và thức ăn. Tô Diệu ngồi nhàn nhã trên ghế, ba một tiếng thấp lên một que diêm. Ánh sáng chiếu lên gương mặt anh, đôi mắt cùng đôi mi đó vẫn như mười năm trước.

Nền đỏ lay động, Tô Diệu tươi cười, ý tứ trong mắt thật khó nắm bắt. Có đôi khi cô nghĩ, Tô Diệu thực là thích cô, dù sao, sau những tổn thương trước đây, cô là người duy nhất nắm lấy tay anh.

“Ngồi đi.” Anh chỉ vị trí đối diện.

Tô Diệu vì cô mở khăn ăn, mở rượu, “Em không phải rất thích món Pháp sao, anh đã cho người chuẩn bị thêm loại rượu thượng hạng này, tuyệt phối.” Tay anh phất qua vai cô, hơi dừng lại, “Em có biết, anh đã chờ giây phút này từ rất lâu.”

“Tô Diệu,” Cô đứng lên, môi lướt qua tay anh, “Chúng ta nói chuyện đi.”

Anh nhíu mày: “Nha?”

“Tuy rằng không biết anh tốt cùng vì điều gì mà làm những việc này, nhưng em phải nói, nếu anh hận em, muốn trả thù em, em không thể lấy gì để phản kháng.”

Sau một lúc lâu, anh hỏi: “Nói xong rồi?”

“Àn.”

“A, ha ha,” Tiếng cười từ nhỏ đến lớn dần, anh ngửa đầu cười to, “Nói em không thay đổi, em quả thực là không thay đổi. Em cho rằng anh vẫn là thiếu niên trước kia em lừa gạt sao? Nói hai ba câu,” Anh đột nhiên bóp cằm cô, “Nói hai ba câu, anh sẽ để mặc em tiếp tục làm bậy?”

Cô đau đớn nhíu mày, muốn đẩy tay anh ra, “Em không có.”

Tô Diệu dùng môi hôn cổ cô, một cái lại một cái, sau đó vươn đầu lưỡi ra liếm, thấy cô lộ ra vẻ mặt chán ghét thì cười thoải mái, “Cảm thấy ghê tởm sao?” Ngón cái đè môi của cô, dễ dàng chen vào khoang miệng, “Liếm!”

Kinh ngạc ngập tràn trong đôi mắt, cô dõi theo nhìn anh, khắc chế bản thân không phát ra lửa giận. Anh lại đem ngón cái gãi gao để bên miệng cô, ý tứ phát ra từ đầu lưỡi, “Nghe lời!”

Tựa như đã trải qua nửa thế kỷ, ngực đập phập phồng. Cô nhắm mắt vươn lưỡi ra, nhẹ nhàng cọ xát ngón tay anh. Anh nở một nụ cười khoái hoạt, một tay gạt tất cả đồ ăn xuống đất, ôm thắt lưng cô đặt lên bàn, không một chút do dự bắt đầu giữ lấy. Lương Dĩ hoảng sợ phản kháng nhưng tất cả chỉ phí công. Kẹp tóc từ trên đầu rơi xuống, Tô Diệu một cước đá đi, anh nghe thấy tiếng cô kêu la vì đau đớn.

Tô Diệu như hổ báo, dã man xâm lược như mưa rền gió dữ gào thét, như biển lớn nổi cơn gió lốc đánh nghiêng những chiếc thuyền, dùng sức mà hung hăng, lúc này chỉ thành thật với tâm nguyện của bản thân mình mà không để ý đến cô.

3. Chương 3

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào bên trong, trên chiếc giường lớn Lương Dĩ mơ hồ tỉnh lại. Cái ót ả ả đau, muốn đưa tay sờ nhưng lại không thể động đậy. Mở mắt ra lại phát hiện bên cạnh có người ngủ say, gương mặt tuần láng, lông mày dài như một con sâu xệt qua mắt. Sự điên cuồng và hỗn loạn đêm qua ập ập kéo đến, cô thống khổ nhắm mắt lại, chỉ mong tất cả chưa từng phát sinh.

Rút tay ra đẩy anh, cô chập vạt ngồi xuống tìm quần áo, kết quả lại phát hiện tất cả đã bị anh xé rách vào đêm qua. Nhìn thấy áo sơ mi của anh liền nhanh chóng mặt vào. Đang lúc bận rộn, thanh âm như từ địa ngục vang lên, “Phải đi?”

Cô dừng tay ừ một tiếng, sau khi xong mọi thứ thì đứng dậy rời đi. Đột nhiên lại bị anh cầm cổ tay, xoay người liền đặt cô trên giường, mày kiếm nhần lại, tức giận như mưa gió sắp đến, “Lời nói của anh có phải em nghe không hiểu hay không?”

Cô nhìn anh, ánh mắt lạnh như băng, “Nói cái gì?”

Mày rậm càng nhần, sâu thẳm trong đôi mắt anh hiện lên một tia đau xót mà cô không thể hiểu được. Anh đang chạm vào mặt cô, cơn trớn từng tác quen thuộc, cho dù không nhìn cũng có thể vẽ ra y hệt, “Không có, anh sẽ không nói gì với em. Nhớ rõ quan hệ của chúng ta, thân phận của em. Lương thị, chỉ cần anh muốn, ngay lập tức có thể nghiền thành bột phấn.”

Cô chải chải tóc, cằm trắng như tuyết hơi nâng lên, “Em thật sự có việc, mời anh đứng lên.”

Tựa như có băng tuyết hạ xuống, trong phòng tổng thống này quanh năm đều mở điều hòa khiến không khí luôn như trong mùa xuân, nay lại lạnh như băng. Anh cùng cô đưa lưng về nhau, sau đó cửa phòng mở rầm rắc, cô hất mái tóc rối tung mà nhàn nhã rời đi.

Đi thẳng đến viện matxa, vào phòng vip, thay đồ chỉ quần trên người một cái khăn rồi đi xoa bóp. Cô gái thay cô matxa đỏ bừng mặt vì những dấu vết không đành lòng nhìn thấy trên cơ thể cô. Cô nói cô gái tăng lực đạo xoa bóp, làm trên da nổi lên những đốm đỏ che dấu đi ẩn kín bị sỉ nhục kia.

Nhớ đến chuyện gì quan trọng, cô phóng xe đến thẳng khách sạn. Hỏi thăm phục thì Tô Diệu đã rời đi, cô vội vàng xông vào. Trong phòng vẫn không kịp quét dọn, đồ ăn cùng rượu bị hất trên thảm, trên giường một đống hỗn độn. Tìm cẩn thận trên mặt đất, trên bàn đến trên thảm, nhưng cô vẫn không tìm thấy, cô hướng đến giường nhưng vẫn không có. Lo lắng gọi điện hỏi phục vụ có phải đã có nhân viên vệ sinh tới phòng hay không.

“Tiểu thư, trừ bỏ cô cùng Tô thiếu, đến giờ vẫn không có ai vào đây.”

Buông ra đi động, Lương Dĩ không tình nguyện hồi tưởng lại đêm qua, cây trâm gỗ kia rốt cuộc là ở nơi nào. Chỉ có thể ở trong phòng thôi, vì thế cô lại tìm một lần nữa nhưng vẫn không thấy, cô tức giận đem gạt tàn đầu giường ném lên tường, thủy tinh bay tung tóe.

Như thế này cũng tốt, muốn vứt bỏ cái gì đó thì quý trọng như thế nào cũng không phải là phí công sao.

Lại bị kêu đến phòng tổng thống, những dấu đỏ trên lưng vẫn chưa tan hết. Đang tắm rửa thì Tô Diệu lại thành linh xông vào, thấy những dấu đỏ này hoảng sợ vội hỏi, “Đây là chuyện gì?”

Cô tránh đi tay anh, từ vôi hoa sen đi ra, “Matxa nên bị như thế.”

“Ai lại matxa thành như vậy?” Anh dừng một chút, “Em, chẳng lẽ em cố ý?”

“Em không hiểu ý anh.”

Anh đột nhiên đem cô ấn vào tường khiến khăn mặt vừa cầm lên đã rơi xuống. Anh gắt gao bắt lấy đầu vai cô, “Em chán ghét anh như vậy, chán ghét đến tự làm tổn thương mình?”

Cô nhìn anh, ánh mắt như nhìn người xa lạ, “Anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Anh bỗng nhiên gọi lên một chút ý cười lãnh tuyệt, “Em thật tiện.”

Cô trừng lớn mắt.

“Thích bị đối xử thô bạo sao?” Anh siết chặt cầm cô, lau môi cô liền nói, “Cho nên muốn chọc anh tức giận?”

Cô cười nhạt, “Em nói, anh tưởng tượng giỏi thật!” Trước mắt trời đất bỗng xoay tròn, khi tỉnh táo lại thì đã bị anh khiên trên vai mà quăng lên giường. Cô muốn bò đi lại bị anh nắm cổ chân mà kéo lại. Chỉ cần cô ngồi dậy là anh liền kéo xuống giường.

Anh từ mắt cá chân trượt lên lưng cô, tiếp tục theo cột sống mà hướng về cổ, ở cổ đùa giỡn với mái tóc cô, “Anh không muốn tức giận với em nhưng em lại luôn bức anh. Nếu cứ thế này, không chừng ngày nào đó anh sẽ không khống chế được.”

Lương Dĩ ghé vào giường, nghiêng đầu nhìn anh. Cô vươn ngón trỏ chạm vào mũi của anh, chậm rãi nói, “Trước kia em rất thích sờ mũi anh, nó thật đẹp.”

Tô Diệu sững sốt, ngơ ngác nhìn Lương Dĩ.

Lương Dĩ ngồi chồm hổm lên, quan sát Tô Diệu. Người đàn ông này có đôi mắt sâu thẳm, nhìn không ra một chút cảm xúc dao động. “Tô Diệu, đã lâu như vậy, em cứ nhiên lại nhớ rõ anh, nhớ rõ dáng vẻ trước kia của anh. Em là người dễ quên như vậy lại có thể nhớ rõ anh, anh nói đi, là vì sao?”

Cặp mắt đen kia nhìn cô, toát ra ánh sáng.

Cô tiến đến gần anh hơn, vai sát vai anh, môi dán bên tai anh mà nhẹ nhàng nói, “Bởi vì em thật sự không tưởng tượng được, anh khi đó nghèo túng với quái dị như vậy mà nay có thể phát đạt. Anh có biết mọi người sau lưng gọi anh là gì không? Không phải ‘bệnh xác tử’, mà là ‘Tô quái thai’ a! A...”

Tiếng cười của cô vì bị anh bóp cổ mà trở nên khàn khàn. Anh nhìn chăm chăm cô như nhìn kẻ thù. Mặt càng lúc càng đỏ, mạch máu hai bên thái dương cứ nổi lên, tay dần nắm chặt.

Một, hai... đến tiếng thứ năm, anh buông cô ra.

Cô thở dồn dập. Anh lại rút dây lưng áo tẩm ra mà trói chặt tay cô, nâng cằm cô nói, “Cho dù là quái thai, cuộc đời này của em phải cùng anh ở một chỗ!”

Lại là một đêm không thể nào chịu nổi, giống như vô số đêm trước kia. Anh luôn dã man mà bạo lực, mang theo liều linh điên cuồng, mặc kệ sự la hét của cô vì đau, chỉ cần anh muốn liền nhất định làm được.

Trên người hết vết cũ lại đến vết mới. Bởi vì đang là mùa hè nên rất khó tìm được quần áo thích hợp để che dấu vết, mỗi ngày thay áo cô phải đứng trước tủ cả nửa ngày để tìm kiếm. Người hầu quét dọn phòng cô nhìn không được oán giận, “Tiểu thư rốt cuộc là cô muốn tìm loại quần áo nào?”

Cô không thể nói, thật là oan uổng mà.

Lương thị bắt đầu tốt lên, trên mặt Lương Thế Thần hiện lên tươi cười, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mơ màng màng. Lúc này em gái Muội Muội du lịch nước ngoài trở về, cầm phiếu điểm thỉnh cầu cô tham dự một buổi tiệc.

Muội Muội là con gái duy nhất của bác đã qua đời. Từ nhỏ cùng cô lớn lên, hai người rất thân. Muội Muội mặc âu phục vàng nhạt, cài tóc màu đen, hi vọng có thể trở thành tiêu điểm khiến mọi người chú ý.

Muội Muội nói chuyện cùng giáo sư, được khen ngợi đạt thành tích học tập cao nhất, một chỗ ở trường đại học quốc tế nằm chắc trong tay.

Muội Muội nói: “Chị, thấy em học có tốt không, có phải nên thưởng cho em không.”

“Em muốn cái gì? Quần áo thì không thể được, chỉ chăm lo đến ăn mặc thì không thể chuyên tâm học tập.”

Muội Muội lắc đầu: “Em muốn chị gặp một người.”

“Ai?”

Muội Muội cười rộ tràn đầy hạnh phúc: “Một người anh trai tốt của em.”

Muội Muội và Lương Dĩ ngồi đợi trong một quán trà yên tĩnh.

“Chị, anh ấy rất tuấn tú, nhưng chị không được nổi tính háo sắc nha!”

Lương Dĩ cười: “Chị của em không dễ dàng nổi tính háo sắc thế đâu. Em nghĩ ai cũng như em a.”

Muội Muội cười một tiếng: “Không biết là ai vào noel hai năm trước khóc như con chó nhỏ nha.”

Bị uy hiếp, Lương Dĩ kéo lỗ tai Muội Muội: “Em còn nói.”

Mắt thấy Muội Muội chuẩn bị nhào đến cô, Lương Dĩ bèn chỉ vào cửa: “Có phải anh ta hay không?”

Thật là chó ngáp phải ruồi, Muội Muội quay đầu liền kinh hô, “Đến đây.”

Mà Lương Dĩ ngồi ở sau đã cứng mặt. Nghiệt duyên chính là thế này đi.

Tô Diệu thấy cô thì sững sốt một chút, sau đó đi đến. Muội Muội lôi kéo anh giới thiệu, “Chị, đây là anh trai tốt mà em nói, có phải rất tuấn tú hay không? Chị?”

Muội Muội lắc tay cô, khiến cô từ kinh ngạc mà tỉnh táo lại.

Tô Diệu lễ phép vươn tay cười, “Lương tiểu thư, xin chào.”

Anh cư xử như là hai người lần đầu gặp nhau, nhưng bàn tay không chịu buông ra. Ngón cái đè ép lòng bàn tay cô, anh nói, “Lương tiểu thư thật xinh đẹp.”

Muội Muội nói: “Anh Diệu cũng cảm thấy vậy sao? Các nam sinh đều nói chị rất xinh đẹp nha!”

“Phải không? Học sinh bây giờ trưởng thành thật sớm, nhưng Lương tiểu thư sẽ không thích mấy nam sinh này chứ?” Tô Diệu dừng một chút, “Những nam sinh không quyền không thế thì sao có thể thích, đúng không?”

Muội Muội hé miệng sững sốt.

Lương Dĩ nở một nụ cười xã giao: “Nam sinh không quyền không thế thì không được nữ sinh thích. Cũng như nữ sinh không có quần áo trang sức đẹp thì sẽ không được nam sinh thích, đúng không?”

Tô Diệu nghe cô nói vậy thì nheo mắt nhìn về phía Muội Muội, đánh giá từ đầu đến chân rồi tươi cười, “Đã lâu không thấy, em trở nên rất xinh đẹp, nhất là mái tóc.”

Muội Muội lập tức mặt đỏ lên, cúi đầu.

Lương Dĩ bỗng nhiên trừng lớn mắt: “Tô Diệu!”

“Có việc gì thế?”

Cô nhìn anh, phun ra vài chữ, “Không biết vô sỉ sao?”

“Lương tiểu thư nói gì, tôi nghe không hiểu.”

Muội Muội nhú mày ngẩng đầu: “Chị ~”

Thật tốt, con gái luôn vì người ngoài, Muội Muội vì anh ta mà tức giận với cô. Cô miễn cưỡng tươi cười, thả lỏng tâm tình, ấn chuông gọi phục vụ, kêu một li trà sữa cùng li trà Long Tĩnh.

Tô Diệu: “Em gọi trà Long Tĩnh cho anh sao?”

Cô kéo Muội Muội ngồi xuống, không nhìn anh, “Không phải anh thích uống sao? Thay đổi khẩu vị?”

“Không, không có.” Anh ngồi xuống, dùng tay xoay xoay đồng hồ có chút dăm chiêu.

Cô đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó: “Bạn đại học của em rất yêu thích anh nên em ngẫu nhiên biết sở thích của anh thôi.”

Bàn tay xoay đồng hồ dừng lại, anh nói, “Anh không nghĩ vậy.”

4. Chương 4

Muội Muội vui sướng mang bảng điểm ra, ngón tay xẹt qua những điểm A chói mắt, chăm chú nhìn Tô Diệu. Tô Diệu cười ứng phó, chân để dưới bàn đưa về phía trước.

Lương Dĩ bỗng nhiên toàn thân cứng đờ, trừng mắt với Tô Diệu. Tô Diệu坦然 nhìn phiếu điểm, khoe miệng sâu thắm ý cười.

Chân anh để trên đầu gối cô, nhẹ nhàng miết. Cô ngồi lui ra sau một chút, nhưng không lâu sau anh lại một lần nữa lặp lại động tác. Cô nhin không được muốn mở miệng ngăn cản lại nghe anh nói, “Lương tiểu thư.”

“A?”

“Em gái em giỏi như vậy, hẳn là phải có phần thưởng cho em ấy chứ.”

“Nha?”

“Quà của em đâu?”

“Tôi?”

“Em sẽ tặng cô ấy chứ?”

Lương Dĩ nhìn thoáng qua vẻ mặt mong chờ của Muội Muội, gật đầu.

Tô Diệu cười cười, đứng lên: “Nếu như vậy chúng ta cùng đi chọn quà cho Muội Muội đi.”

Muội Muội hoan hô một tiếng. Lương Dĩ không muốn cô mất vui liền đứng dậy đi theo.

Trên đường ánh nắng gay gắt. Muội Muội đang rất phấn khởi nên ánh mặt trời có mãnh liệt thế nào cũng không ảnh hưởng đến cô. Cùng lắm phơi nắng tróc da thì một tuần sau cũng trở lại như ban đầu.

Lương Dĩ thì ngược lại, cô sợ nhất chính là tia tử ngoại. Cô thích chườm diện chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất làn da cô rất hay dị ứng. Lương Dĩ da thịt một thân tuyết trắng, nhưng lớp da lại rất mỏng, nếu phơi nắng thì da sẽ ửng hồng rồi nổi ban đỏ. Đang định mở dù thì Tô Diệu giữ tay cô lại, “Lên xe tôi ngồi đi, sẽ không bị nắng.”

Đến khu mua sắm, Muội Muội nhìn thấy cây dù của cô liền bĩu môi, “Mới dạo một chút thôi mà.”

Muội Muội bình thường đi học thì ở lại trường, lại mới xuất ngoại một thời gian, hai chị em rất ít có cơ hội ở cùng nhau. Lương Dĩ nghĩ vậy thì cất dù đi, “Được rồi.”

Muội Muội tươi cười đem ô quảng lại vào xe, muốn kéo Lương Dĩ ra ngoài, Tô Diệu lại nói, “Chị gái em nếu không che dù sẽ bị nổi ban đỏ.” Anh lại nhìn cô mà nói, “Vừa đau vừa ngứa, anh cũng không nghĩ sẽ đưa em đi bệnh viện.”

Lương Dĩ mạnh miệng: “Không cần anh quản.”

Thời tiết quả nhiên rất nóng, đi chưa đến năm phút liền thấy mặt mũi nóng bừng, giống như có lửa thiêu trên mặt vậy. Lương Dĩ cố ý đi chậm rãi ngay sau lưng Tô Diệu. Tô Diệu quay đầu, cô nói, “Em chỉ muốn che nắng một chút.”

Tô Diệu nở nụ cười: “Đã bảo em nên mang theo dù.”

Cô hừ một tiếng: “Đi nhanh thôi.”

Muội Muội kéo tay Tô Diệu: “Anh Diệu, anh đang làm gì vậy?”

Tô Diệu: “Hỏi làm gì? Chờ một chút.” Anh đan hai bàn tay vào nhau, xoay người che trên đỉnh đầu Lương Dĩ, “Mặt em đỏ cả.”

“Vậy sao?” Lương Dĩ lấy tay sờ mặt, “Nóng quá, dị ứng rồi.” Tô Diệu lấy ra chai nước suối đổ vào khăn tay rồi lau mặt cho cô.

Anh nhíu mày, đi chậm rãi phía trước Lương Dĩ, lợi dụng thân hình cao lớn đem Lương Dĩ hoàn toàn che khuất, “Theo sát anh, biết không?”

Cô gật đầu, tay bị anh nắm đặt trên vai.

Anh xoay người: “Đi theo sát vào anh, đến khu mua sắm thì mua thuốc uống trước. Có mang theo thuốc không?”

“Àn. Vẫn có mang.”

Muội Muội nhìn hai người có chút nghi hoặc, “Hai người quen nhau từ trước sao?”

“Không.” Lương Dĩ theo bản năng phản bác.

Tô Diệu trầm ngâm một chút, nói: “Trước kia anh cùng chị gái em học chung trường, thậm chí cô ấy vì thể hỏi thăm các bạn nữ về cô ấy, như vậy mới biết chuyện này. Thật bất ngờ phải không, trước đây anh cũng thậm chí mến nữ sinh.”

Vành mắt Muội Muội lập tức đỏ lên, cắn môi dưới, “VẬY anh Diệu, anh hiện nay, hiện nay...”

Tô Diệu cười thở hắt ra, vỗ vỗ đầu Muội Muội: “Đều là chuyện trước đây rồi, bây giờ không có gì cả.”

Muội Muội mỉm cười, lôi kéo anh vào khu mua sắm. Đây là một nơi rất rộng với nhiều quầy hàng cao cấp. Tô Diệu muốn một li nước, cô gái phục vụ rất vâng lời lấy cho anh.

“Uống thuốc.” Tô Diệu cau mày, “Đã bảo em mang theo ô.”

Lương Dĩ mang thuốc nuốt xuống, cốc nước không được Tô Diệu cầm lấy. Anh làm rất tự nhiên, làm cô nhớ đến trước kia, rốt cuộc thấy áy náy mà nói, “Cảm ơn.”

Tô Diệu nhú mày: “Không cần.”

Muội Muội ngồi ở bên cạnh, chu miệng: “Anh Diệu, nước của em đâu?”

Tô Diệu sưng sốt, Lương Dĩ: “Để chị gọi.”

Muội Muội xem lời nói của cô như gió thổi bên tai, “Anh Diệu, vì sao chị ấy có nước nhưng em không có? Em cũng là con gái nhà.”

Hai tay Tô Diệu đan vào nhau để trên đầu gối, nở nụ cười có chút xấu xa, “Chị gái em đã già rồi nên mới uống nước này, em đương nhiên phải uống nước trái cây.”

“Tô Diệu!” Lương Dĩ nghe rằng.

Muội Muội biểu hiện rất vui vẻ lôi kéo tay Tô Diệu rời đi, tiếng cười như chuông ngân.

Tô Diệu quay đầu nhìn cô, vẻ mặt có chút khiêu khích. Lương Dĩ đuổi theo: “Anh đứng lại cho tôi.”

Vừa mới nói đã thấy thang máy ở cuối hành lang. Lương Dĩ nhận ra ý đồ của Muội Muội liền tăng tốc đuổi theo, tức giận nói, “Tô Diệu, đứng lại.”

Tô Diệu nhìn cô cười, tùy ý để Muội Muội kéo vào thang máy. Thời khắc cuối cùng trước khi cửa thang máy khép lại hoàn toàn, cô thấy ý cười quẩn quanh trong đôi mắt anh, tư thái nhàn nhã vẫy tay với cô.

Lương Dĩ thở phì phì nhìn thang máy đến tầng ba, sau đó vào thang máy bên cạnh mà đuổi theo.

Tầng ba có một quán trà VIP, cô đoán bọn họ sẽ tới đó. Lương Dĩ mang giày cao gót đi không cẩn thận bị trượt chân, đau đến kêu một tiếng. Một người đàn ông bên cạnh đỡ lấy cô, “Không có việc gì chứ?”

Là một người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi, mang đôi mắt kính màu trà.

Cô lắc đầu nói lời cảm ơn.

Anh ta lại nói: “Phía trước có một quán trà, tôi đỡ cô đi qua.”

Người đàn ông này không có bạn gái, nếu cự tuyệt thì thật không lễ phép, Lương Dĩ suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý. Lựa chọn này của cô ngay khi thấy Tô Diệu đã trở thành sai lầm không thể cứu vãn.

Quán trà nằm ở vị trí rất tốt, người đến rất đông. Khi cô đến chỉ còn một bàn gần quầy bar nhất. Người đàn ông đỡ cô ngồi xuống xong liền tươi cười mà ngồi đối diện. “Tôi thấy cô thật quen mặt, không biết đã gặp qua nơi nào chưa?”

Sau một hồi trò chuyện mới biết anh ta họ Ưông, cũng là người trong giới thượng lưu. Đàn ông giới thượng lưu có ưu điểm là rất hòa đồng, cuộc sống tươi trẻ như hoa cỏ mùa xuân. Anh cũng có nói chuyện mà không hề hay biết có ánh mắt đỏ đậm bừng bừng lửa giận đang nhìn mình.

Tình cảnh này cũng đã xuất hiện một lần, vào mười năm trước khi hai người quen nhau.

Lúc đó là cô muốn kết bạn với anh. Anh luôn là người bị động, dù là nắm tay, hôn môi hay trên giường, anh vẫn như đứa nhỏ để cô làm chủ. Nhưng cho dù anh nhẫn nại như vậy vẫn phải chia tay cùng cô, mà lí do lại là người đàn ông khác. Chính là vì một người đàn ông xa lạ, đẹp mắt hơn anh, vĩ đại hơn anh!

Cô bị anh kéo ra khỏi quán trà, tim rối loạn đập rất mạnh, kì quái nhìn anh cho người đàn ông họ Uông kia ánh mắt đối địch đầy ý cảnh cáo. Anh đem cô ấn trên tường hành lang, đôi mắt đầy lửa giận nhìn cô chăm chăm, “Nhiều năm không gặp, em vẫn hay quyến rũ đàn ông như vậy!”

Cô tức giận quay đầu đi, lại bị anh hung hăng nắm cằm quay về hôn mãnh liệt. Anh hôn rất sâu, dùng sức cắn đầu lưỡi cô. Cô đau đớn đẩy anh ra, anh lại cầm tay cô cố định trên tường, tiếp tục xâm chiếm.

Cửa quán trà mở ra, có người bước trên hành lang, tiếng bước chân càng lúc càng gần. Cô lo lắng trừng mắt nhìn anh. Đôi mắt anh thâm trầm, lóe ra những tia sáng khó hiểu.

Trước khi người xa lạ kia đến, anh cuối cùng cũng rời môi cô, chỉ để trán chạm vào trán cô, tựa như tư thế thân mật của tình nhân. Người xa lạ chỉ liếc bọn họ một cái rồi đi. Lương Dĩ còn nhìn thấy ánh mắt hâm mộ ái muội. Cô nhú mày nhỏ giọng nói, “Buông ra.”

Anh ma sát nhẹ nhàng trán của cô, hơi thở nặng nhọc, “Vì sao?”

Cô chỉ nói: “Buông ra.”

Anh càng dùng sức ép chặt cô vào tường, phun ra từng chữ bên tai cô, “Em nghĩ bây giờ vẫn là mười năm trước sao? Hèn mọn như vậy.”

Cô nghiêng đầu, cổ tuyết trắng bị anh cắn, không nhẹ, cô khẽ kêu một tiếng.

“Đừng lo, còn nhiều thời gian.” Anh liếm môi cô, “Anh sẽ chậm rãi chơi đùa với em.”

5. Chương 5

Lương Dĩ bắt đầu nằm mơ, nhớ lại cuộc sống hoang đường thời trung học. Nam sinh trầm mặc ẩn nhẫn kia vẫn để lại trong lòng cô sự áy náy.

Trí nhớ của cô không tốt, rất nhiều bạn bè trung học không thể nhớ hết. Anh là người cô nhớ rõ nhất. Nhưng mà nhớ rõ của cô cũng là một hình ảnh mơ hồ áy náy. Đã xảy ra chuyện gì cô vẫn chưa thể nhớ hết hoàn toàn, giấc mơ rất lung tung.

Khi đó là kì nghỉ hè năm thứ hai, mọi người muốn chúc mừng vì sắp trưởng thành đã tổ chức trò chơi. A ở công viên múa cột trên sân khấu, thoát quần áo chỉ còn nội y. B thì trộm áo khoác Chanel trong khu mua sắm, bị cảnh sát bắt được. Đến lượt cô là chơi trò “Mỹ nhân kế”.

Cái gọi là mỹ nhân kế chính là mọi người sẽ chọn ra một nam sinh bất kì, không kể tuổi tác, diện mạo, vào 12 giờ cô phải cùng người đó có một nụ hôn ướt át không dưới một phút.

Lương Dĩ là nữ vương trò chơi, đương nhiên mọi người chọn cho cô nam sinh quái gở nhất: Tô Diệu.

Lúc đó, Tô Diệu rất gầy, một năm trước gia cảnh sa sút nên không giao tiếp với ai. Lương Dĩ không có thông tin gì về anh nên cô cảm thấy có chút khó khăn.

Thời gian vẫn còn bốn giờ, mọi người nín thở nghe Lương Dĩ gọi điện cho Tô Diệu. Âm thanh của anh âm lãnh mà nhạt nhẽo khiến cô không dám nói thẳng: “Thầy giáo muốn đưa cho anh một thứ, đến công viên XXX lấy.”

Mọi người trang lúu rú trang điểm, tô son lại cho Lương Dĩ khiến cô càng không nắm chắc được tình hình. Xe dừng tại một nơi hẻo lánh của công viên, tất cả tránh ở trong xe rình coi.

Tô Diệu mặc áo sơ mi màu đen, quần áo tuy rằng rất hoàn mỹ nhưng đã lỗi thời. Tô Diệu toàn thân màu đen đứng dưới ánh trăng lại có điều gì đó khiến Lương Dĩ muốn đến gần.

Cô cách anh một cánh tay, nhìn vào mắt anh chỉ thấy một mảnh yên lặng.

“Tô Diệu, anh không chán ghét em chứ?”

Tô Diệu ngẩn người.

“Ân?”

Anh nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

“Vây là tốt rồi,” Cô tươi cười tiến lại gần, “Anh sẽ không thấy khó chịu.” Cô nâng hai tay vòng qua cổ anh, nhón chân đặt lên môi anh một nụ hôn. Hai tay cô ôm chặt cổ anh, đầu lưỡi liếm qua đôi môi rồi tiến vào trong, cuốn lấy lưỡi của anh.

Một khắc kia, Lương Dĩ cảm nhận được hương vị của biển. Đầu Tô Diệu lúc này đã mơ hồ, trông đáng yêu như một con chó nhỏ.

Dùng kỹ thuật hôn môi thuần thực khiêu khích anh, cô nhìn đồng hồ cảm thấy một phút thật dài. Trên lưng đột nhiên căng thẳng, anh bá đạo ôm cô, đầu lưỡi linh hoạt với vào trong miệng, cuồng hôn. Cô có chút chịu không nổi ngửa ra sau, anh lại nhanh chóng ôm chặt lại, lông mi dài trên đôi mắt khẽ run.

Anh kích tình hôn cô hơn hai phút, cảm thấy thân thể càng lúc càng nóng, Lương Dĩ đánh vào đầu vai khiến anh buông ra. Trên môi còn dính một ít son màu hồng nhạt, dưới ánh trăng nhìn anh cực kỳ mỹ hoặc. Thân thể khô nóng làm Lương Dĩ khó chịu, cô đẩy anh ra xoay người chạy trốn.

Cô toàn thắng, tiếp tục nắm danh hiệu nữ vương. Nhưng sau đó, lại bắt đầu nằm mơ, mơ về cái đêm dưới ánh trăng đó.

Vốn nghĩ mọi chuyện sẽ kết thúc ở đây, theo thời gian kí ức sẽ phai nhạt, nhưng đến sinh nhật mười tám của cô, anh lại mang quà tới: Bánh ngọt.

Quà tặng thật bình thường nhưng nói lên tất cả tâm ý của anh.

Sinh nhật cô năm nào cũng mời bạn bè, trong nhà trang trí rực rỡ, bày biện đồ ăn ngon cùng bia rượu. Đang vui chơi thì có người vào tìm cô: “Tiểu thư, có người tìm cô.”

Cô thấy anh đứng ở phía sau, mặc áo trắng khoác áo lông dê màu xám, hai má tái nhợt vì lạnh, nhưng môi lại rất hồng: “Sinh nhật vui vẻ.”

Nói xong liền đưa tới một hộp bánh ngọt.

Mọi người uống rượu khiêu vũ xung quanh đều yên tĩnh mà xem xét, có người cúi đầu cười nói: “Cốc mà đòi ăn thịt thiên nga!”

Anh vốn đã rất xấu hổ, nghe những lời này ánh mắt lập tức lạnh lùng, buông bánh ngọt xoay người bước đi. Khi gần đến cửa, cô bắt cánh tay anh lại nói: “Lại đây.”

Anh nhìn cô.

Cô hôm nay rất xinh đẹp. Lương Dĩ nhìn anh cười, trong đôi mắt màu hổ phách có bóng dáng nghèo khổ và quần bách của anh. Anh muốn rút tay ra: “Tôi còn có việc...”

Câu nói kế tiếp bị nuốt trở lại. Một nụ hôn dài chấm dứt tất cả nghi ngờ cùng trào phúng. Anh nhiệt tình đáp lại, đối với mọi người xung quanh xem như không thấy. Đến khi nụ hôn chấm dứt, cô đã bị anh ấn vào tường, nhìn môi anh dính son màu mật ong trông thật xinh đẹp, cô vui mừng nói: “Em không nghĩ anh sẽ đến.”

Anh mở giọng khàn khàn: “Anh đến đây.”

“Em rất vui.” Cô hôn nhẹ lên môi anh, “Em rất thích anh.”

Tô Diệu cúi đầu dùng hành động đáp lại. Mọi người xung quanh nhìn đến rút cảm xuống đất. Ai đó thông minh liền mở bánh ngọt và thấp nền đưa đến trước mặt hai người: “Hi, đừng thân thiết như vậy nữa.”

Bạn bè chơi với nhau đã lâu, một ánh mắt cô liền biết ý đồ của họ. Lương Dĩ thổi tắt ngọn nến, đầu lưỡi liếm một ít bơ dứt cho Tô Diệu. Hai người lại gần bó, kịch liệt dây dưa. Lương Dĩ một bên phát phát tay với mọi người, một bên kéo Tô Diệu vào phòng mình.

Hai người một đường hôn thẳng từ hành lang vào cửa rồi thẳng đến giường. Tô Diệu hồn hển cởi quần áo, Lương Dĩ giúp anh thoát sơ mi. Ánh mắt anh hừng hực lửa, thanh âm trầm thấp: “Anh yêu em.” Không đợi câu trả lời của cô, anh hung hăng hôn cô, bắt đầu trận kích tình. Lần đầu tiên của hai người trừ một ít kịch liệt thì mọi thứ rất tốt.

Ngày hôm sau, anh thẹn thùng, cúi đầu sợ hãi, ánh mắt rất vô tội, “Có đau không?”

Cô suy nghĩ một lát. Anh vội vàng tách ra nói: “Là tại anh nóng vội. Làm em đau sao?” Cô cười ha ha hôn anh một cái: “Anh thật tuyệt.”

Anh chưa bao giờ cười đến sáng lạn như vậy, ôm cô hôn xuống. Cô cười khanh khách đẩy anh ra: “Bây giờ không được, sáng nay em có tiết.”

Anh ngăn người, nhìn thấy thời khóa biểu đầu giường, a một tiếng, nhảy dựng lên tìm áo sơ mi: “Đáng chết.” Mặc áo vào mới biết tối qua bản thân đã kích động mà xé nó, nghe thấy tiếng cười, anh quay lại nhéo vào má cô: “Còn không mau lên, nếu bị Miss Ngô phát hiện sẽ học lại nha.”

Cô vừa cười vừa trốn tay anh, ánh nắng ban mai chiếu vào khuôn mặt Tô Diệu, chiếu rõ từng chân tơ kẽ tóc, gương mặt anh hiện nụ cười hạnh phúc mà thanh thuần.

Tô Diệu ngừng tay nâng mặt cô lên nhìn: “Lương Dĩ, em thật xinh đẹp.”

Cô nhú mày.

“Làm bạn gái anh, được không?”

Cô sững sốt một chút, nghĩ nghĩ, nhìn thấy anh nhăn mày, hỏi lại: “Chẳng lẽ chúng ta không phải sao?” Cô bị anh ôm chặt, trong mũi tràn ngập hương vị của đại dương, giọng của anh nhỏ nhẹ nhưng kiên định: “Anh nhất định sẽ làm em hạnh phúc.”

Ham chơi quá nhiên không phải là thói quen tốt, thức đêm liên tục sẽ khiến người ta đau đầu. Sau khi Lương thị thoát khỏi nguy hiểm, cha cô đi Las Vegas đánh bạc, Tổng giám đốc toàn quyền quyết định tại công ty.

Tổng giám đốc năm nay bốn mươi tám tuổi, là công thần của Lương thị, đang xem xét công văn: “Hạng mục này sao? Xin ý kiến của Tô thiếu hỹ quyết định.”

Cô ở ngoài văn phòng nghe được cuộc đối thoại thì thở dài một hơi. Tô Diệu muốn cô chết, chính là dễ như trở bàn tay

Tổng giám đốc họ Ngô, từ khi cô còn nhỏ đã làm việc tại Lương thị, cô hay gọi là chú Ngô.

“Chú Ngô.”

Ông Ngô xấu hổ vẩy tay cho thư kí lui, khép văn kiện lại: “Tiểu Dĩ đến đây, ngồi đi.”

“Gần đây công ty có tốt không?”

Chú Ngô cười ha ha: “Đương nhiên. Có chú quản lí, cháu yên tâm đi!”

Cô suy nghĩ hỏi: “Tô Diệu không phải chỉ phụ trách cho vay tiền sao, sao lại tham gia vào quyết định của công ty?”

“Cháu hiểu lầm rồi. Vừa rồi chú đang nhắc đến dự án đầu tư mới, cần vốn tất nhiên phải hỏi qua Tô thiếu mới được.” Chú Ngô vỗ đầu cô: “Chú nhìn cháu lớn lên từ nhỏ, lại là bạn bè với ba cháu nhiều năm như vậy, tuyệt đối sẽ không hại hai người.”

Còn muốn nói thêm vài câu thì điện thoại rung lên, lấy ra thấy là Tô Diệu. Cô thuận miệng hỏi: “Vừa rồi chú đang nói về dự án nào?”

Chú Ngô nói tên, cô liền hỏi ý kiến Tô Diệu, anh chỉ nói một câu: “Không được!”

“Vì sao?”

Tô Diệu dừng một chút: “Em đang ở công ty sao?”

“Àn.”

“Ngô Sự Đạt ở bên cạnh?”

“Ân.”

“Đừng nói gì nữa, anh đến đón em.”

Không đợi cô hiểu rõ điều gì anh đã ngắt máy. Cô đến cửa công ty đã thấy Tô Diệu, anh mặc áo sơ mi màu xám trắng, tóc ngắn, mang kính râm màu trà, nháy mắt cô nghĩ đến thật giống chàng trai mười năm trước.

Anh nhìn cô vẫy tay.

Trên xe, anh nói: “Sắc mặt em không tốt lắm.”

Cô lấy ra cái gương trang điểm, quả thật sắc mặt tái nhợt hơn bình thường. Sáng nay vì quá đau đầu mà quên đánh má hồng. Khép gương lại: “Anh chưa nói cho em biết vì sao dự án kia không được.”

Anh trầm ngâm trong chốc lát: “Ba em không để ý đến Ngô Sự Đạt sao, nếu không có anh, Lương thị sớm đã bị hấn bán đi. Hiện tại anh chỉ giúp em đề phòng hấn thôi. Sớm đuổi hấn đi.”

“Nhưng chú ấy làm việc ở đây đã hơn mười năm!”

Tô Diệu cười lạnh: “Không cảm thấy em niệm tình riêng sao?”

Anh nói chuyện: “Chưa nói đến tình riêng. Ý của anh là làm việc đã hơn mười năm, Lương thị đều rất tốt, sao tôi có thể không tin năng lực của ông ta?”

Sát –

Xe dừng lại đột ngột, Lương Dĩ chút nữa đụng vào phía trước, cô bị dây an toàn thắt đến đau ngực. Tô Diệu nhìn cô chăm chăm: “Em nghĩ là anh lừa em?”

“Không...”

Anh đột nhiên hung tợn: “Không phải em nghĩ là anh muốn loại trừ Ngô Sự Đạt mà nuốt Lương thị?”

Cô trừng mắt nhìn anh liếc một cái.

Anh nhìn cô, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên đáng sợ, nghiêng răng nghiêng lợi: “Em thật sự không có trái tim! Hiện nay, anh cần bản không cần âm mưu gì cũng có thể nghiền nát em. Em tốt nhất nên thông minh một chút, đừng làm anh tức giận, nếu không...”

“Cùng lắm là khiến em sống không bằng chết, đã biết...”

“Em đừng cho là anh nói giỡn!”

Cô nhìn anh, nở nụ cười: “Diệu, em không ngu. Tấm lòng của anh em hiểu.” Cô nắm chặt lòng bàn tay lấy can đảm nói: “Gần đây em có nhớ đến chuyện trước kia, đều là lỗi của em, thật xin lỗi.”

Rất nhiều, rất nhiều lần anh đã từng nghĩ qua tình cảnh này. Tình cảm hoang đường khi còn trẻ, cô đã đối xử với anh thế nào, sẽ xin lỗi anh thế nào. Nhưng anh chờ đợi không phải là ba chữ này. Anh nhìn cô đột nhiên thấy khoảng cách giữa hai người thật xa xôi. Trước đây anh không sợ cách xa cô thiên sơn vạn thủy, chẳng sợ cách cô muôn trùng đại dương. Nhưng bây giờ, trong lòng như có ngàn vạn con kiến bò qua, tâm vỡ nát: “Liên... Em...” Mở miệng hai lần, không biết nói từ đâu. Lương Dĩ khó hiểu nhìn anh, ánh mắt trống rỗng.

Đây là khoảng cách của bọn họ. Anh yêu nhưng cô lại không.

Bàn tay bất giác nắm chặt, đến khi anh cảm giác được thì móng tay đã đâm sâu vào bàn tay đến chảy máu, thanh âm phát ra từ đáy lòng: “Lương Dĩ, anh thật hối hận khi quen biết em.”

Cô tất nhiên không thể hiểu trong lòng anh nghĩ gì, chỉ có thể nhìn sắc mặt trắng bệch của anh. Tô Diệu kéo cô vào phòng, đối xử với cô gần như là ngược đãi, bất chấp sự phẫn nộ, phản kháng cùng giấy dựa, anh đều chặt chẽ áp cô ở trên giường. Giường lớn như cái nhà giam, vô luận cô cố gắng trốn thoát thế nào cũng bị anh bắt trở về. Ánh mắt điên cuồng của Tô Diệu không còn để ý đến điều gì, bày ra bộ mặt gập thằn lết thân, gập phạt giết phạt khiến cả phòng đầy nộ khí như dưới địa ngục.

Cho dù đêm qua điên cuồng thế nào thì hôm sau mặt trời vẫn như cũ mọc lên. Cô tắm giặt sạch sẽ, Tô Diệu bước xuống giường từ phía sau ôm lấy cô, hơi thở trần trọc hỗn loạn lẫn quần bên tai: “Thực xin lỗi, tối hôm qua anh đã quá đáng.”

Lương Dĩ mang cổ tay đầy vết bầm rút ra, lúc đó di động lại vang lên. Nhìn thấy người gọi là ba, cô sợ đến mức mất hồn, xoay người che miệng Tô Diệu rồi nhận điện: “Ba, bây giờ? Được. Con ở nhà bạn, lập tức đến? Được.”

Cô buông tay, cuống quýt mặc quần áo: “Ba em đã trở về. Em phải đi đón máy bay.”

“Nhưng lúc này rất khó bắt xe.”

“Nha, đúng.” Cầm lấy di động, “Gọi quản gia đưa xe đến là được.”

Anh dè lại tay cô: “Từ nhà em đến đây hơn một giờ, vẫn không kịp.”

“Cái gì cũng không được, vậy anh nói xem làm sao!”

Anh cười cười, “Anh đưa em đi.”

Cô tròn mắt: “Anh muốn làm gì?”

Anh thực ủy khuất, lắc đầu.

“Quên đi!” Lương Dĩ đẩy anh đến buồng vệ sinh: “Mau tắm rửa đi, ba em sắp đến rồi.”

Anh xoay người nắm lấy tay cô: “Em đồng ý cho tôi chở đi sao?”

“Àn. Không phải là đi nhờ xe sao, sao vậy?”

Anh nở nụ cười một chút: “Cảm giác này tựa như... Em nói xem nếu ba em thấy anh sẽ phản ứng thế nào?”

Lương Dĩ sững sốt, khóe miệng run rẩy: “Mặc kệ là phản ứng gì, anh mau nhanh lên.”

6. Chương 6

Lương Thế Thần vui mừng khi nhìn thấy bên cạnh con gái có một người cao lớn khí chất và đáng tin như vậy, ông cười hắc hắc: “Xem ra lúc ba không ở đây, con sống rất thoải mái!”

Lương Dĩ sắc mặt xanh mét, yên lặng đem hai chữ “thoải mái” xem nhẹ. “Ba, sao không đem bản thân mình bán luôn tại sòng bạc đi?” Cô nhìn thấy hành lí ít ỏi của ông thì không khỏi cảm thán.

Lương Thế Thần oa oa kêu: “Nào có đứa con gái nào nói với ba như vậy!” Gào khóc một hồi, ông thấy Tô Diệu đi lên nhận hành lí thì nói: “Chàng trai, cậu là bạn trai con gái tôi sao?”

Lương Dĩ nuốt ngụm nước miếng, đang muốn phản bác thì thấy vai chợt đau, Tô Diệu đã khoát qua vai cô cười tủm tỉm: “Cháu có vinh hạnh này sao?”

Không cần, không cần, không cần! Nàng mặc niệm một trăm lần, lại thấy lão ba dùng đôi mắt gian tà chăm chú nhìn Tô Diệu, “Nhà cậu ở đâu?”

Tìm khối đậu hủ đâm chết cô đi!

“Ba, ba định đứng đây nói chuyện à? Cho dù không đau lòng cho hai chân của con cũng nên đau lòng cho thân mình quý giá của Tô thiếu a!”

Đồng!

Lương Thế Thần không chút khách khí đánh cô một cái. Cô kêu a một tiếng, Tô Diệu cúi người hỏi: “Đau không?” Cô bỏ tay anh ra, kết quả lại bị ông Lương vỗ đầu, cô phẫn nộ la lên: “Ba!”

Lương Thế Thần lại hướng Tô Diệu nói: “Đứa con gái này của tôi được nuông chiều từ nhỏ nên hư rồi, tuy tính tình hơi xấu nhưng được cái rất tốt bụng. Tô thiếu, nếu cậu muốn cưới...”

“A...” Mắt thấy ba sắp nói ra điều không nên nói, Lương Dĩ bất chấp mà chỉ vào Tô Diệu rống lên: “Cửa ra ở bên phải, tạm biệt không tiễn!”

Tô Diệu ngẩn người, quơ quơ hành lý trong tay: “VẬY HÀNH LÝ...”

Cô lúi anh đến cửa, thấy Lương Thế Thần đuổi theo thì sợ tới mức quăng hành lý. Tô Diệu kinh ngạc tròn to mắt: “Chú Lương, cẩn thận!”

Lương Thế Thần năm mươi chín tuổi nhanh nhẹn tránh né không quên cười với Tô Diệu một cái: “Không có gì, Tô thiếu, có rảnh đến nhà ngồi chơi! Tôi mời cậu uống trà...”

Cô thở phì phì kéo Tô Diệu ra khỏi sân bay, chỉ vào chớp mũi anh: “Anh đừng có tới!”

“Em đi đâu?”

Cô đi về phía đại sảnh sân bay: “Đương nhiên là đưa ba về nhà!”

“Anh có xe.”

Cô xoay người bắt chéo tay trước ngực thủ thế: “Cách em xa một chút!”

Anh dừng bước: “Vì sao?”

Cô nghĩ nghĩ: “Cha em ngày xưa chịu qua rất nhiều khổ sở nên rất coi trọng tiền bạc, cho nên vừa rồi... Không cho anh chê cười ông.”

Anh đột nhiên tiến tới: “Sẽ không a, anh cảm thấy ba em còn đáng yêu hơn em!”

Cô toàn thân nổi da gà: “Đừng nói là yêu ba em nha?”

Sắc mặt anh đen lại, Lương Thế Thần kéo theo hai rương hành lý vui vẻ chạy tới: “Tô thiếu!”

Cô sợ lại gây chuyện gì đáng chê cười nên kích động đẩy Tô Diệu đi: “Đi mau!”

Tô Diệu bất động.

Lương Dĩ thấy Lương Thế Thần càng lúc càng đến gần, trong lòng gấp như kiến bò trên chảo: “Đi a!”

Tô Diệu vẫn là không đi.

Lương Dĩ hai bước đi qua ôm lấy đầu Tô Diệu hôn miệng anh một cái: “Có thể đi rồi chứ?”

“Ừ.” Tô Diệu thực vừa lòng.

Lương Thế Thần thực tiếc hận: “Ba nói với con, sao không để Tô thiếu tán chuyện với ba một chút, không chừng có thể mang con gả đi. Ba thấy Tô thiếu không chán ghét con, nếu ghét đã không nói chuyện như vậy. Con xem, người ta là thương nhân, Tô thiếu nhân phẩm lại tốt, liếc mắt một cái có thể thấy rất xứng đôi với con, lại môn đăng hộ đối a...”

Cả một ngày, ở bên tai Lương Dĩ đều là âm thanh nhàm chán này. Có lẽ sớm không có mẹ, Lương Thế Thần chăm sóc cô từ nhỏ mới có tính nhiều chuyện này.

Đề cập đến chú Ngô, Lương Dĩ khéo léo biểu đạt lời nói của Tô Diệu, ông Lương nhú này: “Kì thực, ông ta năng lực có vấn đề cha cũng đã nghĩ qua. Nếu sa thải hẳn ai có thể quản lí Lương thị? Con làm được không?”

Lương Dĩ hôn mê choáng váng: “Ba, công ty này trước đây có phải một tay cha thành lập không?”

Ông Lương nét mặt già nua tựa hồ đỏ đỏ lên: “Không sai.”

Lương Dĩ vỗ vỗ vai cha: “Con gái sẽ giúp ba xem xét. Chúng ta đều dựa vào công ty mà sống, không có nó thì sẽ chết a. Đúng rồi, ba có biết ảnh chụp lúc trung học của con để đâu không?”

Ông Lương nghiêng đầu suy nghĩ một lát: “Không biết, trước kia đều do quản gia sắp xếp.”

Lương Dĩ: “Con nhớ hình như ở tầng hầm. Để con đi xem một chút.”

“Tìm hình trung học làm gì?”

“Ai,” Ba cũng có trí nhớ không tốt giống cô a, “Ba không nhớ rõ sao?”

“Cái gì?”

“Lúc trung học con có kết giao với một người không phải sao?”

Ông Lương phun ra một ngụm trà: “Không, sẽ không là...”

“Đúng! Cái người ba nói ‘Cả người chưa đầy hai kí thịt vừa nhìn là biết bệnh xác tử’ chính là Tô Diệu!”

Ông Lương một bên lấy khăn tay lau nước trà, một bên kêu lên: “Không xong rồi, cậu ta không phải trở lại báo thù chứ?”

“Nếu anh ta báo thù, Lương thị có thể tồn tại đến bây giờ a?”

Ông Lương cầm tay cô xem xét một lượt, thân thiết hỏi: “Con gái, cậu ta đối xử với con tốt không?”

Cô vỗ tay ông: “Ba yên tâm, con biết bảo vệ mình. Hiện tại muốn tìm ảnh chụp để có thể nhớ ra mọi chuyện?”

“Ừ. Nếu muốn an toàn thì phải nhớ mọi chuyện. Đi, ba tìm với con.”

Cuối cùng cũng chỉ có cô một mình tìm dưới tầng hầm hồ độ. Cha cô sau khi nhận được điện thoại của bạn tại Las Vegas lập tức đi ngay.

Tầng hầm để rất nhiều đồ vứt bỏ, cô nhớ sau khi Tô Diệu ra nước ngoài thì mọi đồ đạc liên quan đến anh cô đều đem đến nơi này. Thật không phụ lòng người, sau một hồi tìm kiếm cũng thấy được album ảnh chụp hai người khi yêu nhau. Ban đầu là ở tiệc sinh nhật, sau cái bánh ngọt xinh đẹp là hình ảnh hai người hôn nhau. Ánh mắt anh khẽ nhắm, bộ dạng rất vui vẻ. Tiếp theo, là ảnh hai người cùng đến trường....

Dần dần nhớ lại toàn bộ, trong lòng không khỏi nặng nề.

Sau lần sinh nhật đó, cô với anh đã có một khoảng thời gian vui vẻ. Mỗi ngày cứ như da trâu cùng dính vào nhau, ăn cơm cũng là ăn cùng một hộp. Các bạn đều cười cô “gặp sắc quên bạn”, ngay cả danh hiệu nữ vương trò chơi cũng đổi chủ.

Sau đó khoảng ba tháng là sinh nhật của tân nữ vương mới – A. Tại tiệc sinh nhật nam sinh đánh bài, nữ sinh thì nói chuyện phiếm.

A hỏi cô: “Hơn ba tháng rồi không thấy chán sao?”

Cô không suy nghĩ gì mà lắc đầu.

Các bạn đều nhao lên: “Không giống cậu nha.”

A trừng mắt nhìn: “Công phu trên giường tốt nên luyến tiếc sao?”

Cô hé miệng cười: “Có thể.”

“Oa!” A hâm mộ, “Có thể ươn chơi đùa không?”

Cô sững sốt, quên mất A là một người rất điên nên vội vàng nói: “Cậu muốn dạng gì cũng có, làm gì nhớ thương Tô Diệu.”

A cười cười, sờ soạng mặt cô một phen: “Thấy cậu khẩn trương như vậy mình càng có hứng thú.”

Cô bắt lấy tay A: “Nếu dám đụng đến anh ấy, mình nói cha tịch thu công ty của cậu.”

A rút tay rời đi.

Các bạn đều khuyên cô: “Đừng cùng A so đo, cô ta là người điên. Lương Dĩ, chừng nào cậu mới trở về, cậu không có nên mọi chuyện đều do A định đoạt, mọi người rất nhớ cậu.”

Cô nói câu SORRY, quay đầu liền thấy anh đang nhìn về bàn của cô, tựa như nhìn ra bên này cô đã xảy ra chuyện gì. Cô cười cười, anh cười trở lại, bài nằm trong tay không đánh, có người bên cạnh thúc giục, anh mới thu hồi ánh mắt mà tiếp tục chơi.

Cô đi qua nói với anh vài câu, hôn môi một chút đã bị người đánh bài bên cạnh trêu đùa nên bắt đắ dĩ phải tách ra. Quay đầu không cẩn thận lại đụng một người phục vụ. Cô phục vụ hoảng sợ vội rút khăn lau cho cô.

Lương Dĩ rút khăn tay chùi đi rượu dính trên váy, cô phục vụ nói xin lỗi liên tục, A lập tức lại đẩy phê bình cô phục vụ kia.

“Quên đi.” Cô nói, “Tôi đi toilet.”

Sau khi từ toilet trở ra, liếc mắt thì không thấy Tô Diệu ngồi ở bàn đánh bài nữa, hỏi bạn bè cũng không biết anh đi đâu. Nhà A rất lớn, tìm kiếm mọi ngõ ngách thì đột nhiên cửa phòng quần áo mở ra, A quần áo không chỉnh tề khóc lóc chạy đến. Váy tụt xuống hở nửa bờ vai, nhào vào lòng một người đàn ông gần đó rồi nói: “Anh ta muốn cưỡng bức mình! Ồ!”

Tô Diệu lại đi theo phía sau, trên miệng vẫn dính son môi của A, nơ thắt trên cổ áo xộc xệch.

Mọi người khe khẽ nói nhỏ. Một người đàn ông phần nộ tóm lấy ngực áo Tô Diệu: “Anh làm cái gì?”

Tô Diệu mày nhăn lại: “Buông ra.”

Trong đám người có người nói: “Không biết xấu hổ, trà trộn vào nơi này chưa đủ, còn làm ra loại sự tình này, thật sự là cầm thú không bằng!”

Tô Diệu hít một hơi thật sâu, nhìn chằm người đàn ông đang nắm áo mình: “Tôi nói buông ra!”

Bị khí thế của Tô Diệu dọa, người đàn ông sửng sốt, Tô Diệu liền tránh đi, sửa sang lại nơ thì thấy Lương Dĩ, anh sửng sốt định mở miệng thì đã bị người kia đánh một quyền vào mặt.

Tô Diệu cũng không yếu thế, đánh trả lại một quyền.

Người kia lui về sau đụng vào bàn rượu, sâm panh cùng bia ngã tung tóe trên mặt đất. Lương Dĩ thấy thế vội vàng nắm lấy tay Tô Diệu, ngăn cản anh tiếp tục đánh nhau: “Ngừng, ngừng!”

Cô từng là nữ vương của trò chơi, nam sinh cũng không muốn đắc tội với cô. Cho nên người kia chỉ thở phì phì nhìn Lương Dĩ, hừ một tiếng: “Xem như người may mắn! Lương Dĩ, khuyên cô nên sớm quảng tên này đi, bằng không sớm hay muộn chúng tôi sớm hay muộn cũng tuyệt giao với cô.”

“Anh bây giờ nên về nhà tắm rửa rồi ngủ một giấc đi, bằng không tôi không đảm bảo một năm trung học còn lại này anh có thể tìm được bạn gái hay không!” Lương Dĩ mở miệng.

Người kia cảm giận rời đi. Lương Dĩ đau lòng xoa mặt Tô Diệu: “Đau không?”

Tô Diệu lau vết máu trên khóe miệng, lắc lắc đầu, đôi mắt âm u liếc về phía sau cô một cái.

A đang đứng sau Tô Diệu, thấy cô quay đầu, âm hiểm cười một chút, rời đi.

Từ đó về sau cô càng lo lắng khi kết giao với Tô Diệu. Cô biết sau khi gia cảnh sa sút anh liền mất cảm hơn so với bạn bè cùng lứa, không biết sau khi trải qua chuyện này có để lại bóng ma tâm lý trong lòng anh không. Khi bị bên ngoài đàm tiếu, anh cũng không có nửa lời phản trần. Các bạn lại trước mặt cô tuyên bố, nếu không chia tay anh sẽ không làm bạn với cô nữa, cô liền muốn nghĩ A giúp đỡ.

Việc này cũng là từ A, do vậy chỉ có cô ta mới có thể giải quyết.

Đáng tiếc không đợi cô hành động đã nghe được tin tức A bị cưỡng bức tại quán bar.

A tuy rằng bị cưỡng bức nhưng cũng biết chọn đối tượng nha. Mọi người một bên vừa khinh bỉ vừa hâm mộ. A xưa nay vốn là người không tốt, nay xảy ra chuyện này lại bị mọi người thêm mắm thêm muối, tất cả bạn học đều chê cười.

Cô đứng trước phòng A do dự gõ cửa.

Cửa không đóng, cô đi vào. Lúc ấy là chạng vạng sau khi tan học, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào phòng, toàn thân A tắm trong vũng máu, khuôn mặt tái nhợt cùng trống rỗng dường như đã chết.

Lương Dĩ kêu lên. A chậm rãi quay đầu, đột nhiên hô hấp trở nên dồn dập, ánh mắt lộ tia căm hận, muốn ném cái gạt tàn ở đầu bàn về cô nhưng bị y tá ngăn trở.

Lương Dĩ hoảng sợ, nghe thấy A bệnh tâm thần lên án: “Tôi không cần cô giả mèo khóc chuột, trở về mà hỏi bạn trai của cô, anh ta làm cái gì với tôi! Lương Dĩ, hai người sẽ chết không được tử tế!”

Lương Dĩ bị cha mẹ A đuổi ra khỏi nhà, toàn thân cô rét run. Tô Diệu bình thường làm việc tuy có chút cực đoan, nhưng sẽ không... Sẽ không đi...

“Đương nhiên không phải anh làm!” Khi Lương Dĩ hỏi, Tô Diệu một mực phủ nhận: “A là loại người nào, anh sao tìm được người dám đắc tội với cô ta? Cho dù tìm được rồi, anh chỉ có hai bàn tay trắng sao có thể mua chuộc bọn họ làm cho anh?”

Tảng đá trong lòng nhẹ đi một chút: “Thật tốt quá, nghe thấy là anh làm, em sợ tới mức không đêm nào ngủ yên.”

Anh ôm lấy cô: “Ai nói với em?”

Cô dừng một chút: “Không quan trọng. Đúng rồi, em xem bảng thành tích, kì này anh lại đứng nhất nha.”

“Em đừng nói sang chuyện khác,” Anh buông tay ra, xoay người, “Em vì một người không quan trọng mà nghi ngờ anh, anh rất tức giận.”

Cô cười nhảy đến trước mặt anh, anh lại làm ngơ không để ý đến cô. Cô xoay mặt anh lại mà đặt lên môi một nụ hôn: “Thực xin lỗi. Em chỉ hoảng sợ thôi. Anh không thích thì em không cùng bọn họ lui tới nữa.”

Anh nhìn cô có chút bất đắc dĩ: “Về sau không được hoài nghi anh. Cho dù không có ai nói cũng không được hoài nghi anh.”

“Àn!” Cô ôm lấy anh, cười đến thực nhẹ nhàng.

Thật không phải Diệu làm! Về sau cho dù ai nói gì cô cũng sẽ trả lời như vậy. Buổi sáng thứ bảy, thầy giáo tìm cô bàn về cuộc du lịch mùa đông, cô đến sớm hơn bình thường một giờ. Đang nhàm chán lung lay tại văn phòng của thầy giáo thì Lương Dĩ nghe có tiếng nói chuyện.

Đi đến gần hơn còn nghe giọng của Diệu, cô không khỏi đi chậm lại, không biết Diệu nói gì nhưng thầy giáo lại nói: “Học bổng năm nay vẫn chưa được cấp.”

Giọng của Diệu có chút gấp: “Thầy giáo, thầy có thể cho em mượn trước không? Khi có học bổng liền trả lại thầy.”

“Này... Tôi thương lượng với người nhà xem rồi ngày mai đưa cậu.”

“Cám ơn thầy.”

“Nhưng mà tôi phải biết rõ cậu lấy tiền này làm gì, nếu không cho dù có thì tôi cũng sẽ không cho cậu mượn.”

“Em... Em...”

Đây hình như là việc riêng tư của anh, nghe lén thì thật không tốt. Đang muốn rời đi lại nghe anh nói: “Đánh bài không cần thận nên thua.”

Anh chưa bao giờ bài bạc, sao lại nói dối? Lo lắng anh có việc gì nên liền nhờ quản gia theo dõi anh. Thám tử tư đưa hình chụp, cô nhớ rõ ràng mình cũng ngồi trong phòng này xem ảnh. Lúc đó đã tan học, mặt trời chiếu lên những tấm ảnh cô cầm trên tay, Tô Diệu đang đưa tiền ột người đầu bóng lưỡng, bên cạnh còn có thêm năm sáu người lăm la lăm lét.

“Nhưng là có người tận mắt thấy Tô Diệu đến quán bar đó!”

“Tô Diệu không phải ghi hận A nên cho người làm việc này chứ?”

“Tiểu Dĩ, mình xem cậu phải cẩn thận, Tô Diệu hình như là một người rất đáng sợ!”

“...”

Ảnh chụp như bông tuyết rơi trên mặt đất. Cô ngồi trên ghế nhìn ra cửa sổ thật lâu, khuôn mặt thâm trầm. A tuy rằng là người khá điên, nhưng hai người cũng là cùng nhau lớn lên, là bạn học. Bọn họ có thể nào nhẫn tâm tổn thương một cô gái mười tám tuổi như vậy? Đáng sợ nhất là, anh có thể bình tĩnh mà nói đối cô như thế. Anh sao có thể làm ra việc này?

Thời tiết đầu xuân vẫn có chút se lạnh, cô choàng quanh cổ một chiếc khăn lụa màu bạc đến công viên XX. Tô Diệu sáng sớm đã chờ dưới tàng cây quế, xoa xoa tay hướng cô cười.

Cô ôm một túi giấy tờ đi qua, bị anh kéo tay ngồi xuống, hai tay cầm lấy lỗ tai cô: “Lạnh không?”

Cô nhìn anh, không nói gì.

“Làm sao vậy?” Anh cười, “Sao mắt thâm đen vậy, tối qua mất ngủ sao?”

Cô trầm mặc nắm túi văn kiện trên đùi.

Anh nghi hoặc tiếp nhận: “Cho anh? Là cái gì?” Thấy dáng vẻ cô rất nghiêm trọng, anh rút ra tập ảnh trong túi, tươi cười một khắc kia liền biến mất, mắt trừng lớn.

“Anh giải thích thế nào?” Cô cẩn thận hỏi, giọng điệu nặng nề: “Ảnh này chụp anh, anh sẽ giải thích thế nào đây?”

Khuôn mặt Tô Diệu thâm trầm, càng ngày càng trắng, sau khi xem xong không ngẩng đầu, mà là...

NO 06 (tt)

“Em theo dõi anh?”

“Em hỏi anh, chuyện đó có quan hệ tới anh không?”

“Không phải em nói sẽ không nghi ngờ anh sao?” Anh ngẩng đầu nhìn cô, “Kia vì sao theo dõi anh? Em gạt anh!”

Cô liếm liếm môi: “Anh không cần nói chuyện khác. Em đang hỏi...”

Anh đột nhiên cúi đầu hôn cô, mặc kệ cô giãy dụa thế nào cũng không buông ra.

“Anh... làm...” Chỉ cần cô mở miệng, anh sẽ liều lĩnh hôn cô, hôn cô nói không ra lời. Anh để trán chạm vào trán cô: “Đừng nói nữa, đừng cho người khác ảnh hưởng chúng ta. Em ở cùng anh không phải rất vui vẻ sao?”

Cô lùi ra sau, rời xa mặt anh, nhìn anh như nhìn người xa lạ: “Anh đến cuối cùng là người thế nào?”

“Lương Dĩ...”

“A cho dù không phải bạn bè, cũng là người cùng hội với chúng em! Anh sao có thể nhẫn tâm làm như vậy với cô ấy? Cô ấy mới mười tám tuổi, mười tám tuổi a!”

Anh một tay bắt lấy cô ôm vào trong lòng: “Đừng nói nữa.”

Cô đánh vào lưng anh: “Cô ấy phạm vào tội gì, anh vì sao phải làm thế? Anh rốt cuộc có lương tâm không...”

“Đừng nói nữa!” Anh cầm lấy tay cô, bắt cô nhìn vào anh: “Cô ta bức anh chia tay với em, nói rằng em đối với anh chỉ là hứng thú nhất thời, sớm hay muộn cũng phải chia tay. Cô ta còn bỏ thuốc vào rượu khiến anh lên giường với cô ta. Loại con gái này, cho dù tìm người cưỡng bức cô ta cũng không có gì.”

Ba!

Một cái tát đến trên mặt Tô Diệu, Lương Dĩ có chút giật mình nhìn bàn tay của mình: “Tô Diệu em biết không phải như vậy.” Cô tránh khỏi tay anh đứng dậy rời đi.

Tô Diệu ôm lấy cô: “Em không được đi!”

Cô giãy dụa, lại đánh một cái tát, nghĩ đến anh sẽ tránh không ngờ lần này vẫn đánh trúng, trên mặt anh lập tức có năm dấu tay. Cô vừa tức vừa đau muốn tránh xa nhưng không thể, Lương Dĩ chỉ có thể nóng nảy mà đánh anh, anh đều chịu, vẫn ôm cô không chịu buông ra. Cuối cùng đánh đến mệt mỏi, Lương Dĩ

nằm trong lòng anh nghĩ ngợi: “Tô Diệu, nếu có một ngày em làm chuyện tổn thương anh còn hơn với A, anh có ra tay như vậy với em không? Có thể làm chuyện tàn nhẫn trả thù em hay không?”

“Sẽ không!” Anh vuốt ve đầu cô, ngón tay luồn vào mái tóc: “Em thích anh, nên sẽ không tổn thương anh.” Cô nhắm mắt lại mà thở dài một hơi.

7. Chương 7

Vết rách một khi xuất hiện, bất luận có nhìn thẳng vào hay không đều ảnh hưởng đến tình cảm. Cô cho dù tự nhủ ngàn vạn lần không cần để ý đến chuyện này, hoặc tự thuyết phục bản thân vì những lí do mà anh đưa ra, nhưng mỗi khi nhìn vào cặp mắt đen sâu thẳm kia, từ đáy lòng vẫn nổi lên run sợ.

“Hi! Sao hôm nay lại rảnh chơi với chúng tôi?” Bạn bè tại quán bar xa hoa trêu chọc hỏi.

Cô chuyển động li rượu trên tay: “Như thế nào, không chào đón?”

“Đương nhiên không.” Bạn ôm lấy vai cô, “Cô tới chúng tôi rất hoan nghênh!”

Cánh tay trên vai rớt ra, không đợi cô phản ứng, Tô Diệu đã đánh một quyền trên mặt người kia. Không riêng gì cô mà mọi người ở quán bar đều ngạc nhiên, Tô Diệu thì mặt đỏ tới mang tai, khó thở nói: “Em nói học tập chính là việc này sao?” Anh chỉ vào người kia: “Hắn ta là ai?”

Lương Dĩ cau mày nhìn anh: “Chúng ta đi ra ngoài nói.”

Tô Diệu đứng ở tại chỗ.

Ánh mắt cô dần lạnh lại: “Nếu anh muốn nói chuyện tử tế thì đi theo em ra ngoài!”

Anh cắn cắn môi, cùng đi ra.

Thời tiết cuối xuân, ban đêm gió có chút lạnh. Cô lay nhẹ khăn lụa màu xanh lá mạ trên cổ: “Anh không biết thế là quá đáng sao?”

“Không. Em là bạn gái của anh, không có sự cho phép của anh thì không cho người khác chạm vào!”

Cô nhìn anh như chưa từng quen biết: “Em không nghĩ tới ở cùng anh lại khó khăn như vậy. Em nghĩ em chỉ là xao động một chút. Tô Diệu, anh không biết anh rất đáng sợ sao?”

Anh khó hiểu nhìn cô, ánh mắt bất an.

“Dùng thủ đoạn như vậy đối phó với A, bạn em chỉ vừa choàng vai anh đã đánh. Như vậy em thì sao? Có phải sẽ có một ngày anh cũng đối xử với em như thế không?”

“Lương Dĩ...”

Cô lắc lắc đầu: “Diệu, em sợ hãi... Sợ hãi có một ngày, anh sẽ làm em bị thương.”

“Sẽ không, anh...”

“Không cần vội vã phản bác, anh hãy để tay lên ngực tự hỏi, nếu em làm ra chuyện anh không thích, anh sẽ đối xử với em thế nào?”

Anh nhần mày.

Cô nắm chặt khăn lụa tung bay trên cổ: “Tô Diệu, chúng ta chia tay đi.”

Ngày đó, Tô Diệu không biết bản thân về nhà thế nào, đối mặt với bức tường trong căn phòng trống rỗng, thống khổ nhắm chặt mắt. Anh nằm trên giường, rất lâu rất lâu không động đậy, giống như bức tượng gỗ không sinh mệnh. Ánh sáng mặt trời dần lên cao, tia nắng đầu tiên chiếu vào mắt, anh không khỏi tí hí mắt, sau đó một giọt nước mắt trong suốt chảy ra.

Sau khi tan học Lương Dĩ bị Tô Diệu ngăn lại. Cô vẫy tay cho bảo vệ lui, nhìn thiếu niên suy sụp trước mặt.

“Anh không chia tay.” Những chiếc lá xanh biếc thì nhau rơi xuống, Tô Diệu đứng thẳng trước mắt cô, nhìn cô nói rõ từng chữ: “Lương Dĩ, anh, không, chia, tay!”

Cô mấp máy môi, đang muốn nói gì thì phía sau có người gọi. Xoay người liền thấy bạn bè, có nam có nữ hướng cô mà gọi: “Phía trước có một nhà hàng bát tiết mới mở, cùng đi ăn đi!”

Cô nhìn anh một cái, nhanh chóng trốn vào đám người, thừa dịp muốn trốn đi. Cánh tay bị anh nắm giữ, năm ngón tay như kim sắt giữ chặt cô: “Em không được đi, anh không để em đi.”

Cô không tránh, không giãy: “Tô Diệu.”

Bên cạnh có người nói: “Ai a, thật không có nhân phẩm, lại níu kéo nữ sinh như vậy?”

“Hư!” Lập tức có người trả lời, “Đừng để hắn nghe thấy, biết A không? Mọi người đều nói là hắn làm, thật đáng sợ!”

“Ồ ô...” Người nọ thanh âm nhỏ dần sau đó không còn nghe thấy gì.

Nếu là bình thường, Tô Diệu đã hung hăng trừng qua, nhưng lúc này anh không nghe gì cả, chỉ nhìn Lương Dĩ, giống như muốn đem cô khắc vào trong đầu: “Không cần đi, anh, anh...”

“Tô Diệu, anh đừng như vậy, buông tay.”

“Không,” Trong giọng nói của anh cầu xin mười phần, “Đừng đi được không?”

Cô né tránh.

Anh bỗng nhiên kéo cô vào lòng, miệng để bên tai cô nói nhỏ: “Anh sai rồi, được không? Không bao giờ làm nữa, cam đoan sẽ không làm như thế nữa, đừng đi, đừng chia tay, được không? Cầu em.”

Thân mình cô run lên. Thật sự chưa bao giờ thấy anh ăn nói khép nép như vậy, trong lòng thấy rất phức tạp.

Môi anh dừng bên tai cô: “Anh, anh thích em, Lương Dĩ, từ năm một đã thích em. Lần đầu tiên em hôn anh ở công viên, anh thật sự rất vui mừng. Anh rất thích em, đừng rời khỏi anh.”

Nếu có một người có thể thích mình thật lâu, thật sâu thì tốt dường nào. Phần tình cảm này của anh khiến cô không còn khả năng giãy dụa, mềm mại nằm trong lòng Tô Diệu. Anh hôn lên trán cô: “Anh sẽ đối xử rất tốt với em.” Anh nâng cằm cô lên, hôn môi cô thật sâu, cô đáp lại.

Hạ Chí, Thu Phân, Lập Đông, lá cây mọc rồi rơi rụng, anh thật sự chưa từng làm ra chuyện khiến cô tổn thương, dường như người làm ra chuyện kinh khủng kia không phải là anh. Anh mỗi ngày đều tươi cười ôn hòa, thật như một thiếu niên thuần khiết. Vào lúc bông tuyết đầu mùa rơi, anh ôm cô đứng dưới cây ngô đồng tươi cười: “Sinh nhật mười chín tuổi, em muốn quà gì?”

“Ân...” Con người của cô xoay chuyển, ánh mắt mang ý cười: “Anh!”

“Ha ha, muốn anh thì không cần chờ đến sinh nhật, tối nay chúng ta liền...” Anh thấp giọng nói bên tai cô, Lương Dĩ đỏ cả mặt đánh anh: “Xấu lắm!”

Anh bắt lấy tay cô đặt trên môi, bỏ ngón trỏ vào miệng mút: “Thời gian này anh rời đi thi tiếng anh, không nhớ anh sao?”

Lỡ tai Lương Dĩ phút chốc đỏ bừng, nhanh chóng rút tay ra.

Anh cười ha ha, ôm cô hôn cuồng nhiệt, mãi đến khi hai người thở hồng hộc mới buông ra: “Anh muốn em.”

Cô thở phì phò: “Hôm nay không được.”

Anh tội nghiệp nhìn cô.

“Thật sự không được.”

Tô Diệu bĩu môi: “Anh nhớ rõ ngày của em.” Buông cô ra, “Thật sự là yêu tinh.”

Kết giao một năm, nhiệt tình so với ban đầu chỉ tăng không giảm. Cô kết giao với một nam sinh thời gian dài như vậy quả là ngoài ý muốn, hơn nữa Lương Dĩ chưa từng nghĩ đến chuyện chia tay. Xem ra đáng về đẹp đẽ của anh cũng là một nguyên nhân đi.

Nhưng cuối cùng cũng không thuận lợi như suy nghĩ. Muốn cùng học đại học, cùng nhau phát triển ở một thành phố, cuối cùng, cuối cùng vĩnh viễn bên nhau, nhưng ước vọng này lại không thể thực hiện.

Tựa như sinh nhật mười chín tuổi kia.

Sinh nhật cô trước đêm Noel, vì là lễ Noel cuối cùng của trung học, thầy giáo quyết định tổ chức một buổi tiệc chúc mừng, cho nên Tô Diệu đến sinh nhật trễ.

Anh còn nhớ rõ ngày đó, tuyết rất lớn, một đường từ trường chạy thẳng về nhà cô, muốn nhanh chóng thấy Lương Dĩ, mọi mệt mỏi đều không thể ngăn cản anh. Lúc Tô Diệu đến mọi người đang chúc mừng và mở quà.

Bỗng chốc không gian trở nên yên tĩnh, theo tầm mắt nhìn thấy rất nhiều người vây xung quanh cô, giây phút đó toàn thân anh biến lạnh, giống như có người lấy khối băng trực tiếp để vào trong máu, anh nhìn thấy là hình ảnh ác mộng của cả cuộc đời...

Một người đàn ông hoàn toàn xa lạ đang cúi đầu hôn vào môi cô.

Ánh mắt lập tức đỏ lên, giống như trong đôi mắt chứa một cây đao, thứ chảy ra từ đó không phải nước mắt mà là máu. Anh không thể đứng thẳng nơi cạnh cửa, hô hấp đình trệ nhìn hai người hôn nhau, dường như đây không phải là lần đầu. Cô nhắm mắt lại giống như vô số lần hôn với anh.

Có phải hay không, đã sớm như thế?

Có phải hay không trong thời gian một năm này, khi anh không biết cô đã sớm cùng người khác ở một chỗ? Cô cũng được người khác ôm như anh ôm? Nụ cười trước mặt anh cũng bày ra cho kẻ đó?

Trong lòng hung hăng vỡ nát, đã sớm chảy máu đầm đìa. Anh lặng lẽ theo dõi buổi sinh nhật, ánh đèn chiếu lên anh, một thân lễ phục cũ lỗi thời, thật không phù hợp với không gian này.

Ha ha, nguyên lai, tất cả chỉ là giấc mộng của anh mà thôi.

Nếu, anh giống bạn của cô, thậm chí càng tôn quý hơn thì cô có quý trọng anh hơn một chút hay không? Ít nhất sẽ thêm sự tôn trọng? Sẽ không dễ dàng nói chia tay, cũng không dám nói chia tay.

Lòng bàn tay nắm chặt, anh hung hăng đánh vào cái cây ven đường.

Đúng!

Nếu anh càng mạnh, nhất định cô sẽ không dám đối xử với anh như vậy!

Anh phải thay đổi, phải trở nên mạnh mẽ!

8. Chương 8

“Diệu, sao anh chưa đến?” Tin nhắn điện thoại, cô đang tìm anh.

Anh đứng ở quảng trường công viên, nhìn gác chuông đồng hồ thật lớn, đếm thời gian kết thúc một ngày: Mười, chín, tám... Tay cầm di động để trong túi đồ bưng, anh một chút cũng không thấy lạnh, dường như đã chết lặng: “Lễ giáng sinh cuối cùng của trung học, thầy giáo muốn cùng anh bàn luận chi tiết, sinh nhật của em... anh sợ không thể tham gia được.”

“Nha,” Cô dừng lại một chút, không nghe được là vui hay không vui: “Vậy xong rồi thì đến, em chờ anh.”

“Không cần, đã khuya.”

Phanh!

Pháo hoa thật lớn nổ rộ trên bầu trời sau gác chuông, từng chùm sáng tỏa ra long lanh màu sắc vô cùng xinh đẹp, đây là món quà sinh nhật anh đã mất ba tháng tiền tiêu vật mà chuẩn bị cho cô.

“Phải không... Vậy em cắt bánh ngọt đã, các bạn đang chờ. Anh đến thì gọi cho em.”

Anh cúp điện thoại, ngón tay gần như đông lạnh đến nỗi không thể cử động. Vì sao lại như vậy? Ở trong miệng cô, bạn bè vĩnh viễn quan trọng hơn anh, bởi vì sự yêu thích của cô mà anh luôn nhượng bộ. Anh thích vận động cho đến đổ mồ hôi, nhưng cô lại chán ghét như thế vì sợ bẩn, vì thế, đã bao lâu anh không thoải mái đánh một trận cầu?

Trên mặt đột nhiên ẩm ướt, đưa tay sờ qua mới biết là nước mắt. Anh thật không có tiền đồ, lại có thể vì cô mà rơi lệ. Nước mắt này, pháo hoa này, cuối cùng cũng không thể đổi một chút hạnh phúc mà anh hằng mong muốn.

Có lẽ, từ lúc cha qua đời, gia sản phân tán, hạnh phúc đã ngoài tầm với của anh.

Ngày hôm sau, cô chất vấn anh vì sao không đến, anh nhìn gương mặt xinh đẹp quen thuộc này, đột nhiên kéo cô đi. Anh lôi cô vào phòng vệ sinh nam, tìm một phòng trống mà tấp vào. Trong không gian nhỏ hẹp, anh gắt gao dán chặt vào cô đang giãy dụa, nhìn gương mặt tức giận của cô rồi hung hăng lên đôi môi anh hằng ao ước.

Cô phẫn nộ đánh anh một tát: “Bệnh thần kinh!”

Tô Diệu cười khổ sở, nơi bị đánh nhanh chóng nóng rát, anh nghĩ: Nếu anh mạnh hơn, mạnh đến mức cô có thể cầu xin anh bảo vệ cô, cô có dám như vậy với anh không? Vì thế Tô Diệu nắm tay Lương Dĩ ẩn vào tường, không để ý cô giãy dụa mà dùng sức hôn xuống.

Có nam sinh vào toilet, theo thứ tự tìm kiếm các phòng rảnh rồi. Cô có ý bảo người sắp đến không cần làm ra tiếng động, ánh mắt mở lớn, hàm chứa sự cảnh cáo. Nhưng có quan hệ gì, cô sợ người khác thấy, anh sợ sao?

Anh lợi dụng khe hở giữa hai người nhanh chóng cởi nội y của cô, dùng sức ôm cô khiến cô hô đau, nhưng mọi tiếng la đều bị anh nuốt vào miệng. Phải làm cô đau, anh muốn cô đau, đau giống anh!

Lương Dĩ nhăn mày, đau đớn làm ánh mắt trong suốt ngập nước, theo khóe mắt lăn xuống dưới. Anh vươn đầu lưỡi liếm đi, khóe môi gợi lên nụ cười: “Đêm qua, em làm gì?”

Cô hoang mang lắc lắc đầu.

Anh tàn nhẫn nhìn cô, cởi bỏ trói buộc của thân thể, trước vẻ mặt trờ trờ tức giận của cô mà động thân tiến vào. Cô đau đớn đến nỗi cả khuôn mặt nhăn lại, mồ mả to hô hấp. Nhưng mà, cứ mỗi khi cô hé miệng lại bị anh vội vàng hôn xuống, không chừa khe hở nào.

—Kết thúc hồi ức—

Rất đau, cô chỉ nhớ rõ rất đau, lại thực sợ hãi, nước mắt cứ như mưa chảy không ngừng. Loại đau đớn này cô nhớ rất rõ, tựa như lần cái đêm lần đầu gặp lại kia anh cường bức cô vậy.

Đem ảnh chụp để lại trong hộp, cô ôm lấy đầu: Xong đời rồi, lúc đó chia tay lại biến thành như vậy. Không được, dù sao cũng phải nghĩ ra biện pháp gì đó, cứ như vậy cô còn sống được sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, cô nghĩ đến phương pháp lấy lòng anh. Vì thế trầm tư nhớ xem anh thích gì, nghĩ nửa ngày cũng không ra, quả thực trí nhớ của cô vô cùng kém.

Vừa vặn cuối tuần có vũ hội từ thiện. Tô Diệu nhất định sẽ đi, mà cô cũng nhận được thiệp mời. Khi cô gọi qua rõ ràng anh rất kinh ngạc: “Em muốn đi cùng anh?”

“Ân.” Cô lo lắng hỏi, “Không phải anh có bạn gái khác chứ?”

“Kia thật không có.” Dừng một chút, “Chính là không nghĩ em muốn đi cùng anh.”

Cô cười cười: “Em nghĩ mua váy dự tiệc, anh là bạn trai có thể cho em ý kiến không?”

Anh không nói gì.

“Được không?”

“Ân. Buổi chiều 5 giờ anh đến đón em.”

Kỳ thật, lấy tiền tài của anh mà nói, bạn gái muốn mua lễ phục đều là do nhà thiết danh tiếng của pháp mang qua. Nhưng cô đã muốn anh đi, thì anh phải đi nhìn xem cô muốn giở trò gì.

Đột nhiên, có chút chờ mong.

“Cái này được không?” Cô mặt bộ lễ phục bằng tơ tằm, có một sợi dây buộc quanh thắt lưng mảnh khảnh, trước ngực thêu một đóa hoa đủ màu sắc.

Anh ngồi trên ghế sofa, ngón tay vuốt môi dưới, lắc lắc đầu.

Cô nổi giận: “Đã là cái thứ sáu, em mệt chết rồi, không muốn thử nữa.”

“Mặc cái thứ nhất đi, cái đó đẹp nhất.”

“Anh,” Cô trừng mắt, “Anh cố ý chinh em sao?”

Anh nhú mày: “Là em nói muốn anh cho ý kiến, không thích thì anh đi.” Anh nói xong thì đứng lên.

“Đừng, đừng!” Cô cắn cắn môi, “Em thử là được?” Cô thở phì phì tiến vào phòng thay đồ, chưa kịp đóng cửa thì anh cũng xông vào.

“Anh vào làm gì?” Cô kinh ngạc nhìn anh.

Tô Diệu ôm lấy thắt lưng cô: “Hôn anh.”

“A?”

Anh cúi đầu, môi tiến gần từng tấc: “Hôn anh.”

“Nhưng là nơi này...”

Anh nhướng mày, cô nhắm miệng anh hôn xuống một chút.

Tô Diệu ôm sát thắt lưng Lương Dĩ, đem cả người cô vào trong lòng, dễ dàng khóa hai tay, sau đó hôn xuống dưới. Cô không thể né tránh, nhưng có thể làm trong này sao? Thân thể ma sát vào nhau có thể cảm nhận rõ ràng biến hóa thân thể của anh, đẩy anh ra: “Đừng ở chỗ này...”

Anh mới mặc kệ quần nhiều thứ như vậy, muốn thì sẽ làm, cô chỉ là một món đồ chơi mua bằng tiền.

Cô giấy dựa khẽ gọi: “Tô Diệu!”

Anh ở cổ của cô ngẩng đầu, ánh mắt đen sâu thẳm: “Ngoan, lấy lòng anh đi.”

“Không cần, không cần ở trong này.”

Tay anh theo vạt áo tiến vào trong: “Không ở nơi này, hay em muốn ra ngoài?” Tô Diệu cầm lấy tay cô để phía dưới của anh. Mặt cô đỏ hồng, khẩn cầu nhìn anh: “Kia, anh nhẹ một chút.”

Anh cười cười, xoay mặt cô lại, đầu lưỡi liếm một vòng trên môi cô: “Nếu em hầu hạ tốt anh sẽ nhẹ nhàng.”

Nữ nhân viên hướng dẫn đứng bên ngoài phòng thay đồ nghe thấy những âm thanh này thì đỏ mặt yên lặng đi nơi khác: May mắn Tô thiếu đã bao toàn bộ cửa hàng, bằng không thật không biết giải thích với khách hàng thế nào đây.

9. Chương 9

Nhìn cái gương vuốt lại những lọn tóc mai hỗn độn, không mua được cái váy nào. Anh kéo cô lên xe: “Váy anh sẽ tìm Vimes, ngày kia sẽ có.”

Vimes là nhà thiết kế thời trang quốc tế, thường xuyên xuất hiện trên các tạp chí, nếu đã như vậy thì cô không cần lo vấn đề quần áo nữa. “Vậy sao anh lại dẫn em đến thử quần áo?”

“Là em muốn thử, cũng không phải anh muốn.”

Cô thở phì phì nhìn phía trước.

Đèn đỏ sáng lên, anh dừng lại xe: “Tức giận?”

“...”

“Được rồi, nói thật với em, sau khi em gọi tới anh mới kêu Vimes mang quần áo lại, nếu không phải là em, anh cũng không làm thế đâu.”

Cô liếc mắt nhìn anh, phát hiện anh đang nhìn mình: “Vũ hội kia anh cũng không muốn đi, nhưng không ngờ em lại mời anh, anh mới đi cùng em.”

“Tô Diệu?”

Tay anh sờ qua hai má cô rồi vỗ đầu. Đèn xanh bật sáng, anh cười cười: “Đi ăn cơm với anh thôi.”

Xe dừng trước một khách sạn, bên trong kín người, buôn bán rất đắt khách. Vào chỗ ngồi không lâu thì đồ ăn đã được bưng ra, ba món mặn cùng với một món canh nóng. Người phục vụ đang sắp xếp bát đĩa thì Tô Diệu phát tay: “Anh ra ngoài đi.”

Sau khi phục vụ rời khỏi, anh tự tay xếp bát đĩa cho cô.

Lương Dĩ giật mình nhìn anh, không hiểu vì sao thái độ của anh thay đổi như vậy, có chút bất an.

Đồ ăn mang lên có món cô thích nhất, ngô xào cần tây, bát là đồ sứt màu xanh lục và cái muỗng cùng màu: “Haha, ăn được không?”

Ngô rất mềm, cần tây vẫn giữ được hương vị. Cô vừa ăn vừa dùng sức gặt đầu.

Anh cười cười: “Lần đầu tiên ăn ở đây có món này, anh nghĩ là em sẽ rất thích. Lương Dĩ, kì thật anh rất tốt với em, chỉ là em không phát hiện mà thôi.”

“...”

“Thật ra, anh vẫn luôn thích em, chưa từng quên. Chỉ cần em nguyện ý, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa, anh sẽ đối xử tốt với em.” Anh dùng ánh mắt ôn nhu nhìn cô, giọng nói rất nhỏ nhẹ: “Em đồng ý không?”

Cô: “Em...”

Anh cầm tay cô: “Ngoan. Cho anh biết đáp án của em.” Trên mặt anh nở nụ cười, chậm rãi tới gần, “Anh chỉ muốn biết, cho tới bây giờ, em có yêu anh không? Hiện tại thế nào, còn có trước kia nữa?”

Bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô, thật thoải mái. Lương Dĩ cảm thấy may mắn có thể tìm được một người thích mình như vậy, cho dù giàu hay nghèo, đẹp hay xấu đều không quan trọng. Cô cảm thấy thế này là đủ: “Có. Từ lúc quen anh đến giờ em vẫn rất thích anh.”

Ánh mắt anh hơi lóe lên, hiện ra một tia phức tạp. Thông thả, ôn nhu đều thay đổi, biến thành ngữ khí ác liệt: “Em cho rằng anh nghĩ như vậy thật sao?”

“A?”

“Những lời anh nói vừa rồi em nghĩ là thật sao?” Anh buông tay cô ra, dùng sức bóp cằm cô: “Lương Dĩ, em cho là có thể xóa bỏ chuyện trước kia? Em cho là anh vẫn đại độ thích loại phụ nữ trắng hoa như em? Mục đích hôm nay không cần anh nói em cũng rõ ràng. Anh cảnh cáo em, đừng dùng loại thủ đoạn này muốn anh mềm lòng. Anh đã không còn thích em, hiện tại với em chỉ có ‘tính’ thú, chỉ cần ngoan ngoãn theo anh lên giường, anh sẽ không động đến Lương thị, hiểu chưa? Những điều khác, em đừng hi vọng có được!” Anh bỏ mặt cô ra, giống như chán ghét mà rút khăn ăn lau tay, đứng lên rời đi, lơ đãng hất chén trà nóng trên bàn. Trà đổ vào đầu gối của cô, đau đến mức cô bật tiếng kêu.

Tô Diệu đứng bên cạnh nhìn có chút giật mình, nhưng cuối cùng vẫn không làm gì.

Cô dùng khăn ăn lau vấy, giọng nói rất nhỏ: “Tô Diệu, bây giờ anh rất có tiền không phải sao? Thế này đáng giá không?”

Tô Diệu nhìn qua khuôn mặt cô, nhanh chóng nhả mày: “Vậy còn em? Lúc trước ỷ mình có tiền không suy nghĩ gì đã chia tay với anh, thế nào, bây giờ mới có thể này đã không chịu nổi?”

Cô hút hấp cái mũi: “Không có.”

“Em có!” Anh chạm vào nước mắt trên khuôn mặt cô. “Thật khó tưởng tượng, lúc trước vứt bỏ anh thế nào cũng không rơi lệ. Từ khi gặp lại đến bây giờ em đã khóc mấy lần? Nhớ rõ trước đây em không thích khóc a. Hay là...” Anh bỗng dừng lại nở nụ cười: “Nước mắt này là giả, là cố ý cho anh xem? Em nghĩ rằng anh còn giống như trước kia dễ dàng bị em lừa gạt sao?”

Cô dùng sức đẩy anh ra, nước mắt chảy càng nhiều, cô ra sức lấy tay lau: “Chuyện trước kia em rất xin lỗi. Đã lâu như vậy anh muốn thế nào mới vừa lòng!”

“Như thế nào cũng không được!” Anh rống giận: “Anh thừa nhận anh rất đau, nên muốn em cũng ném thứ nỗi đau đó một lần. Anh đối với em là cả đời không quên!”

Cửa mở ra, anh nhanh chóng bỏ đi. Lương Dĩ nhìn chăm chăm cánh cửa bỗng nhiên khốc lớn. Khóc hồi lâu, cô lau nước mắt vào phòng vệ sinh trang điểm lại rồi ra ngoài như không có việc gì.

Lễ hội từ thiện cuối tuần diễn ra tại khách sạn Đế Đô. Trang hoàng xa hoa quá đáng, đâu cũng là mỹ nhân, nâng ly rượu sâm panh hoàng kim, tươi cười kiều diễm.

Mặc bộ lễ phục dạ hội màu tím nhạt được vận chuyển tới bằng máy bay, Lương Dĩ ôm lấy cánh tay Tô Diệu, chậm rãi đi vào hội trường.

Có người chào đón bắt chuyện với Tô Diệu, Tô Diệu ngẩng cao đầu, dáng vẻ kiêu ngạo không ai bì nổi. Hiện tại anh đến đây là báo thù, những người lúc trước đã coi khinh anh.

“Đây không phải Lương Dĩ sao?”

Một vị phu nhân quần áo hoa lệ đi về phía cô, tươi cười thân thiết: “Vài năm không thấy, trở nên thật hấp dẫn!”

Mơ màng bắt tay, Tô Diệu nói nhỏ ở bên tai cô: “Đây là Viện Hi, là bạn trung học của em.”

“Ha ha, đã lâu không thấy, cậu cũng vậy.”

Viện Hi cao thấp đánh giá Tô Diệu: “Tô thiếu, có thể mượn Lương Dĩ để nói chuyện không?”

Tô Diệu gật đầu, hôn một cái lên trán của cô, cố ý ôn tồn nói: “Đừng để anh đợi lâu, sẽ nhớ em, biết không?”

“Vâng.”

Cô xoay người đi theo Viện Hi, lại bị Tô Diệu một phen kéo về: “Hôn anh một chút.”

Nghe lời hôn anh một chút: “Em sẽ nhanh chóng trở về, chờ em.”

Viện Hi cắt đầu tóc rất ngắn, xinh đẹp lại thời thượng, khoác một cái áo punk màu đen phong cách, trong một rừng lễ phục ở đây có vẻ như hạc giữa bầy gà, tươi cười sang sảng: “Oa, thật sự là đã lâu không thấy!” Kịch động ôm lấy Lương Dĩ: “Cậu có biết hay không? Nghe tin cậu và Tô Diệu ở cùng một chỗ, mình vô cùng kinh ngạc! Nay tận mắt thấy mới tin!”

Cô nở nụ cười: “Cậu thì sao, gần đây thế nào?”

“Vẫn như vậy thôi. Nhưng mà mình có chút lo lắng nha.”

“Cái gì?”

“Không phải trước kia cậu đá hấn rất tàn nhẫn sao? Hấn... Không thể nào vẫn thích cậu chứ?”

Cô cúi đầu cười khổ một chút, lại ngẩng đầu lên mang nụ cười ngây trang hoàn mỹ: “Hấn đối với mình tốt lắm, nguy cơ của Lương thị ít nhiều cũng nhờ vào hấn giải quyết.”

Viện Hi chớp đôi mắt to: “Đối tốt với cậu là được. Đúng rồi, mình ở nước ngoài có quen một người đàn ông, giới thiệu cho cậu biết luôn. Cậu cũng giúp mình nhận xét xem.”

Thật vui khi chủ đề đã thay đổi, cô vui vẻ đồng ý.

Lướt qua đám đông, cô nhớ tới Tô Diệu, vừa đi vừa nói với Viên Hi: “Mình xem qua người kia thì phải đi, Tô Diệu vẫn đang đợi mình.”

Viên Hi mơ hồ chấp thuận rồi dừng lại.

Hai cô đứng ở phía sau một thân thể mặc tây trang màu trắng thon dài, Viên Hi cười khẽ tròng mắt nhìn cô, ngón trỏ chỉ cái lưng của người đàn ông. Người đàn ông tóc húi cua, tóc mái ở trước rũ xuống che đi một bên lông mi trái. Cô như nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ nát trong không gian, nhìn người đàn ông đang xoay mặt lại đến si ngốc.

Viên Hi thân thiện giới thiệu: “Đây là người bạn tốt nhất của em: Lương Dĩ, đây là Nguyễn Phong.”

Cô ngơ ngác nhìn Viên Hi một cái: “Nguyễn...Phong?” Một chữ, một chữ lại nói ra, xa lạ đến không thể tin, nhìn người đàn ông có khuôn mặt sáng như ánh trăng kia: “Anh là, Nguyễn Phong sao?”

Nguyễn Phong mặt mày thật lạnh nhạt: “Vâng. Lương tiểu thư, xin chào.”

“Lương tiểu thư.” Cô nhắc lại ba chữ này, ngơ ngác nhìn Nguyễn Phong không trả lời.

Nguyễn Phong nghi hoặc nhìn về phía Viên Hi. Viên Hi đẩy cô: “Lương Dĩ?”

Lương Dĩ đột nhiên bắt lấy ống tay áo Nguyễn Phong: “Liêu Phong! Anh có quen biết người nào là Liêu Phong không? Anh có anh em không? Người có dáng vẻ giống với anh...”

Viên Hi đem Nguyễn Phong kéo về sau, cau mày: “Lương Dĩ cậu làm sao vậy?”

Lương Dĩ né qua Viên Hi muốn nắm lấy Nguyễn Phong, lại bị người ở phía sau kéo về, đi vào vòng ôm vô cùng ấm áp: “Bảo anh chờ em, em lại ở đây làm gì vậy?”

Âm thanh quen thuộc xuyên vào lỗ tai, cô mờ mịt quay đầu.

Đôi mắt tối tăm của Tô Diệu nhìn cô chằm chằm, như có cát giấu sự sắc bén ở bên trong: “Quả nhiên sự hứa hẹn của em tới bây giờ chưa bao giờ chính xác.”

Cô không có tâm tư để ý đến anh, quay đầu nhìn khuôn mặt phía sau Viên Hi: “Liêu Phong...”

“Phong, chúng ta đi bên kia.” Viên Hi nắm Nguyễn Phong rời đi. Nguyễn Phong nghi hoặc nhìn cô một cái, bị lôi đi.

Lương Dĩ muốn đuổi theo, lại bị Tô Diệu ôm: “Buông ra.”

Tô Diệu môi ghé bên tai cô: “Em muốn làm gì? Cậu dẫn đàn ông khác sao?”

“Buông!”

Đau nhức từ vành tai truyền tới, Tô Diệu liếm liếm nơi anh vừa cắn cô: “Tĩnh lại chưa?”

“A?”

“Người kia cho dù dáng vẻ có giống hần như đực, nhưng cũng không phải là hần, hiện tại đã tĩnh lại chưa?”

Cô nhìn anh không nói gì.

“Khi ở đại học em xảy ra những chuyện gì, anh đều biết rõ ràng. Liêu Phong xảy ra tai nạn xe cộ chết rồi, người trước mặt em, chỉ là thiếu gia Nguyễn gia có dáng vẻ tương tự hần: Nguyễn Phong.”

Cô run run kéo ống tay áo hần: “Tô Diệu.”

“Sao?”

“Liêu Phong, anh ấy không có chết.” Cô thẳng tắp nhìn anh: “Em thường xuyên trông thấy anh ấy. Ở trên đường, ở nhà, em đều có thể anh ấy. Anh ấy nhất định không có chết, anh ấy nhắc nhở em rằng anh ấy vẫn còn sống, bảo em không được quên, bảo em chờ anh ấy...”

Câu nói tiếp theo đã bị nụ hôn nuốt lấy.

Cuối cùng giữa vũ hội đông người, anh hôn cô để khiến cô có thể thông suốt, lau đi nước đang tràn qua khóe mắt của cô: “Hắn đã chết rồi, Lương Di.”

10. Chương 10

Hắn đã chết... Thiếu niên sáng như trăng kia, là người mà cô thích. Cho dù không ở bên cạnh cô nhưng cô vẫn nhớ tới hắn như cũ.

Cô lắc đầu: “Không, anh ấy không chết.”

Tô Diệu nhăn mày: “Em muốn như thế nào mới chịu tin tưởng?”

Cô đẩy mạnh anh ra: “Như thế nào em cũng không tin tưởng!”

Anh đụng vào người khác, nhưng lại không nói xin lỗi, xem ra là rất tức giận, nhưng ngược lại anh không phát hỏa, vẻ mặt rất lạnh, như đi từ hầm băng ra: “Tùy em.”

Cô xoay người đi tìm Nguyễn Phong, tin tưởng người này chắc chắn có liên hệ gì đó với Liêu Phong.

Gặp lại Nguyễn Phong đã là ba ngày sau.

Hắn đang ở siêu thị mua đồ ăn.

Thật kỳ lạ khi hắn làm chuyện này, nhưng sự vui sướng khi gặp hắn đã lấn át những chuyện khác: “Anh mua đồ ăn sao?”

“Vâng, ở nước ngoài thường tự mình nấu ăn.”

“Vậy anh có thể làm đồ ăn nào?”

Hắn cười cười: “Về cơ bản chỉ cần cô nói tên món ăn tôi đều có thể làm được.”

“Nguyễn Phong?”

“A?”

“Anh có muốn một thứ gì đó không?”

“Cái gì?”

“Tôi nói là nếu anh muốn thứ gì đó, không bằng chúng ta trao đổi một chút: Tôi mua thứ đó cho anh, anh làm cơm mời tôi ăn đi!”

Hắn hơi kinh ngạc mà nhìn cô, thật lâu sau mới nở nụ cười ôn hòa: “Tôi không muốn gì cả, nhưng có thể mời cô ăn cơm.”

“Một lời đã định, tiền mua thức ăn tôi sẽ trả!”

Cô chọn rất nhiều thứ, thả đầy trên xe. Khi cầm giấy tính tiền trên tay cô có chút xấu hổ. Trong danh sách có một gói băng vệ sinh...

Vì thế hóa đơn bằng vệ sinh và cả đồ ăn anh ta đều trả.

Nhân viên thu ngân mang gói băng vệ sinh cùng đồ ăn cho vào chung một cái túi, hắn định xách hết, cô đoạt lấy gói băng vệ sinh: “Cái này để tôi mang.”

Hắn thú vị nhìn cô một cái.

Cả hai đều không lái xe, họ quyết định đi tàu điện đến nhà của hắn... một khu chung cư bình thường, ba gian hai phòng. Trang trí nhìn qua rất đơn giản, nhưng sofa trong phòng khách cô mới liếc qua đã biết là sản phẩm mới nhất của Milan, giá thị trường hơn hai vạn.

Hắn đem đồ ăn mang vào phòng bếp: “Uống nước trái cây hay là cà phê?”

“Nước là tốt rồi.” Cô thay dép lê: “Có thể đi thăm một chút không?”

“Tùy tiện.”

Trên tường của phòng khách có một bức tranh, vẽ một tòa lâu đài màu đỏ theo phong cách Gothic.

“Đẹp không?” Hấn đưa nước cho cô: “Là trường học tiến sĩ của tôi.”

“Vâng, anh xuất ngoại khi nào?”

Hấn cười: “Nhìn xem, nói chuyện với cô khiến tôi quên mang thịt đi rửa đông.” Vừa nói vừa tiến vào bếp: “Nếu không đợi đến khi thịt tan ra không biết bao giờ chúng ta mới có ăn cơm chiều.”

Cô đi theo đứng ở cửa phòng: “Là học xong đại học mới xuất ngoại sao? Anh học đại học ở đâu? Có phải hay không...”

Hấn lắc đầu, nhìn cô, nụ cười quen thuộc như vậy, nhưng lời nói lại xa lạ: “Năm 2006 hoàn thành cử nhân kinh tế đại học Columbia, sau đó học thạc sĩ kỹ thuật, sau đó năm 2009 học tiến sĩ thiết kế. Về nước năm nay, còn muốn hỏi gì không?”

Cô: “...”

“Mặc dù không biết vì sao cô hỏi thế, nhưng tôi có thể nói cho cô biết, tôi là Nguyễn Phong, không phải là ai khác. Ngày đó cô gọi Liêu Phong, tôi tuyệt đối không quen người này, tôi không có anh em, Nguyễn gia chỉ có tôi là con một.”

“Nha, thực xin lỗi.” Cô cúi đầu: “Bởi vì dáng vẻ của anh rất giống một vị cố nhân nên tôi mới đường đột hỏi.”

“Không sao.” Hấn sờ sờ đầu cô, giống như sờ con chó nhỏ: “Nhìn ra được cô rất nhớ hấn. Nếu nhìn tôi có thể giảm bớt sự nhớ nhung trong lòng thì tôi cũng không ngại. Được mỹ nữ nhìn chăm chú cũng là chuyện sung sướng, haha.”

“Cám ơn.” Cô hít một hơi: “Có cái gì cần giúp không? Cứ ăn không làm sẽ khiến tôi ngượng ngùng.”

“Vâng cô rửa sạch rau đi.”

“Được.”

Làm ba món mặn thêm một món canh. Cô ăn hai chén lớn, no đến mức cái bụng tròn lên, ngồi trên sofa lười nhúc nhích: “No chết mất.”

Hấn cũng ngồi ở trên sofa: “Tôi cũng vậy.”

Hai người nhìn nhau nở nụ cười.

Cô hỏi: “Ai rửa chén đây?”

Hấn quơ quơ nắm tay: “Ai thua thì rửa.”

“Được.”

Kết quả...

Hấn đắc ý thu cái kéo: “Đi thôi.”

Cô: “Ba trận phải thắng hai.”

Hấn nhún mày: “Vâng đi.”

Kết quả...

Hấn rất đắc ý dựa vào sofa, thở dài thoải mái: “Là ai nói ‘ba trận phải thắng hai’, không phải nói mà không giữ lời chứ?”

“Hừ!” Cô mang dép lê lạch tạch đi rửa chén.

Dòng nước ào ào, tiếng tivi trong phòng khách truyền tới. Rửa xong cũng gần tám giờ, cô đến trước sofa xoa tay: “Tôi cần phải trở về.”

Hắn nhìn cô: “Lại đây ngồi trong chốc lát đi.”

“Quá muộn.”

Hắn tắt tivi đứng lên: “Tôi đưa cô về.”

“Không cần. Tôi có thể ngồi xe trở về.”

“Nơi này rất khó gọi xe. Thuận tiện tôi cũng muốn đi mua chút đồ.”

Đưa đến cửa nhà, phong cách Nguyễn Phong vẫn rất âu hóa, mở cửa xe giúp cô, ôm cô nói lời tạm biệt. Vừa mới vào cửa nhà, đã bị đánh vào đầu. Tay Lương Thế Thần cầm lấy điều khiển tivi từ xa: “Nha đầu chết tiệt kia, con điên rồi sao?”

Cô cảm tức xoa đầu: “Cái gì?”

“Tôi thiếu có điểm nào không tốt, con lại đi trêu chọc người Nguyễn gia?”

“Ba!” Cô vừa nói một tiếng vừa đi đến phòng.

“Con nghe ba khuyên bảo, đỡ Tôi thiếu cho tốt mới là chuyện đúng. Ba thấy Tôi thiếu kia với con ý loạn tình mê, nhân cơ hội đăng ký kết hôn là tốt nhất. Cho dù không kết hôn được, cũng nên một phen... Này này, con có nghe không?”

Mở cửa phòng ra: “Con mệt mỏi, muốn đi ngủ.”

Lương Thế Thần đứng ở cửa phòng: “Không nói rõ ràng không được ngủ! Nguyễn Phong kia là chuyện gì?”

“Không có chuyện gì.”

“Nói bậy! Không có chuyện gì sao hắn đưa con trở về? Con đừng tưởng rằng cái gì ba cũng không biết, ba nghe người khác nói con cùng Nguyễn Phong kia ở yếm hoi quen biết...”

“Ba, con thật sự mệt mỏi.”

Lương Thế Thần ngáp ngừng: “Ba nói hai câu cuối cùng, tóm lại Nguyễn gia hiện giờ không thể so với Tôi gia, nắm chặt Tôi thiếu là chuyện đúng đắn, hướng hồ, người ta hiện giờ đang nắm quyền sinh tử của chúng ta, biết không?”

“Đã biết.”

Nằm ở trên giường, vô ý mở di động ra xem, mới phát hiện lại có hơn mười cuộc gọi nhỡ, trong lòng cả kinh, quả nhiên là Tô Diệu tìm. Việc này quả thật có chút phiền toái, gọi lại thì phiền toái, không gọi lại càng phiền. Nhưng nếu chờ Tô Diệu tới cửa thì càng phiền hơn, cho nên vẫn là gọi lại đi.

Điện thoại vang lên bốn tiếng mới có người tiếp, thanh âm của Tô Diệu nghe có vẻ rất trầm thấp: “Xin chào?”

Cô nghĩ, giả vờ cái gì, lâu như vậy mới bắt điện thoại, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Là em.”

Anh im lặng.

“Anh gọi cho em có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chỉ là muốn nhắc nhở em Lương thị đã hết hạn vay tiền, em muốn làm thế nào?”

11. Chương 11

Cô cắn chặt răng: “Anh muốn em làm thế nào?” “Là chuyện của em đương nhiên phải do em suy nghĩ.”

Cô xem thường: “Vay lát nữa gặp ở khách sạn.”

Đồ... đồ... anh treo điện thoại.

Lương Dĩ thở dài một hơi, cầm túi xách ra khỏi cửa.

Lương Thế Thần nhìn thấy, khẩn trương hỏi: “Đi đâu?”

“Tìm kim chủ của ba!”

Lương Thế Thần nhẹ nhàng thở ra: “Con bé này, nói chuyện sao vậy...”

Cô đóng cửa lại lái xe thẳng tới khách sạn.

Để phục phòng đi, cô cầm chìa khóa một mình tiến vào thang máy. Cửa thang máy phản chiếu sắc mặt của cô, tái nhợt như người chết. Thở dài một tiếng, cuộc sống không nên quá khó khăn như vậy.

Trong phòng tối đen, cái giường lớn yên lặng nằm dưới cánh cửa sổ. Tô Diệu còn chưa tới, cô tiến vào phòng vệ sinh tắm rửa. Khi đang tắm lại nghe tiếng mở cửa phòng.

Tô Diệu đến.

Lau khô người, Lương Dĩ bọc một cái khăn tắm đi ra.

Phòng tổng thống to như vậy nhưng chỉ mở một ngọn đèn hình hoa bách hợp. Ánh sáng u ám kéo cái bóng đáng của Tô Diệu trước giường.

Cô đi qua, đầu tiên giúp anh tháo đồng hồ. Xương cốt thô to, làn da hơi đen. Anh cùng cô, một đen một trắng, một thô to một tinh tế đối lập thật rõ ràng. Đồng hồ kim loại vừa mới tháo ra, bàn tay anh như móng vuốt chim ưng bắt cô lên giường. Cô thét lên một tiếng, đã bị anh áp chế.

Máy kiểm của anh nhả thành một đoàn: “Thích Nguyễn Phong kia sao?”

Cô nhìn anh.

“Hay là thích Nguyễn Phong vì có hấn có dáng vẻ giống Liêu Phong?”

“Em yêu Liêu Phong.” Cô nói.

Đột nhiên trong ngực anh lúc này lại nảy lên lửa giận: “Yêu bao nhiêu?”

“Anh ấy còn sống, em yêu anh ấy. Anh ấy chết, em vẫn yêu anh ấy.”

Anh cười nhạo một chút: “Không có tiền cũng yêu sao?”

Cô nhú mày.

“Cô gái thích hư vinh như em lại có thể yêu một người đàn ông không có tiền không có địa vị sao?”

Cô thay đổi tầm mắt, không hề nhìn anh. Lại bị anh kéo qua.

“Không bằng chúng ta đánh cuộc đi?” Từ sâu trong đôi mắt anh tỏa lên ánh lửa như ma trơi: “Trong một tháng, nếu em có thể làm cho hấn yêu em, đợt vay tiền lần này anh không tính nữa. Nếu em có thể làm cho bản thân mình yêu hấn, mọi khoản vay anh từng cho cũng sẽ không tính nữa.”

“Vì sao? Việc này thành công thì không có lợi gì với anh cả.”

Anh âm trầm cười: “Vì muốn trò chơi thú vị thêm, chút tiền này thật sự rất có giá trị.” Anh hôn lên môi cô, nói ở bên tai cô: “Đương nhiên, trong một tháng này, em phải đáp ứng mọi yêu cầu của anh, kêu thì đến.”

Cô cau mày.

Anh nói xong thì cúi đầu cười, tiếng cười quỷ dị âm u như ở trong phim trong kính dị vẫn có. Khăn tắm bị kéo ra, không khí chợt lạnh. Thân thể của anh cực nóng như ngọn lửa, thiêu đốt xung quanh.

Làm bản thân cô yêu thương người khác cơ bản là không có khả năng. Nhưng mà tình cảm không phải là củ cải, muốn mua một cân thì mua một cân, cô không thể không chế được. Lại đã một lần bị thương, nếu muốn yêu một người khác thì cần rất nhiều sức lực, cô không làm được.

Mà làm cho Nguyễn Phong yêu cô, liền thử một lần đi. Dù sao khoản vay cũng quá nặng, tuy rằng trêu đùa tình cảm của người khác là không đúng, nhưng hôm nay, người nhà bị uy hiếp, cũng không thể quản cái gì là đạo đức hay không đạo đức.

Sau ba ngày đã điều tra rõ ràng thói quen cùng sở thích của Nguyễn Phong. Thích áo thun hơn áo sơ mi, thích màu xanh hơn màu đen, thích cơm Trung hơn cơm Tây, thích chạy bộ hơn các loại hình vận động khác... Một bản báo cáo này, cô xem, đột nhiên chảy nước mắt.

Lau khô nước mắt.

Bây giờ mới biết hẳn thật sự đã ra đi. Người này mặc dù dáng vẻ giống hẳn, nhưng lại không có chút nào giống hẳn. Người kia mang cô đặt trong lòng, cô cũng mang hẳn đặt trong lòng, là một người rất quý giá, từ nay về sau giữa biển người mờ mịt vạn phần phồn hoa này, không thể gặp lại nữa.

Cho dù thương tâm thì vẫn phải sống tiếp.

Kế hoạch là giữa trưa nay đến quán Cửu Trọng, cố ý đi muộn hơn nửa giờ, ghế lô đặt trước bị chiếm, sau đó làm việc cùng quản lý.

“Lương Dĩ?”

Làm bộ vô tình gặp hẳn, vui mừng: “Là anh!”

Hôm nay hẳn mặc một cái áo thun màu xanh tôn lên làn da trắng, rất là đẹp: “Sao lại thế này?”

Không đợi cô nói, quản lý đã cười: “Nguyễn thiếu gia, thật là ngại, vị tiểu thư này đặt ghế nhưng đến trễ nửa giờ. Theo quy định của quán, muộn nửa giờ nhưng có thông báo thì ghế có thể chuyển sang cho khách khác.”

“Nhất định là có việc nên đến trễ. Chỗ của tôi vẫn còn chứ?”

“Vâng” Quản lý nói: “Chỗ của cậu vẫn còn.”

“Tặng cho vị tiểu thư này.”

Lương Dĩ: “Điều này khiến tôi thật xấu hổ?”

“Không sao. Tôi chỉ là đi ăn cơm thôi, đi đâu cũng giống nhau. Chắc là cô có khách muốn chiêu đãi, nếu không cũng không tranh cãi vì ghế lô như thế?”

“Ha ha.” Lương Dĩ có chút đỏ mặt: “Lúc trước quả thật là muốn đãi khách, nhưng vừa rồi nhận được điện thoại, các cô ấy có việc không đến được, cho nên bây giờ tôi cũng chỉ là ăn cơm bình thường thôi.”

“Nha.” Nguyễn Phong ngừng lại một chút: “Vậy nếu không ngại thì chúng ta có thể ăn cùng nhau không?”

Cô gật mạnh đầu, nở nụ cười.

Cùng hẳn ăn cơm đây là lần thứ hai, đã tán gẫu rất nhiều chuyện. Hẳn lúc này đang nói đến việc du lịch trong nước: “Nơi đó máy bay không thể bay đến, chỉ có thể ngồi xe lửa. Một vé bảy mươi đồng, đi lên tàu rồi thì hận không thể biến thành tờ giấy, ngay cả nơi để chân cũng không có. Những bà lão nhìn bình thường thì yếu đuối nhưng khi lên xe lửa thì cứ như ăn phải rau chân vịt, toàn bộ giống như thủy thủ popeye...” Cuối cùng lắc đầu làm ra vẻ kinh sợ: “Tóm lại sau lần đó tôi không dám đi xe lửa nữa.”

Cô nghe thấy rất là thú vị: “Nghe anh nói vậy tôi cũng muốn thử nghiệm một phen.”

“Xin đừng, cam đoan sẽ hối hận.”

Cô uống một ngụm sữa: “Sống trên đời, vẫn phải có những chuyện để hối hận.” Vì ngăn lại đề tài này, cô hỏi: “Đúng rồi, ngày kia Viện Hi có làm triển lãm trang sức, nghe nói là có tác phẩm của anh?”

“Chỉ là chút chạm khắc nho nhỏ, không đáng nhắc đến.”

“Nếu trang sức do chính quán quân thiết kế Venus làm là chạm khắc nho nhỏ, thì nữ trang mà phụ nữ chúng tôi mang hàng ngày đây không phải nên quảng xuống sông Hoàng Phố rồi sao?”

Hẳn mỉm cười: “Cô đây là đang mỉa mai tôi sao?”

“Ai bảo anh cứ giả vờ khiêm tốn.” Cô bưng ly sữa lên: “Nếu chúng ta đã là bạn bè, không cần giả bộ khiêm tốn thế này. Vì người bạn mới này, làm một ly!”

Hắn nâng trà lên: “Uống thì phải uống cạn.”

Cô gật đầu: “Đó là đương nhiên.”

Hai người, một người uống trà, một người uống sữa, cả hai ngửa đầu uống cạn. Cuối cùng còn đem cái ly đảo ngược lại, những giọt nước còn lại tràn xuống, nhìn nhau mỉm cười.

Nguyễn Phong rút khăn ăn trên bàn ra: “Sữa chảy xuống cằm này.” Ngón tay hắn chạm đến mặt cô thì chớp mắt đã dừng lại, bốn mắt nhìn nhau không hẹn mà gặp cùng mở to. Lương Dĩ cầm lấy khăn tay, Nguyễn Phong thừa cơ ngồi về vị trí. Vừa đúng lúc có điện thoại, hắn tiếp lấy, nghiêm túc nói: “Đang ăn cơm. Có việc gì. Không làm được sao. Vậy được rồi, chốc nữa tôi sẽ đến.”

Lương Dĩ: “Anh có việc sao?”

“Viện Hi nói triển lãm châu báu có chút việc cần thương lượng.”

“Vậy anh mau đi đi.”

“Nhưng mà...”

“Tôi lái xe đến, có thể tự đi về.”

Hắn lấy ví tiền ra: “Vậy được rồi. Thật là có lỗi.”

“Không sao.” Cô nhìn hắn cầm thẻ tín dụng ra ngoài, tủm tỉm cười nói: “Chờ triển lãm châu báu xong, anh sẽ nhận lỗi với tôi đúng không?”

“A?”

“Ý của tôi là, anh sẽ mời người bạn là tôi ăn bữa cơm nha?”

Hắn cười: “Đương nhiên.”

12. Chương 12

“Tiến hành rất tốt!” Tô Diệu buông ảnh chụp ra. Lương Dĩ vừa thấy liền đen mặt: “Anh theo dõi em.”

Tô Diệu nhún vai.

Nhất thời hai người đều không nói chuyện. Lương Dĩ uống một ngụm trà: “Anh tìm em có chuyện gì?”

Hắn lắc đầu: “Muốn nhìn xem em đã yêu hắn chưa?”

“A, dưới tình huống này em có thể yêu thương người khác sao?”

“Loại phụ nữ như em có gì là không thể.”

Cô khiêu khích nhìn anh: “Anh thường xuyên nói “Loại phụ nữ này”, “loại phụ nữ kia”, vậy đến tột cùng em là loại phụ nữ thế nào?”

Đôi mắt tối tăm của anh liếc nhìn cô một cái, đột nhiên đi đến trước người cô, thuận thế ấn cô trên sofa. Chiếc ghế sofa rộng rãi co giãn rất tốt, chịu sức nặng của hai người nhưng chỉ lún một chút: “Em thấy thế nào?” Cái miệng của anh hơi gợi lên nụ cười tà ác, đôi tay làm càn đi vào áo của cô.

Cô hít sâu một hơi: “Tô Diệu, anh không thể có ngoại lệ một lần sao?”

Anh chui đầu vào cổ của cô, nghe vậy thì ngẩng lên, hô hấp nặng nề phun bên tai cô: “Sao?”

“Mỗi lần đến đều là chuyện này, anh không thể có chuyện khác sao? Em thật hoài nghi anh là bất mãn về dục vọng với em không.” Hô hấp của anh ngừng một chút, bày tay trên lưng cô nhéo một cái, cô hừ ra tiếng.

Đôi mắt đen của anh đều là sự khinh thường: “Em nghĩ rằng tôi thật sự yêu thích em sao? Chỉ là ngoài việc làm người tiết dục cho anh, em thật sự không còn khả năng sử dụng nào khác.”

Về mặt cô ảm đạm, không tự giác cắn môi dưới, lại bị anh hôn.

Anh hôn xong thì lại đặt ngón cái lên xoa môi cô: “Loại phụ nữ tư lợi như em, anh làm sao có thể thích? Đừng nằm mơ!”

Váy lụa mỏng manh được vận chuyển từ Paris đến bằng máy bay cứ như vậy anh mạnh tay xé đi, mãnh liệt, thô bạo vứt ra xa. Cô vô lực nhìn theo cái váy, tầm mắt chần động, mơ hồ có gì đó lạnh lẽo chảy ra từ khóe mắt.

Anh xoay người cô lại, xem ra là không muốn nhìn mặt cô. Khi làm từ phía sau thì cô cảm thấy có chút đau, rên lên một tiếng. Anh lại như được cổ vũ, càng thêm dùng sức, cô đau không nhịn được mà gọi tên anh: “Tô Diệu!”

Âm thanh kìm nén âm thầm vừa bật ra, đầu đã bị kéo lại, môi bị hai phiến môi nóng bỏng bao vây, tiếng nói nam tính hùng hậu vang lên bên tai: “Anh thích nghe em gọi tên anh, tiếp tục a!”

Có là quỷ mới kêu tiếp!

Sau đó cô liền cắn môi, cho dù là đau đớn thế nào, cho dù anh tra tấn cô thế nào, cô chỉ cắn chặt răng, không phát ra âm thanh nào.

Sau khi xong cô đứng dậy rửa mặt chải đầu, dọc theo cái giường đến cửa sổ sát đất. Ngoài cửa sổ đã lên đèn rực rỡ, màn đêm chậm rãi bao phủ. Anh nằm trên sofa, khởi động cơ thể đốt một điếu thuốc.

Cô nhú mào: “Bắt đầu hút khi nào vậy?”

“Gần đây.” Anh nhìn cô một cái, ấn tắt tàn thuốc: “Có tình huống gì mới thì nói với anh.” Anh chỉ vào ảnh chụp trên bàn: “Nhưng mà đừng có đi quá giới hạn, thân thể của em chỉ anh mới có thể chạm vào.”

Cô thở dài: “Em cảm thấy mình hiện tại bản vô cùng, còn có tâm tình nào làm với người khác, chỉ sợ làm ô nhiễm ánh mắt của người ta thôi.”

Anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô chằm chằm, đôi mắt sắc bén như loài báo, trong bóng đêm phát ra tia sáng thật lạnh, bỗng dưng nở nụ cười: “Em cứ chọc tức anh như vậy thì có lợi ích gì?”

“Em lấy lòng anh thì có lợi ích gì?”

Anh nghĩ: “Bây giờ, lấy lòng anh hay chọc tức anh thì kết quả đều giống nhau, đương nhiên em sẽ muốn chọc tức anh, nhưng mà...” Anh đột nhiên bật quẹt lửa, ngọn lửa hình giọt nước chọt lóe sáng: “Nếu như giết người không phạm pháp, em có thể trực tiếp giết anh hay không?”

Cô lắc đầu, vốn tưởng sẽ nghe câu trả lời phủ định của cô, nhưng cô lại nói: “Giết người làm sao có thể không phạm pháp. Vấn đề mà giả thiết không thành lập thể này, em từ chối trả lời.”

“Ha ha ha.” Anh ngửa đầu cười to, xoay người mặc quần áo vào: “Anh nói em có tội thì em có tội, anh nói em không có tội em sẽ không có tội. Hôm nào đó chúng ta lại đánh cược một phen, nếu giết anh mà không cần chịu trách nhiệm, em có thể ra tay hay không?”

“...”

Anh mang giày vào rồi đi. Khi cửa mở ra ánh sáng chiếu từ bên ngoài vào, một mảnh ánh sáng nhạt màu cam, anh quay đầu nhìn cô, đứng tại chỗ hồi lâu cuối cùng cũng đi ra ngoài. Cửa rắc một tiếng đóng lại.

Triển lãm châu báu tiến hành ở đại sảnh khách sạn Đế Đô. Tại trung tâm đặt một viên ngọc trai đen nổi tiếng thế giới, nghe nói nó được vớt dưới đáy biển từ thế kỷ mười tám, tổng cộng có ba viên, nhưng hai viên còn lại đã không biết tung tích. Một viên còn lại này được chính phủ Bồ Đào Nha trưng bày trong bảo tàng chính phủ, là vật báu vô giá.

Không biết Viện Hi dùng thủ đoạn gì có thể có được bảo vật thể này.

Hôm nay Viện Hi ăn mặc rất cao quý thanh nhã, chiếc váy dài thêu con chim công màu xanh, mái tóc quấn màu rượu đỏ được búi sau đầu, nhiệt tình chiêu đãi các vị khách quý có mặt ở đây.

“Lương Dĩ?” Viện Hi nhiệt tình ôm cô, lại ở bên tai nhỏ giọng nói: “Mình không mời cậu.”

Duy trì tư thế ôm cùng tươi cười, Lương Dĩ cũng nhỏ giọng nói: “Phải không? Vậy Nguyễn Phong kia không có ý tưởng giống cậu rồi.” Tươi cười ngọt ngào khoát tay Nguyễn Phong, cô đứng thẳng nhìn Viện Hi đang nhú mày: “Nguyễn Phong thật sự rất biết săn sóc, đặc biệt đến nhà đón mình.”

Khuôn mặt trắng nõn tức giận đến không còn một giọt máu, Viện Hi trừng mắt nhìn Nguyễn Phong: “Em có lời muốn nói với anh.”

Nguyễn Phong nắm lấy tay Lương Dĩ đang kéo hẳn: “Lương Dĩ không phải người ngoài, có chuyện gì thì nói đi.”

Viện Hi kinh ngạc nhìn hẳn, lại nhìn Lương Dĩ, tức giận vung làn váy bỏ đi.

Nguyễn Phong sững sốt: “Làm sao vậy?”

Vừa định mở miệng gọi Viện Hi, Lương Dĩ lắc cánh tay hẳn: “Anh không thấy là cô ấy đang ghen tị sao?”

“Cái gì?”

“Cô ấy thích anh, ăn giấm chua của anh nha.”

Nguyễn Phong liếm môi: “Điều đó không có khả năng. Tôi quen biết với cô ấy ở Đức, cũng được ba năm rồi, làm sao cô ấy có thể đột nhiên thích tôi.”

Lương Dĩ suy nghĩ rồi nói: “Lòng dạ của phụ nữ như kim đáy biển, một khắc trước chê anh, một khắc sau đã yêu anh, sao lại không có khả năng?”

Hắn đang lung túng không thể nói thì nghe phía sau có người gọi: “Nguyễn thiếu.” Quay đầu lại thấy một người đàn ông cao lớn, làn da hơi đen, dáng người cường tráng, là người có vẻ đẹp nam tính hiếm thấy, hẳn không khỏi sinh vài phần hâm mộ: “Anh là?”

“Tôi họ Tô, tên chỉ có một chữ Diệu.”

“Thì ra là Tô thiếu.” Hắn vươn tay: “Tên anh rất nổi tiếng, tôi ngưỡng mộ đã lâu.”

Hai người nắm tay, Tô Diệu nói: “Triển lãm châu báu thật đẹp. Tôi thật tò mò vì sao các anh có thể mượn được viên ngọc trai đen đó.”

Nguyễn Phong cúi đầu cười cười: “Không dối gạt Tô thiếu, cuộc triển lãm là do một tay Viện Hi xử lý, tôi chỉ cung cấp bản thiết kế của mình, những chuyện còn lại quả thật không biết gì.”

“Nha.” Tô Diệu lấy ly rượu mà phục vụ mới bưng qua: “Viện Hi quả thật rất lợi hại.”

“Cô ấy quả thật tài giỏi không thua kém đàn ông.”

“Anh rất quen thuộc với cô ấy sao?”

“Cũng...” Nguyễn Phong bỗng nhiên quay đầu, nhìn Lương Dĩ ở bên cạnh nói: “Cô làm sao vậy, tay lại lạnh như thế?”

Lương Dĩ cắn răng lắc đầu: “Tôi không sao. Tôi nghĩ muốn ngồi xuống chốc lát, anh cứ tiếp tục tán gẫu đi.” Vừa định rút tay khỏi đã bị kéo trở về, Nguyễn Phong nhìn Tô Diệu xin lỗi: “Thật ngại quá, lần sau chúng ta lại nói chuyện, được chứ?”

Tô Diệu nhìn chăm chăm bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người, thông thả gạt đầu.

Lương Dĩ được mang đến ngồi xuống ở một cái sofa, ở phía sau có một đôi mắt sáng quắc không thể bỏ qua, cô làm bộ như vô tình xoay người, quả nhiên là thấy Tô Diệu đang nhìn chăm chăm bên này, thân hình ngay ngắn nghiêm nghị khiến người ta hít thở không thông.

“Lương Dĩ?”

Cô quay đầu: “A?”

“Cô nhìn cô xem, đầu đầy mồ hôi lạnh. Có phải bị bệnh hay không?” Nói xong rút khăn tay thay cô lau mồ hôi.

Cô lại tránh về sau, tươi cười có chút gượng ép: “Tôi không sao. Khi này không phải Viện Hi có chuyện muốn nói với anh sao? Không bằng anh đi xem một chút, tôi ngồi một lát thì tốt rồi.”

“Nhưng cô...”

“Tôi không sao, anh đi đi.”

Cô nói như vậy hẳn chỉ có thể rời đi, vừa đi vừa lo lắng quay đầu nhìn. Chỉ thấy cô đang vẫy cái tay, khuôn mặt tươi cười ý bảo với hẳn đi đi. Còn chưa hiểu là cô xảy ra chuyện gì thì đã có người ở phía sau gọi hẳn: “Sao lại rời khỏi cô ấy rồi?”

Hắn quay đầu lại, đúng là Viện Hi.

13. Chương 13

Viện Hi cầm lấy cái cốc có chân dài, khoe mắt tà tà nhìn hẳn: “Em nghỉ đêm nay anh sẽ dính ở bên cạnh cô ấy.” “Viện Hi?”

“Hừ!”

Có khách tiến tới, Viện Hi lập tức lộ ra nụ cười đi qua nói chuyện, vẫn châm chọc khiêu khích Nguyễn Phong như cũ: “Đứng ở đây làm gì? Không đến với bạn gái của anh sao?”

Nguyễn Phong có chút bối rối mà chẹp miệng: “Rất cuộc em làm sao vậy, nói chuyện thật kỳ quái?”

Viện Hi bĩu cái môi đỏ tươi: “Lương Dĩ từ nhỏ đã được đàn ông yêu thích, sao em có thể so sánh với cô ấy được, anh bị cô ấy hấp dẫn cũng là bình thường.”

Nguyễn Phong: “Viện Hi...”

“Cò gì mà phải ngượng ngùng. Anh đối xử đặc biệt với cô ấy ai cũng nhìn ra được. Nhưng mà em cũng phải nhắc nhở anh, cô ấy không phải là đối tượng theo đuổi tốt đâu. Hơn nữa bên cạnh cô ấy còn có một con hổ.”

Nguyễn Phong quay đầu, chỉ thấy bên cạnh sofa bằng gỗ lim ở hội trường quả thật có một người đàn ông đang đứng, trùng hợp lại là Tô Diệu anh mới gặp.

Tô Diệu lạnh lùng: “Làm thật tốt, xem ra Nguyễn Phong đã bị em dụ dỗ tới tay rồi.”

Lương Dĩ nghiêng mặt đi.

“Quả nhiên, câu dẫn đàn ông là thế mạnh của em. Anh cảm thấy thật kỳ quái, em dùng thủ đoạn gì lại có thể khiến hẳn nhanh mắc câu như vậy. Có phải giống như anh trước đây không, trực tiếp hôn môi?” Anh nói đến câu sau thì dường như là nghiêng rằng nghiêng lợi: “Anh đã nói qua với em, thân thể của em chỉ có anh mới có thể chạm vào!”

Cô ngẩng đầu trừng anh. Cô ngồi, còn anh lại đứng, bởi vậy ánh mắt khi trừng đặc biệt hung hăng.

Anh nắm lấy cái cằm của cô: “Hay là em muốn nói với tôi, ngay cả cơ thể em cũng mang ra dùng rồi?”

Cô muốn thoát ra lại bị nắm đau, cau mày nói: “Anh làm đau em.”

“Đau? Em cũng biết đau sao?”

“Em đang làm cái gì vậy?”

Bỗng nhiên có một giọng nam chen vào, hai người đều lắp bắp kinh hãi, nhìn lại không biết Nguyễn Phong đã đứng ở sau khi nào. Tô Diệu vội vàng buông tay ra, xoay người cười nói: “Không có gì, nhưng tôi thấy vị tiểu thư này hình như có chút không thoải mái.”

“Không thoải mái?” Nguyễn Phong đi qua ngồi xuống: “Thật sự không thoải mái sao? Làm sao không thoải mái?”

Lương Dĩ lắc đầu, ngẩng đầu trừng mắt Tô Diệu.

Tô Diệu nhìn chăm chăm bàn tay của Nguyễn Phong vô ý thức mà đặt trên vai Lương Dĩ, đuôi lông mày cơ hồ là đóng thành băng: “Đừng quên lời nói của anh!” Nói xong thì xoay người rời đi.

Lương Dĩ thở hắt ra, thả lỏng thân thể mới thấy cảm vô cùng đau đớn, nhịn không được mà lấy tay sờ vào, Nguyễn Phong nhìn thấy thì đau lòng hỏi: “Làm sao vậy? Đã bầm hết cả rồi.”

Cô nhẹ nhàng xoa: “Vậy sao?”

Hắn lấy tay cô ra, nâng cổ cô lên cẩn thận kiểm tra: “Sao không cẩn thận như vậy? Di? Đây là cái gì?”

Áo bị mở ra, Lương Dĩ đột nhiên lui về phía sau, hốt hoảng đề lại: “Không có gì.”

Nguyễn Phong sững sờ, tay ngừng giữa không trung hồi lâu mới thả xuống, nở nụ cười: “Oh.” Ánh mắt không tự giác mà cúi xuống, đang lúc lưỡng lự thì nhìn thấy ly rượu trên bàn: “Tôi đi lấy rượu cho cô.” Nói xong thì bưng cái ly rời đi.

Lương Dĩ lấy ra một cái gương trang điểm trong túi, mở áo ra nhìn, quả nhiên là thấy từng mảng từng mảng màu đỏ, trong lòng cô đã biết đây là “kiệt tác” của Tô Diệu tối hôm qua. Tức giận mang gương nhét vào lại trong túi, vô tình ngẩng đầu thì thấy Tô Diệu đang đứng trong đám người, cô buồn bực xem thường liếc hán một cái.

Tô Diệu sững sốt, sau đó cười càng thêm giảo hoạt, từ xa nâng ly rượu lên với cô.

Ngồi trong chốc lát, Nguyễn Phong vẫn chưa tới. Cô thở dài, thả giày cao gót đi tìm hắn. Tô Diệu cố ý đi ngang qua người, nói ở bên tai cô: “Ồ bên ngoài vườn hoa.”

Cô nhắc chân lại bị anh đề vai lại, môi anh cơ hồ là lướt qua tai cô: “Đừng quên lời anh đã nói.” Anh nói xong thì dùng sức nhéo vai cô một chút.

Cô nhú mi, hất tay anh ra rồi xoay người đi.

Cửa trước khách sạn sát đường, cửa sau có một vườn hoa. Vào cuối hè, sắc hồng của hoa dần thành màu đỏ, cả khu vườn thật hoang tàn, may mà phần lớn lá cây vẫn có màu xanh. Vén lên những nhánh cây đen nhánh không biết tên, cô đi đến bên cạnh Nguyễn Phong.

Vóc dáng của Nguyễn Phong thanh mảnh, cao hơn cô cả một cái đầu, bóng dáng của hắn dưới ánh trăng hoàn toàn che phủ cô: “Sao lại không đi vào?” Cô nhẹ giọng nói.

Ánh trăng cô đơn, hắn đưa lưng về phía cô không nói chuyện.

“Bên ngoài lạnh như thế, chúng ta vẫn nên vào đi thôi.” Cô lôi kéo ống tay áo của hắn: “Được không?”

“...”

Cô liếm liếm môi, có chút vô lực: “Anh suy nghĩ cái gì vậy?”

“Lương Dĩ.”

“A?”

“Tôi cảm thấy cô rất tốt.”

Cô nghe thấy thì chột dạ.

“Cô luôn làm tôi có cảm giác tích cực, giống như trong thế giới của cô không có việc gì lớn, trời có sụp xuống cũng như vậy. So với tôi bây giờ không biết nên làm gì, thật sự là tốt hơn nhiều.”

Cô ngẩng đầu nhìn ánh trăng, vỗ nhẹ cái trán, đang muốn xoay người thì động tác của hắn khiến cô hoảng sợ.

(Chỗ này đối xứng hô nha, ảnh tỏ tình nên đối, hề hề)

Hắn xoay người bắt lấy tay cô: “Anh cảm thấy em là một cô gái rất tốt, người khác cũng cảm thấy vậy. Cho nên, em có thể vì anh mà cự tuyệt bọn họ không?”

Trong đầu cô hỗn loạn: “A?”

“Anh biết giữa chúng ta vẫn còn nhiều vấn đề, em cũng chưa hiểu hết về anh, nhưng mà anh muốn đối xử với em thật tốt, em có thể đồng ý với anh không?”

Cô lo nghĩ, xem ra Nguyễn Phong đang thổ lộ với cô: “Anh muốn em làm bạn gái của anh sao?”

Khuôn mặt trắng trẻo của hắn đột nhiên nổi lên hai đám mây đỏ, nhìn dưới ánh trăng chẳng phân biệt rõ ràng, nhưng đôi mắt trong suốt, ngượng ngùng bày tỏ: “Anh cam đoan sẽ đối xử với em thật tốt, hạnh phúc của em là hạnh phúc của anh, ưu sầu của em cũng là ưu sầu của anh.”

Cô nhìn hắn, nhìn xong mắt trái thì nhìn mắt phải, nhìn xong mắt phải lại nhìn mắt trái: “Anh...”

Hắn ôm cổ cô: “Anh mặc kệ, em cũng không có bạn trai, dù sao cũng là anh chiếm trước.”

Không khí ẩm ướt tươi mát, ánh trăng giống như một tầng vải lụa mỏng chiếu lên những đóa hoa thưa thớt. Cô nâng hai tay lên lại buông xuống thở dài, đem những lời muốn nói nuốt vào miệng.

Khi hắn nắm lấy tay cô tiến vào khách sạn, tươi cười chào hỏi cùng mọi người, thấy Viện Hi cũng như vậy. Viện Hi nhú mi, trong đôi mắt phượng là những tia lửa: “Các người...” Cô chỉ vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau: “Sao lại thế này?”

Hắn giơ tay lên: “Như em đã thấy.”

“Nguyễn Phong.” Viện Hi nheo mắt: “Lời em nói anh xem như gió thoảng bên tai có phải không?”

Nguyễn Phong ngẩn người: “Nói cái gì?”

Viện Hi tức giận không nhẹ, ngón tay thon dài nắm chặt cái ly mà có chút trắng bệch: “Em sợ anh chết như thế nào bản thân anh cũng không biết!”

“Viện Hi!” Nguyễn Phong không vui nhăn mày.

“Quên đi, chuyện của anh, em mặc kệ!” Viện Hi trừng mắt liếc hắn một cái, lại chuyển sang nhìn Lương Dĩ, môi đỏ mọng bấu nhẹ rồi yên lặng nói ra hai chữ.

Hai chữ kia Nguyễn Phong nhìn không thấy nhưng Lương Dĩ lại thấy rất rõ ràng: Tiện nhân. Hai chữ này lại không khiến Lương Dĩ tức giận chút nào, trái tim như đã chết lặng không có một tia gợn sóng.

“Các người...”

Lương Dĩ cứng ngắc xoay người.

Tô Diệu đứng ở phía sau, một tay cho vào túi quần, tươi cười tự nhiên.

“Hắc hắc.” Nguyễn Phong quơ quơ hai bàn tay đang nắm lấy nhau lên: “Hiện tại cô ấy là bạn gái của tôi.”

“A.” Thanh âm của Tô Diệu kéo dài: “Vậy thì chúc mừng.”

“Cám ơn!”

“Nhưng mà tôi thật lo lắng...” Tô Diệu chỉ người bên cạnh.

Theo hướng của ngón tay, bọn họ thấy năm người da trắng đang đứng bên cạnh Viện Hi. Sắc mặt Viện Hi không tốt, hình như đang giải thích gì đó với một người. Sắc mặt người kia cũng không tốt, phát phát tay, có hai người bước ra giữa hội trường, vừa đi vừa mang găng tay, đến trước viên ngọc trai đen thì buông cái hộp màu đen trong tay xuống rồi mở ra.

“Bọn họ là ai?” Nguyễn Phong nghi hoặc hỏi.

“Người quản lý của bảo tàng Bồ Đào Nha. Đang nói chuyện với Viện Hi chính là người phụ trách.” Tô Diệu chỉ vào hai người mặc áo gió đen bên cạnh người phụ trách: “Hai người kia là cảnh sát chìm.”

Một gã cảnh sát chìm nói hai câu, sắc mặt Viện Hi càng ngày càng trắng, lắc đầu. Tên cảnh sát chìm kia kéo cô đi nhưng Viện Hi lại tránh thoát.

Nguyễn Phong buông tay Lương Dĩ: “Anh đi xem thử đã có chuyện gì.”

Nguyễn Phong đi rồi, Lương Dĩ hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Khóe miệng Tô Diệu nở nụ cười: “Làm sao anh biết được.”

“Anh cảm thấy em sẽ tin sao?”

Anh không kìm chế được mà cười ra tiếng: “Em biết không? Dáng vẻ hoài nghi của em thật khiến anh muốn ngay lập tức đè em trên giường.” Anh ghé sát vào tai cô: “Nếu không muốn tối nay bị anh ép buộc đến mức không xuống giường được thì câm miệng!”

Hai tay của cô run rẩy một chút vội vàng nắm chặt lại.

14. Chương 14

Sau khi Nguyễn Phong trở về thì sắc mặt không tốt: “Thì ra Viện Hi mượn ngọc trai đen chưa được chính phủ phê chuẩn, hiện tại chính phủ lấy tội danh ăn cắp khởi tố cô ấy. Lương Dĩ, làm sao bây giờ?” “Việc này...” Lương Dĩ bình ổn tinh thần: “Anh đừng vội, hãy hỏi thăm mọi chuyện cho rõ ràng đã, sau đó lại tính tiếp.”

“Uh.” Nguyễn Phong thở ra một hơi: “Cũng chỉ có thể như vậy. Đêm nay anh không thể đưa em trở về. Tô thiếu, có thể làm phiền anh không?”

Tô Diệu cười đến ôn nhả: “Vinh hạnh của tôi.”

Trong chiếc xe thấp bé màu đen, Lương Dĩ nhìn Tô Diệu chăm chăm: “Anh có ý đồ gì?”

Tô Diệu: “Anh không hiểu em đang nói cái gì.”

“Anh không cần phải giấu giếm em. Nếu Viện Hi mượn được ngọc trai đen nhất định là đã thông suốt các mối quan hệ. Nếu không phải có người cố ý chính cô ấy, chính phủ Bồ Đào Nha sao có thể biết, hơn nữa lại khởi tố nhanh như vậy?”

“Em phân tích rất thú vị.” Anh híp mắt nhìn cô, đem xe đỗ ở bên đường: “Vậy em đoán xem là ai cố ý đem tin tức cung cấp cho chính phủ Bồ Đào Nha, hơn nữa còn bày mưu khởi tố?”

Cô nhìn anh, bầu trời ngoài xe đã dần tối, tiếng nước chảy róc rách dưới chân cầu, ánh mắt của cô lại như dòng nước lạnh băng: “Chẳng lẽ không phải là anh sao?”

Huyệt thái dương của anh giật giật, xoay người nhìn đường, không nói một từ mà chuẩn bị khởi động xe.

Lương Dĩ đè tay anh lại: “Nói cho em biết, có phải là anh hay không?”

Anh hít một hơi thật sâu: “Có phải anh hay không đối với em rất quan trọng sao? Cái mà em xem trọng, hẳn là làm thế nào giải vây cho Nguyễn Phong không phải sao?” Tay anh lái xe rất nhanh: “Nhưng mà anh nhắc nhở em, em cùng hắn ta chỉ là diễn trò cho anh xem, đừng diễn giả làm thực. Lương Dĩ, đặc tội với anh sẽ kết cục gì, em nên suy nghĩ cho rõ ràng!”

Cô buông tay ngồi thẳng người, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe chạy như bay, cây cối, đèn đường cứ như vậy mà lướt qua.

Lương Dĩ: “Em thật sự không hiểu, tranh tới tranh lui để làm gì!”

Trong phòng tối đen, anh đem cô ném ở trên giường, áp lên rồi xé quần áo của cô. Hai người không tiếng động mà chiến đấu, cuối cùng cô vẫn bại trận. Anh đứng dậy tắm rửa, cô nằm ở trên giường, cái giường trống một chỗ thật lớn. Trong phòng không có âm thanh nào khác ngoài âm thanh của nước chảy ào ào, mọi khi vào lúc này cô đều cảm thấy khó thở, không tự chủ mà mở miệng hít một hơi thật sâu.

Anh tắm rửa xong thì nằm lên giường, trên người tràn ngập hương thơm: “Lại đây.”

Cô cọ cọ đi qua một chút.

Anh duỗi tay ra, kéo cô vào cánh tay, sau đó ôm lấy thắt lưng của cô rồi nhắm mắt lại.

Cô nhìn anh. Khuôn mặt rất nam tính, anh khí, tuấn lãng, chỉ là trong lòng, không biết được đang suy nghĩ cái gì.

“Ngày mai em còn có một trận chiến.” Anh nói: “Sao không ngủ sớm đi?”

Cô vội vàng nhắm mắt lại.

Hôm sau khi trời còn chưa sáng, Tô Diệu nhận một cuộc điện thoại. Anh nghiêng người nghe xong thì sờ soạng rời giường, tay chân nhẹ nhàng mặc quần áo.

Cô mở mắt ra.

Anh đang thắt dây lưng: “Đánh thức em sao?”

Cô lắc đầu: “Em vốn ngủ không sâu. Sớm như vậy đã đi làm sao?”

Anh cười: “Em cho rằng ai cũng có vận mệnh tốt như em sao, mỗi ngày ngủ thẳng đến khi tỉnh?”

“Em nào có mỗi ngày như vậy, cũng không phải heo.” Cô chu miệng một chút: “Đợi một lát.” Cô dựng thẳng người quỳ gối trên giường, tay chạm đến cravat của anh: “Thất lịch rồi.” Sau khi điều chỉnh đúng vị trí thì vỗ vỗ: “Tốt rồi!”

Tay buông ra lại bị anh bắt được, trong đôi mắt tối đen của anh có một màn sương trắng đục, há miệng muốn nói gì rồi cuộc cũng nuốt xuống, sau đó nói một câu: “Em ngủ tiếp một lát, anh ra ngoài cho người làm bữa sáng, chín giờ đưa tới, có trễ quá không?”

Cô lắc đầu: “Vừa vặn.”

Sau khi Tô Diệu rời đi, cô lo lắng có chuyện gì đó nên đặt điện thoại ở bên gối, mơ mơ màng màng ngủ thẳng tới tám giờ. Thấy Nguyễn Phong vẫn không gọi điện, chắc hẳn là công việc bề bộn nên đã quên rồi.

Bữa sáng đưa tới gồm có trứng gà, bánh bao cùng với cháo, tùy tiện ăn mấy miếng, cô lấy một bộ quần áo thoải mái rồi xuống đại sảnh.

Trong đại sảnh hoàn toàn khác với sự náo nhiệt tối hôm qua, lạnh lẽo hoang vắng, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng gót giày gỗ trên sàn. Hội trường trống rỗng, triển lãm châu báu vốn dĩ kéo dài ba ngày đã bị thu dọn, giữa sàn để lại dấu vết nhợt nhạt của tủ trưng bày viên ngọc trai đen hôm qua..

Không có cảnh sát, không có nhân viên quản lý, cái gì cũng không có.

Người bán hàng ở quầy bar nhìn cô mỉm cười.

Cô đi qua: “Xin hỏi viên ngọc trai đen ngày hôm qua trưng bày ở đây được mang đi đâu vậy?”

“Xin chào tiểu thư. Viên ngọc trai đen đã bị bảo tàng Bò Đào Nha thu hồi.”

“Nha.” Cô dừng một chút: “Cũng không thể tìm được người chịu trách nhiệm quản lý nó sao, tôi đặc biệt từ nước ngoài trở về chỉ vì muốn xem viên ngọc trai đen này.”

“Thật ngại quá, tiểu thư. Nhân viên bảo tàng đêm qua đã bay suốt đêm mang nó về nước. Tiểu thư còn cần tôi giúp gì không?”

“Không có. Cảm ơn.” Cô xoay người, lấy điện thoại ra gọi cho các chị em: “Alo? Tối hôm qua cậu có đến xem triển lãm châu báu không? Cậu có biết Viện Hi bây giờ thế nào...”

Cô ngồi ở sofa tại đại sảnh. Sự tình lại phát triển theo tình huống tệ nhất, không ngờ Viện Hi lại bị cảnh sát quốc tế trục xuất ra nước ngoài. Ở nước ngoài không thân không thế, bị chính chết cũng không thể nói rõ ràng. Cô vội vàng gọi cho Nguyễn Phong, di động của hắn vẫn tắt máy. Lại gọi cho Tô Diệu, mới vang một tiếng đã có người tiếp.

Nghe thanh âm của anh có vẻ tâm tình đang rất tốt: “Rời giường sớm vậy, heo lười.”

“Anh có biết Viện Hi bị đưa đi Bò Đào Nha không?”

Anh không nói hai ba giây, sau đó mở lại thanh âm lạnh lùng: “Biết.”

“Chuyện khi nào?”

“Tối hôm qua khi cảnh sát đến.”

“Vậy sao anh lại không ngăn cản?”

“Vì sao anh phải ngăn cản?”

“Người bị trục xuất khỏi đất nước, ở nước người không thân thích, rất dễ dàng gặp chuyện không may!”

“Cô ấy cùng anh không thân cũng chẳng quen, có chuyện thì liên quan gì tới anh?”

“Anh.” Cô liếm liếm môi: “Cô ấy là bạn học của anh a!”

“Bạn học của anh nhiều như thế, sao anh lại không nhớ rõ cô ta là người nào. Anh thấy em lo lắng không phải là cô ấy, mà là người khác đi?”

“Tô Diệu!”

“Hừ!”

Đô... đô...

Tô Diệu treo điện thoại.

Lương Dĩ thở dài, suy nghĩ rồi gọi Lương Thế Thần: “Alo, ba, ba ở đâu?”

Nửa giờ sau, Lương Thế Thần lái xe đến Hoàng Đế. Lương Thế Thần năm nay bốn mươi tám, bảo dưỡng kỹ càng nên nhìn qua chỉ mới như bốn mươi, đi vào khách sạn thì có rất nhiều ánh mắt ái muội nhìn ông. Ông nhìn thấy Lương Dĩ thì vội vàng đi tới: “Đúng lúc, nha đầu, ba cũng có việc muốn nói với con.”

“Để con hỏi trước, công ty hiện tại có bao nhiêu tiền riêng không?”

“Sao?”

Lương Dĩ gọi cho Lương Thế Thần một ly trà xanh: “Bạn của con xảy ra chuyện, cần ít tiền, công ty có bao nhiêu tiền nhàn rỗi thì hãy cho con mượn trước.”

“Ba không nhớ rõ lắm, để chốc nữa ba hỏi anh Ngô xem.”

“Vâng.” Lương Dĩ nhìn Lương Thế Thần: “Ba, ba có về già đi.”

“Nha đầu chết tiệt kia!” Lương Thế Thần vừa nghe thì đen mặt: “Con trưởng thành thì ba có thể không già sao?”

“Hắc hắc. Xem ngài thật là khấn trương!” Lương Dĩ kéo ống tay áo của cha làm nũng: “Có chuyện gì muốn nói với con sao?”

Khóe miệng Lương Thế Thần cứng đờ, uống ngụm trà, cẩn thận mở miệng: “Ba nghe nói... Ba nghe nói một việc...”

“Cái gì?”

Lương Thế Thần nhíu mày nhìn Lương Dĩ, nhỏ giọng nói: “Ba nghe người ta nói, con cùng Tô thiếu... Tô thiếu uy hiếp con có phải không?”

Nói đến một nửa, Lương Dĩ liền cứng cả người: “Ba nghe ai nói vậy?”

“Con đừng quan tâm ba nghe ai nói, con nói cho ba biết là phải hay không!”

“Đương nhiên không phải.” Cô thật không dễ dàng mới thốt ra nụ cười, lại không biết mình lúc này còn khó coi hơn cả khóc: “Con là con gái khôn khéo của ba, sao có thể làm chuyện mua bán không có lời...”

“Nha đầu.” Lương Thế Thần dè hai vai của cô: “Ba tuy rằng ham tiền ham bài bạc, nhưng chuyện bán con gái thì tuyệt đối không làm. Cho dù phải xin cơm, ba cũng không muốn để con chịu chút ủy khuất nào...”

“Ba!” Hốc mắt cô tự giác đỏ lên: “Xem ba đang nói gì a! Cho dù ba không tin con cũng nên tin Tô thiếu a. Người ta đường đường là người thừa kế ngân hàng Tô thị, muốn loại phụ nữ nào lại không có, làm sao có thể vì một người phụ nữ lại sử dụng thủ đoạn bỉ ổi như thế, con gái ba cũng không phải là vàng bạc gì. Người khác không biết, nhưng chúng ta là người kinh doanh có thể không hiểu sao? Người nào có quan trọng như tiền!”

Lương Thế Thần nhăn mày vẫn chưa giãn ra: “Nha đầu...” Ông sờ sờ đầu Lương Dĩ: “Là ba vô dụng, ba không quản lý tốt công ty...”

“Ba, ba đừng nói vậy.”

“Cho dù thế nào con cũng nhớ kỹ, cho dù ba có là ăn mày thì cũng không cho con sống một cuộc sống phụ thuộc.”

15. Chương 15

Sau khi Lương Thế Thần kiểm kê tài sản công ty thì giao cho cô một trăm vạn. Cô cầm chi phiếu gọi điện cho Nguyễn Phong, may mắn là lần này liên lạc được. Thanh âm của hắn nghe qua có vẻ mệt mỏi: “Lương Dĩ sao?” “Anh ở nơi nào?”

“Anh xuất ngoại theo Viện Hi, vừa xuống máy bay. Em có việc gì sao?”

Cô đang đứng dưới tòa nhà Lương thị, chuẩn bị mở cửa vào xe. Xuy... một tiếng, một chiếc Ferrari thấp bé màu đen dừng lại trước mặt cô. Cô vốn định nói với Nguyễn Phong rằng cô có tiền có thể giúp một tay, nhưng mà tay cầm di động đã trống trơn. Ở bên kia di động, Nguyễn Phong kêu liên tục, Tô Diệu lao từ Ferrari ra, rất khì thế mà nắm lấy cổ tay kéo cô vào xe.

Cô gác máy có chút sợ hãi: “Anh làm gì vậy?”

Anh cũng không nói gì, đoạt lấy túi của cô, gương trang điểm, son môi cũng những thứ linh tinh khác bị đổ ra ngoài, cuối cùng anh thấy một tờ giấy mỏng, dùng ngón cái cùng ngón trỏ cầm lên, dùng sức đến mức ngón tay trắng bệch: “Em tính dùng nó giúp Nguyễn Phong?”

Cô mím miệng thành hàng thẳng tắp, nuốt một ngụm nước miếng mà gật đầu.

“Em có đầu óc hay không?” Tay anh nắm lấy đầu cô kéo tới trước mặt mình: “Anh trả tiền bao dưỡng em, em lại dám mang tiền đi bao dưỡng hắn?”

“Em không có.”

“Vậy đây là cái gì?” Anh quơ quơ tờ giấy.

“Em, em chỉ là muốn giúp anh ấy.”

“Hừ, xem ra là anh đối với em quá tốt, em đã quên mất bản thân mình nợ anh cái gì!” Anh thả cô ra nhấn ga rời đi.

Cô lui về vị trí: “Anh, anh muốn làm gì?”

Anh không nói gì mà điên cuồng nhấn ga, vài lần xém gặp nguy hiểm khiến cô cả kinh mà thét chói tai. Xe dừng lại trước khách sạn Hoàng Đế, anh nổi giận dùng dùng kéo cô xuống xe. Thấy anh tức giận đến mức mất đi lí trí như thế, cô sợ tới mức ôm chặt lấy ghế ngồi. Anh kéo hai lần nhưng cô vẫn không động, càng tức giận, cúi người xuống trước mặt cô: “Nếu không xuống xe, anh với em làm ngay ở nơi này. Anh là đàn ông, không sao cả, nhưng mà em... Đàng hoàng không muốn, muốn xấu hổ sao? Xuống dưới!”

Cô kinh hoảng nhìn anh, đầu ngón tay buông lỏng, nháy mắt đã bị anh kéo khỏi xe, đi vào thang máy, cô vịn vào cái cổ tay phát đau: “Tô Diệu, Tô Diệu.”

Hôm nay thời tiết lạnh, anh mặc một cái áo chui đầu bằng lông cừu mỏng màu xám, mái tóc mềm mại nhẹ nhàng phát qua áo, đôi mắt như viên ngọc trai đen nhìn cô chăm chăm: “Còn nhớ rõ khi chia tay em đã nói cái gì không?”

Mười năm trước, sau khi phát sinh chuyện ở toilet nam, cô vừa sửa sang lại quần áo vừa lạnh lùng phun ra ba chữ “Chia tay đi.”

Anh đưa lưng về phía cô, thân hình cứng đờ, không nói cái gì.

Cô vuốt lại mái tóc rồi xoay người rời đi.

Qua hơn một tuần sau, cuối tuần đó các chị em hẹn đi hát, bốn giờ chiều cô đã ra khỏi cửa, khi đó cô chưa có giấy phép lái xe nên chỉ có thể gọi xe mà đi. Mới ra khỏi tiểu khu, ở ngã tư đường bỗng nhiên có một người chạy đến như gió, dọa cô nhảy dựng lên. Nhìn thấy rõ người này cô mới cau mày: “Anh tới đây làm gì?”

Khuôn mặt Tô Diệu có vài phần tang thương, tiếng nói cũng khàn khàn: “Anh...”

Vừa nói chữ thứ nhất, mặt của cô càng nhăn, ngăn lại cái mũi: “Anh uống rượu sao?”

“Lương Dĩ...”

Cô quơ tay muốn gạt bay đi mùi rượu cùng mùi mồ hôi khiến người khác không thể chịu nổi này: “Em có hẹn, em đi trước.”

Vừa đúng lúc có xe dừng lại, cô nhấc chân muốn đi đã bị bắt lấy cổ tay ôm mạnh vào lòng. Từng lỗ chân lông trên người cô nhanh chóng nở tung: “Này, này!” Cô đẩy anh ra, tức giận nói: “Thật bần có biết hay không? Em sắp đi hát, anh đừng làm em không ra ngoài được!”

Anh thống khổ nhìn cô, sắc mặt tái nhợt: “Anh, anh không muốn chia tay.”

Cô nở nụ cười đùa cợt: “Anh cho anh là ai? Em nói chia tay thì chia tay!” Cô muốn bỏ đi lần nữa lại bị anh bắt lấy: “Những ngày này anh rất nhớ em. Chính anh cũng không biết bản thân lại có thể làm ra chuyện như vậy, chuyện ngày đó anh thật xin lỗi, anh cam đoan sẽ không có chuyện như thế xảy ra nữa...”

Cô hát tay anh ra: “Anh có thấy phiền hay không, em sắp muộn rồi. Tô Diệu, em nói cho anh biết, lúc trước em hôn anh là vì đánh đổ với người khác, một chút cũng không thích anh. Sau này ở cùng với anh chỉ là vì thấy anh thích em, em cảm thấy thú vị. Nhưng mà đã xảy ra chuyện thế này, là cô gái bình thường thì đều muốn chia tay, tâm lý của em cũng không phải thuộc loại biến thái!”

Trong lòng anh đau đến vỡ vụn, nghe những lời này thì mặt nhăn thành một đồng: “Anh biết em giận anh, cố ý nói như thế...”

Ba!

Trước mọi người, cô quăng cho anh một cái tát vang dội, xoay người tuyệt tình rời đi: “Sau này em không muốn nhìn thấy anh nữa!”

Cửa xe taxi khép lại nghiêng ngang rời đi. Anh đứng tại chỗ, ánh nắng bén nhọn đâm vào người, nhắm chặt mắt lại mà té xỉu.

Khi đó cô đã nói thẳng ra, việc làm ăn trong nhà thịnh vượng, mỗi người thấy cô đều nể mặt ba phần, đúng là muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Khi bị bắt buộc ở toilet, tựa như tôn nghiêm bị giẫm nát khó có thể chịu đựng được, cho nên tàn nhẫn chia tay với anh, sau đó phát động toàn thể bạn học cách ly anh.

Anh vốn ít nói, cũng ít có người nói chuyện với anh. Hiện tại càng tệ hơn, ai ai cũng biết nữ hoàng trò chơi đã quăng anh, có vài tiểu nhân muốn lấy lòng Lương Dĩ nên tính kế chĩnh anh: cổng trường bị đóng khiến anh đi muộn, đi học bị phần viết bằng ném vào đầu, hộp cơm bị làm đổ, bị nhốt trong toilet suốt buổi chiều... Anh chật vật không chịu nổi, cô lại đắc ý đứng từ xa mà lạnh lùng nhìn. Ánh mắt này suốt đời anh khó quên, lạnh như băng mùa đông ở Hokkaido khiến những con cá cũng ngứa bụng mà chết.

Ước chừng là đã chán, qua mùa đông thì cuộc sống của anh bình yên hơn. Chỉ là anh thường xuyên thấy cô, trừ lớp học, căn tin, sân thể dục... vô tình nhìn xung quanh đều có thể thấy thân ảnh mảnh khảnh của cô. Cô thích màu trắng, áo lông mặc trên người tôn lên làn da trắng hơn cả tuyết, thật giống như một cô búp bê tuyết đứng ở ngoài hiên. Tuyết còn chưa tan, ánh mắt của cô đã lạnh như tuyết mà bắn tới anh.

Anh theo thói quen tính bỏ qua tầm mắt ấy, lại thấy cô đột nhiên nở nụ cười. Anh nghĩ chính bản thân đã nhìn lầm rồi, khi nhìn chăm chú quả thật thấy cô đang cười, đứng đối diện anh mà cười.

Anh nhìn ra sau lưng, nhìn sang phải lại nhìn sang trái, xác định cô đang cười với anh, không biết nên đi qua hay là không đi qua, anh vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Này, bóng bay tới a!”

Anh quay đầu thì gặp một thiếu niên xa lạ đang đứng ở sân bóng rổ ngoắc ngoắc với anh, sau đó có một quả bóng nhanh như chớp bay đến. Anh tùy tay bắt lấy quả bóng. Thiếu niên tiếp nhận, hẳn là đàn em năm nhất mới nhập học, rất nhiệt tình mà nói: “Kỹ thuật của anh không tệ, chơi một trận đi?”

Anh đang muốn trả lời đã thấy đôi mắt của đàn em kia sáng lên, nhìn ra sau lưng anh: “Học tử!”

Một mùi hương quen thuộc tiến vào mũi, cô nhẹ nhàng đi thoáng qua anh, vẫn tươi cười nhưng trong mắt lại không có anh: “Toàn thân lại là mồ hôi, thật thối.” Tuy nói ghét bỏ nhưng ngữ khí tràn đầy sự sủng nịch, thiếu niên cười đến híp mắt nói: “Đây mới là đàn ông.”

Cô cười một tiếng: “Bao nhiêu tuổi rồi, thật không biết ngượng.”

Thiếu niên bỏ trái bóng xuống ôm lấy thắt lưng của cô: “Sao, muốn anh chứng minh không?”

Cô cười tủm tỉm nhìn hắn.

Thiếu niên này cao hơn cô nửa cái đầu, thường xuyên vận động nên chân tay mạnh mẽ, tuy rằng nhỏ hơn cô một tuổi nhưng nhìn vào thấy rất xứng đôi. Hắn cúi đầu hôn một cái vào môi cô.

Cô cũng ôm lấy hắn.

Cô cứ nhiên lại nâng tay ôm hắn!

Con mắt Tô Diệu trùng đến mức sắp rớt xuống, móng tay bấm sâu vào da thịt, lửa giận che mờ tầm mắt. Anh thấy cô nhìn về phía mình, ánh mắt khiêu khích cùng châm biếm, một bàn tay còn chào hỏi với anh.

Cái gì cũng không kịp nghĩ, anh liền xông lên kéo cô ra rồi đánh một quyền vào thiếu niên kia.

16. Chương 16

Thiếu niên ngậy người sau đó giơ tay tiến lên đánh nhau, hai người vật lộn trên sân bóng, những người khác thấy thế qua can ngăn, nhất thời trở nên rối loạn. Bạn bè của thiếu niên tụ tập quanh hắn kiểm tra thương thế. Anh lại cô độc đứng ở đối diện, vẻ mặt quật cường, chỉ quay đầu nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt của cô vẫn lạnh như cũ, mang đôi giày da dê chậm rãi tiến tới, xoay người vỗ mặt thiếu niên: “Bầm rồi.”

Thiếu niên phun ra một ngụm hung tợn nhìn anh.

Cô quay đầu nói: “Em có lời muốn nói với anh, đi theo em.”

Cô đưa anh đến rừng cây bên cạnh sân thể dục. Những cây cổ thụ cho dù dưới trời rét đậm vẫn xanh tươi vô cùng, cô tựa vào thân cây, miễn cưỡng cúi mắt: “Anh thật sự muốn em sao?”

Anh cắn môi.

“Ngày kia chính là sinh nhật của em, em đã đặt chỗ tại khách sạn Đế Đô, anh cũng đến đi.”

Anh trừng lớn ánh mắt nhìn cô, tựa hồ không tin những gì nghe được.

Cô tươi cười, đôi mắt sáng lên, giống như bầu trời mùa đông: “Em đang suy nghĩ có nên hợp lại với anh hay không.” Cô nhắc chân ra khỏi rừng cây, khi đi thoáng qua anh thì bị anh ôm chặt. Ôm ấp của anh ấm áp trong làn gió lạnh.

Linh...

Cô vỗ tay của anh: “Em phải đi học, buông ra, ngoan.”

Anh buông tay ra.

Cô nghiêng đầu, khóe mắt nhìn Tô Diệu, lộ ra nụ cười thâm sâu.

Khi đã có điều để trông mong thì một ngày có vẻ quá dài hướng chỉ là ba ngày, Tô Diệu đã chờ đợi trong lo lắng. Anh suy nghĩ nát óc cuối cùng đi mua một cây trâm bạc ở cửa hàng gần trường học, anh tưởng tượng nếu cô dùng cây trâm này bới tóc thì nhất định rất xinh đẹp, anh cười cong khóe miệng.

Anh tự tay chọn một cái hộp màu trắng, để chủ quán đóng gói cẩn thận, sau đó bỏ cái hộp vào túi áo khoác, đạp xe đạp đến khách sạn Đế Đô. Tay anh để trong túi không tự giác mà gõ nhẹ lên cái hộp, đem những lời định nói lẩm nhẩm rất nhiều lần, tim đập như hươu chạy.

Đứng ở ngoài căn phòng, anh hít một hơi thật sâu, nhin xuống sự xúc động đến mức hét lên, cố gắng trấn định để mở cửa.

~ ~

~Tiếng ca diệc tai đập vào mặt, trong phòng tối như mực, những chiếc đèn ngũ sắc xoay tròn tạo nên những vết lốm đốm trên mặt mọi người, nam nữ đầy phòng, vừa hát vừa nhảy, vừa uống vừa cười.

Anh giật mình, tươi cười trên mặt biến mất.

“Ô Diệu.” Không biết cô từ nơi nào đi đến, hoặc có lẽ đã sớm đứng ở cửa chờ anh, trên mặt trang điểm tinh xảo: “Chờ anh thật lâu, mau vào đi!” Cô kéo cánh tay anh ngồi trên sofa, nửa trên thân thể dựa vào người anh.

Đối mặt với sự nhiệt tình bất thành linh thể này, anh cao hứng đến choáng váng. Bàn tay đang giấu trong túi muốn mang cái hộp ra, tiếng ca đột nhiên im bặt. Không rõ nguyên nhân vì sao mọi người lại im lặng, tất cả nhìn lên hướng màn hình, đột nhiên ngọn đèn chột sáng khiến ai cũng nhắm mắt theo bản năng, lại nghe thấy một giọng nam vang lên từ micro: “Tôi có việc muốn tuyên bố!”

Thì ra là đàn em năm nhất Trương Thịnh, đội viên chủ lực của đội bóng rổ: “Tôi thích học tỷ Lương Dĩ!”

Tô Diệu nghe được thì trái tim đột nhiên co rút lại.

“Hôm nay sẽ thổ lộ, nếu học tỷ không đáp ứng, tôi liền rời khỏi đội bóng rổ!”

Nha... nha...

Mọi người náo nhiệt ồn ào.

Lương Dĩ giẫy khỏi tay Tô Diệu đứng lên.

Bàn tay bị vứt bỏ run nhè nhẹ, anh ngẩng đầu nhìn cô.

Cô mỉm cười nhìn Trương Thịnh.

Trương Thịnh đi tới, quỳ một gối xuống, đưa lên một cái hộp nhung đỏ. Cái hộp hình chữ nhật, lớn khoảng bằng lòng bàn tay, làm khéo léo tinh xảo. Cô cười khanh khách nhìn hắn mở cái hộp ra, bên trong là một cây trâm bằng gỗ đàn hương sơn hồng. Hoa văn mang phong cách cổ xưa, toàn thân trơn tru không tỳ vết, sáng như ngọc, là hàng thượng đẳng không thể nghi ngờ: “Anh nghĩ tặng cây trâm này để em búi tóc, như vậy chỉ có anh mới có thể nhìn thấy dáng vẻ mái tóc rối tung của em.”

Nha... nha... nha... tiếng reo hò của mọi người càng to.

Cô ha ha cười: “Nhưng mà em không biết búi tóc nha.”

Có người kêu: “Hắn đã học rồi, học tỷ, hắn học suốt một buổi chiều!”

Trương Thịnh nở nụ cười ảm áp, hai má nổi lên ngượng ngùng.

Cô xoay người giao đầu tóc đen cho hắn: “Nể tình cây trâm của anh đẹp như vậy, cho phép anh mang giúp em!”

Tiếng cười cùng tiếng vỗ tay như sấm, Trương Thịnh dùng ngón tay xinh đẹp cài cây trâm gỗ lên tóc Lương Dĩ, khoe miệng Lương Dĩ vẫn nở nụ cười, nhưng mà nếu chú ý sẽ biết khi cô rũ mắt nhìn Tô Diệu thì đôi mắt đen lại. Chớp mắt Tô Diệu như bị rơi xuống vực sâu không đáy, một chút hi vọng cuối cùng trong lòng đã vỡ không còn một mảnh.

“Rất đẹp, cảm ơn.”

Trương Thịnh hôn qua môi của Lương Dĩ.

Nụ hôn chưa tới một giây này lại khiến trước mắt Tô Diệu trở nên mơ hồ, rốt cuộc không nhìn thấy rõ điều gì. Trong đám người lại nói: “Di, ngồi đó không phải là bạn trai trước của Lương Dĩ, Tô Diệu sao?”

“Hừ!”

Thanh âm tuy rằng nhỏ nhưng mọi người đều có thể nghe thấy, Tô Diệu vội vàng dùng tay áo lau nước mắt, đứng dậy bước đi.

Trương Thịnh một phen giữ chặt anh: “Nếu đã đến đây, uống chén rượu mừng đi.”

“Không cần.” Tô Diệu dùng sức bỏ Trương Thịnh ra, trốn tới cửa.

Màn hình chiếu phim bình thường đột nhiên ping ping hai tiếng, mọi người cả kinh nhìn qua. Chỉ thấy trên màn hình xuất hiện một cái cửa gỗ điêu khắc bị người ta phá vỡ, một đội lao động quần áo bụi bặm xông vào căn nhà khuôn vác đi mọi thứ, nhìn thấy cái gì thì chuyển đi cái đó. Màn hình di chuyển, bắt đến hình ảnh một đứa bé trai đứng ở phòng khách, thân ảnh quen thuộc. Lương Dĩ nhỏ giọng hỏi Trương Thịnh: “Đây là anh sắp xếp sao?”

Trương Thịnh lắc đầu, vẻ mặt cũng nghi hoặc.

Trên màn hình vẫn chiếu hình ảnh bé trai, sau đó chiếu rõ ràng rành mạch khuôn mặt.

Trong đám người thở ra một tiếng: “Tô Diệu”.

Mọi người nhìn kỹ, bé trai trên màn hình ước chừng khoảng mười một mười hai tuổi, tuy rằng nhỏ hơn rất nhiều nhưng đôi mắt kia, đôi mày kia, chính là Tô Diệu. Mọi người nhất thời nhìn về phía Tô Diệu.

Tô Diệu vốn dĩ đang nắm tay nắm cửa định rời đi, nhưng chân lại như bị bắt động, nháy mắt nhìn chằm chằm màn hình.

Lương Dĩ thấy cục diện đã nằm ngoài tầm kiểm soát của cô thì đi đến bên cạnh Tô Diệu: “Anh...”

Về mặt Tô Diệu chờ đợi nhìn về phía cô, giống như đang nói với cô cũng giống như không: “Em chán ghét anh như vậy sao?”

“Tô Diệu.”

Nhưng tựa hồ anh không hề nghe cô nói chuyện, ánh mắt nhìn thẳng về trước: “Anh thật sự là...Thật là người dư thừa.” Anh đột nhiên đẩy cửa chạy ra ngoài.

“Tô Diệu!” Lương Dĩ đuổi theo, chạy đến chỗ thang máy thì cửa thang máy vừa lúc đóng lại. Trương Thịnh đuổi theo sau đó, hần lỏi kéo cô chạy xuống lầu bằng cầu thang. Hai người đuổi theo cuối cùng cũng nhìn thấy thân ảnh Tô Diệu ở lầu một, Trương Thịnh rống lên một câu: “Tô Diệu đứng lại!”

Tô Diệu làm sao nghe hần, vẫn là Lương Dĩ hét thêm một tiếng “Diệu”, anh mới dừng chân quay đầu nhìn.

Lương Dĩ nhìn Trương Thịnh lắc đầu, ý bảo cô sẽ qua đó một mình. Trương Thịnh tuy rằng không muốn nhưng vẫn phải đồng ý. Hai người cũng không chú ý, trong nháy mắt ngắn ngủi này, Tô Diệu đứng ở xa đã thay đổi biểu tình, đáng vẻ chờ đợi.

Lương Dĩ đi lên trước: “Chuyện vừa rồi, em cùng Trương Thịnh cũng không biết.”

Anh chờ đợi nhìn cô.

“Anh không sao chứ?”

“...”

Cô áy náy nói: “Em sẽ nhờ người điều tra, đoạn phim kia chắc hẳn là đoạn phim quay lại khi tịch thu tài sản nhà của anh. Lẽ ra những thứ riêng tư thế này không thể để lộ ra ngoài...”

“Lương Dĩ.” Trong gió lạnh mùa đông, âm thanh của anh như từ chân trời bay tới, không có chút tình cảm nào.

“A?” Cô chỉ thấy khuôn mặt của anh phóng đại trước mắt, khi phản ứng lại được thì cổ tay đã bị anh hung hăng bắt lấy rồi hôn: “Ồ...” Anh mang cô đang giãy dụa ép lên cửa thủy tinh khách sạn, điên cuồng thò vào

trong áo khoác của cô kéo áo lên ở trong xuống. Áo bị kéo xuống, da thịt bại lộ trong gió lạnh khiến cô có chút khó chịu. Anh hôn dọc theo vành tai của cô.

Chiếc áo len cuối cùng cũng bị xé.

“Tô Diệu!” Cô hoảng sợ muốn đẩy anh ra.

Nhưng căn bản không thể làm được gì, anh nâng đôi mắt đen tối kia lên, vẻ mặt đó như là muốn vứt bỏ tất cả, muốn cùng cô đồng quy vu tận (cùng chết). May mắn Trương Thịnh đứng cách đó không xa đã nhanh chóng chạy tới, mất một khoảng thời gian mới có thể kéo Tô Diệu ra, phần nộ đánh anh một quyền.

Tô Diệu lao đảo về phía sau vài bước, sau đó đứng vững vàng lau tơ máu ở khóe miệng, trong mắt đều là lửa giận: “Anh nhất định sẽ làm cho em hối hận!”

Cô sợ tới mức hốc mắt ửng đỏ, một tay ôm lấy cái áo đã rách, há miệng thở dốc không nói nên lời.

“Anh muốn em phải quỳ xuống cầu anh, cầu anh thương em!”

17. Chương 17

Anh muốn cô quỳ xuống dưới chân anh, cầu xin anh. Cô bị ném vào trong gian phòng, Tô Diệu đứng tại cửa phòng, sau đó cởi áo khoác, đi đến quầy bar rót một ly rượu hồng, ngửa cổ uống cạn, nhấp môi nói: “Anh nhớ em có nói “Tâm lý của anh rất biến thái”.

Người nói vô tâm, người nghe có ý, Lương Dĩ lắc đầu nói: “Em không nhớ rõ”.

Anh lại rót một ly: “Sau này cứ một mình ngồi nghĩ lại, không biết có phải hay không, kì thật...” - Anh xoay chiếc ly trong tay - “Em nói không sai, anh chính là có tâm lý biến thái”. Anh buông chiếc ly, vọt tới trước mặt cô, không nói một lời sau đó cởi áo khoác, rồi áo lông của cô ra.

Áo khoác Chanel rơi trên mặt đất, cô hát tay anh ra: “Anh điên rồi.”

“Đúng, anh điên rồi” – Anh cởi áo lông của cô, xoay người đi đến ngay tủ lấy ra một cái kéo, “răng rắc” một tiếng liền cắt áo lông của cô.

Cô cầm áo lông lên khóc: “Anh có bệnh.”

Anh làm sao có thể quan tâm, thả mạnh áo lông xuống, ôm ngang thắt lưng của cô khiêng lên, ba bước đi tới bên giường, ném cô lên giường, đem thân mình áp lên người cô. Cô sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, tóc dài xỏa ra trên giường. Anh tùy tiện vuốt ve, đặt tay lên chóp mũi người, nhắm mắt lại nói: “Rất thơm”.

Cô ghét cái ánh mắt như ruồi bọ này.

Anh giữ cái cổ của cô nói: “Không được nhìn anh như vậy”.

Cô vẫn như cũ nhìn anh như vậy.

Anh không nhịn được cười nói: “Em cứ nhìn anh như vậy, có biết là sẽ càng làm anh muốn tra tấn em hay không?” – nhìn thấy trong mắt cô có nét e lệ, anh tự vừa lòng cười khanh khách: “Em không phải có ý muốn giúp Nguyễn Phong sao? Có muốn biết anh ta bây giờ như thế nào không?”

Cô khẽ cau mày nói: “Anh đã làm gì?”

“Đừng có gán chuyện không tốt cho anh có được không, như vậy anh sẽ đau lòng. Anh đau lòng vì em, chẳng nhẽ em lại không, không phải sao?”

Cô trầm ngâm một chút: “Này, anh ta hiện tại ra sao?”

“Haha, không được tốt lắm. Chính phủ Bồ Đào Nha kiên trì muốn khởi tố Viện Hi, làm sao có thể cùng anh ta giải hòa được.”

“Việc này...” Cô cắn cắn môi: “Anh có cách gì không?”.

“Thật ra là có. Trước đây chính phủ Bồ Đào Nha có vay ngân hàng một khoản tiền, còn thiếu anh một món nợ nhân tình, cứu hai người ra không thành vấn đề.” Anh giống như mèo vờn chuột nói: “Nhưng anh chưa nghĩ ra nên dùng cái ân tình này như thế nào.”

“Em dựa vào cái gì để tin anh?”.

“Em đương nhiên có thể không tin anh. Vậy em tự chính mình vào nhà giam nhìn Nguyễn Phong đi. A, anh nói sai rồi, anh sẽ không để cho em ra nước ngoài đâu. Vậy em vĩnh viễn không thể gặp mặt hắn ta.”

“Tô Diệu.”

“Ừ?” - Anh duy trì tư thế chặn cô như thế này, lui người tiến lên cọ cọ ma sát vào hai chân cô.

“Em cảm thấy chúng ta có hiểu lầm.”

Miệng anh bất giác nở nụ cười nồng đậm: “Phải không?”

“Em chưa bao giờ vì anh phá sản mà khinh thường anh, cũng chưa bao giờ có ý đùa giỡn tình cảm của anh, em ghét anh, chia tay với anh là vì anh không tôn trọng em, anh chỉ muốn quản cái này cái kia, chúng ta là vì tính cách không hợp mà chia tay. Cho nên, anh không nên hận em”.

“Phốc” – Tô Diệu ngẩng đầu cười to, không thể không cười, một lúc lâu sau mới quệt nước mắt chảy ra ở khóe mắt vì cười nói: “Không biết nên nói em khờ dại hay là em không biết gì, chuyện đã cũ như vậy, ai muốn nhắc lại chứ. Anh chỉ muốn em hiểu được...” Anh khống chế cổ cô, vẻ mặt trở nên hung tợn nói: “Anh hận em, chỉ nói vài ba câu, anh cũng không thể thay đổi. Em tốt nhất là nên thông minh một chút, nghĩ cách làm cho anh vui vẻ, làm cho anh tình nguyện đem cái ân tình kia đi giúp nhân tình của em.”

Lương Dĩ nhú mày: “Em sẽ không lấy lòng anh”.

“Em muốn làm gì cũng được.” – Anh xoay người xuống giường, cầm lấy áo khoác, lôi ra tấm chi phiếu, xé nát vứt vào thùng rác, mắt liếc cô một cái: “Nếu anh lại phát hiện em lấy tiền của anh đi nuôi tình nhân, anh sẽ không khách khí. Hãy tin anh, cho tới bây giờ, những việc anh làm với em vẫn còn nằm trong vòng lý trí.”

Cô vẫn trầm mặc quay đầu đi, không thèm nhìn anh.

Anh từ toilet đi ra, thấy cô bọc chăn nằm trên giường, quay đầu lại thấy quần áo của mình đều đặt trên giường thì đi qua tự lấy mặc vào, nghe thấy cô nói: “Tối nay về nhà ăn cơm đi.”

“Ừ”.

“Em làm.”

“Em biết làm sao?” - Anh hỏi.

“Một chút, ăn vào cũng không chết người.”

“Ừ” – Anh suy nghĩ: “Nếu tối làm không xong thì ra ngoài ăn”.

Nghe thấy cô hừ một tiếng, anh cười đắc ý: “Anh đi đây”.

Buổi tối Tô Diệu trở lại khách sạn đã là tám giờ tối. Thật ra, mới năm giờ rưỡi anh đã làm xong công việc, cũng không biết bận việc gì mà tới tám rưỡi mới đứng trước cửa phòng. Khi mở cửa thì trong lòng kêu loạn, trong phòng không bật đèn, chính giữa phòng là ánh sáng của hai ngọn nến hồng.

Anh nhìn chăm chăm.

Không nhìn lắm đi, chính là bữa ăn dưới ánh nến sao?

Cũng không phải chỉ có nến, còn có hoa tươi, có dao nĩa, có đĩa... có cô. Cô ngồi đối diện ánh nến, mắt nhắm lại.

Lòng bàn tay của anh đỏ mồ hôi: “Em ăn chưa?”.

Cô lắc đầu, nhìn về phía anh như con chó nhỏ bị bỏ quên.

“Không phải đang chờ anh chứ?”

“Anh đã ăn chưa?”

“Anh chưa, mãi làm công việc nên quên.” – Anh cũng lắc đầu.

“Rất vừa vặn. Em đem đồ ăn lên, chúng ta cùng ăn”.

Anh ngồi ở ghế, ánh mắt gắn trên thân ảnh đang bận rộn kia, mùi rượu vang bít tết theo không khí tiến vào phòng, mùi rượu vang làm anh như đang đặt mình trong một thế giới khác, bao nhiêu phiền muộn tan biến. Cuối cùng cô đem đĩa salad trộn đặt trước mặt anh: “Không có cà rốt, em nhớ anh không thích ăn.”

Tay anh giật giật muốn nắm lấy cổ tay cô, đến khi cô rời đi đến ngồi chỗ đối diện anh vẫn chưa có chút hành động nào.

Hai người lẳng lặng ăn xong bữa tối, cô buông đĩa thở hắt ra, thương lượng nói: “Chuyện dọn dẹp bát đĩa này, để mai người phục vụ dọn, anh có ý kiến gì không?”

Anh lắc đầu.

“Vây à, tốt rồi, em chỉ sợ anh nhìn thấy mấy thứ lộn xộn nay cả đêm lại không thích.” Cô dừng một chút: “Khăn tắm cùng khăn mặt đã chuẩn bị, anh hãy đi tắm trước đi.”

Anh bị cô kéo đến đẩy mạnh phòng tắm, vẫn mơ hồ, nhìn thấy bồn tắm lớn bên cạnh khăn tắm sạch sẽ, trong lòng nóng lên đẩy cửa ra, liền đem người ở ngoài cửa kéo vào: “Nếu muốn tắm, cùng nhau tắm đi.”

Cô có chút kháng cự, nhưng rất nhanh biến mất, nghe lời cúi đầu cởi quần áo.

Anh cởi quần áo tiến vào bồn tắm lớn, tựa đầu vào bên cạnh, thoải mái mà nhắm mắt lại. Một lát sau, thấy mặt nước gợn nhẹ, mực nước dâng cao, một thân thể mềm mại ấm áp tựa vào người anh, ở trên khuỷu tay anh nhẹ nhàng ma sát.

Anh mở mắt ra: “Đây chính là em dụ dỗ anh”. Anh nhắc cô lên đặt ở trên háng của mình, trong làn nước nổi lên những bọt nước, mọi chuyện làm rất dễ dàng. Anh không biết đã làm bao nhiêu lần, chỉ biết chính mình trong trạng thái kiệt sức, nhìn đến người trong lòng, cô yên lặng đến một chút âm thanh cũng phát không ra, ánh mắt khép hờ. Đôi mắt trong sáng như hồ phách của cô bây giờ không một chút thần thái.

Anh có chút ảo não: “Làm đau em sao?”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu.

Anh đem cô đến ôm trong lòng, bọt nước vì cử động của anh mà di chuyển. “Lần sau anh sẽ chú ý, lần này, lần này không nhịn được, thực xin lỗi.”

Trong ấn tượng đây là lần đầu tiên cô nghe anh nói xin lỗi, cô không nhịn được nhìn anh một cái, chỉ thấy anh có bộ dáng ăn năn, hé miệng muốn nói nhưng lại không biết nên mở lời thế nào, vẫn là nên im lặng ngoan ngoãn để anh đặt trên giường.

18. Chương 18

Bởi vì mệt chết đi, nên rất nhanh cô đã ngủ say. Hôm sau tỉnh dậy phát hiện chính mình đang nằm trong lòng anh, trong lúc ngủ mơ anh mất đi vẻ bức người, nằm ngoan bên cạnh như một con mèo lớn, vừa ấm áp lại an toàn. Cô quay đầu đi, mắt nhìn về phía bức tường, tóc mây phất phơ trên mặt anh, anh không thoải mái hừ một tiếng. Cô vội vàng cẩn thận tựa đầu vào ngực anh, một cử động nhỏ cũng sợ làm anh tỉnh.

Cô vẫn kiên trì không nhúc nhích nhưng sau nửa giờ thì không thể duy trì được nữa. Cô liền đem một cánh tay rút từ trong lòng anh ra, cũng làm anh tỉnh lại. Anh dùng ánh mắt ngái ngủ nhìn cô một cái, sau đó lại nhắm lại: “Đã tỉnh rồi sao?”

“Ừ.”

Anh lại kéo cánh tay của cô vào trong ngực: “Ngủ tiếp một chút nữa đi.”

“Ngủ không được.”

Anh nói thầm: “Ngủ với anh thêm một lát nữa.”

Cô cố gắng không cử động khoảng năm phút, các tế bào đều căng lên, nói dối: “Em đói bụng.”

Anh ừ một tiếng, quờ tay đến đầu giường sờ linh tinh, đem ống nghe đặt ở bên tai, nhắm mắt nói: “Đưa bữa sáng lên giúp tôi, kiểu Trung Quốc.” Sau đó cúp máy, tiếp tục ngủ.

Cô cắn răng kiên trì thêm mười phút, thật sự không thể chịu được, đưa mắt thấy khóe miệng anh đang cười, hoàn toàn hiểu ra, rút bàn tay đang đặt trên mặt anh. Anh lập tức bắt lấy tay cô: “Sáng sớm tỉnh mơ như vậy nhiệt tình lừa dối anh sao?”

Mặt cô không tự giác đỏ lên: “Anh đang nghĩ cái gì?”

Anh hừ một tiếng: “Muốn thì nói là được rồi, em chỉ cần nói muốn thì anh tuyệt đối sẽ không thể không cho, em nói không muốn anh cũng sẽ không thể không theo...”

Cô trừng mắt nhìn anh: “Anh cứ như đói muốn ăn vậy. Nhưng bà cô đây không thể tiếp đãi.” Cô đá anh văng xuống dưới giường, cẩn thận nhìn xung quanh tìm quần áo nhưng lại không thấy gì cả, quay sang trừng mắt nhìn anh một cái, kéo chăn che lại người.

Nhưng khi kéo chăn lại, liền đem anh lộ thể lộ ở bên ngoài. Cô vội vàng nhắm mắt lại, nghe thấy anh nói: “Đấy nhá, nói em dụ dỗ anh mà còn không chịu thừa nhận?”

“A” - Cô vội ôm chăn chạy vào phòng vệ sinh, đem chăn ném ra rồi đóng cửa lại, không quên rửa một câu: “Lạnh chết anh đi.”

Anh trần truồng tiến lại nhật chắn, thanh âm ẩn hiện cách một cánh cửa thủy tinh nói: “Cũng không phải là còn chỗ nào chưa nhìn thấy? Còn khóa cửa sao?”

“Tránh ra.”

Bữa sáng rất nhanh được đưa đến, cô đã thay quần áo, đang rửa mặt, khi đi ra chỉ thấy anh bên hông quần một chiếc khăn tắm ra mở cửa. Người phục vụ phòng mới hai mươi tuổi liền đỏ mặt.

Chờ người phục vụ phòng đi rồi, cô tức giận mắng: “Lưu manh.”

Anh khoanh hai tay: “Em đang nói ai?”

“Anh.”

“Mới sáng tỉnh mơ ai đã chọc giận em vậy?”

“Trước mặt một cô bé mà ăn mặc như vậy không phải lưu manh thì là gì?”

Anh nhìn khăn tắm một chút, nghiêng đầu nở một nụ cười, lập tức đi tới hướng mình, cô không khỏi lui về phía sau. Cô lui một bước thì anh tiến đến trước một bước, đến khi lưng cô đã chạm tường: “Anh muốn làm gì?”

Anh cười một tiếng: “Đừng nghĩ anh như lợn giống có được không?”

“Anh, anh cách xa em ra một chút.”

Anh cố tình đặt một tay lên tường, đem cô giam cầm trước ngực: “Anh liền bám lấy em, có được không?”. Nói xong liền đưa một chân lên cọ cọ vào chân cô.

Hai người hô hấp gấp gáp, ánh mắt anh có chút đen tối.

Cô liếm liếm môi: “Em đói bụng.”

Anh cười một tiếng: “Đúng lúc anh đang muốn ăn no em.” Nói xong ôm ngang người cô, đi thẳng tới giường.

“Này này, em không phải có ý đó. Em đã đói bụng, em muốn ăn cơm.”

Anh đem cô đặt trên giường, nhào tới: “Anh ăn xong sẽ đến lượt em.”

Đã thấy qua tinh lực tốt, nhưng không nghĩ tốt như vậy. Cô mệt mỏi nằm lì ở trên giường như con cá chết, anh cũng vui vẻ mà đem cháo bưng tới: “Ăn cơm.”

“Hừ.”

“Làm sao vậy, còn muốn sao?”

Thấy anh muốn tiến lên, cô liền bật dậy: “Đừng, để em tự mình đi đến.”

“Ừ, em ăn chậm thôi, anh đi tắm đã. Còn có một cuộc họp.”

Anh tắm xong đi ra ngoài, ăn vài miếng cháo chưa xong, định đi ra cửa thì cô gọi lại.

Lương Dĩ đuổi một cánh tay trắng muốt ra khỏi chân: “Hết giận chưa?”

“...”

“Trước tiên liền hỗ trợ đưa Viện Hi ra.” - không đợi anh nói, cô đã tiếp một câu: “Em cam đoan về sau cũng sẽ làm như thế này.”

Anh nhìn cô cười cười, đôi mắt trong sáng lạnh lùng như băng giá: “Anh cũng không tin tưởng sự “cam đoan” của người khác.”

Năm ngày sau Nguyễn Phong và Viện Hi về nước. Chị em gọi điện thoại có nói với cô: “Cần rất nhiều tiền, nghe nói Nguyễn thị còn thiếu tiền để quay vòng. Chắc chắn, nhìn không ra Nguyễn thị lại thiếu những mối quan hệ như vậy...” Đoạn sau cô không còn nghe, cúp điện thoại suy nghĩ một chút, sau đó liền đến thẳng ngân hàng Tô thị.

Cô vốn định gọi điện thoại chất vấn, nghĩ thật sự có những chuyện, nên giáp mặt nói rõ ràng thì tốt hơn.

Đây là lần thứ hai cô đến văn phòng của Tô Diệu. Cô tiếp tân thực sự không biết cô, lòng vòng gây khó dễ một hồi mới cho qua, không quên tặng kèm một câu: “Phụ nữ tìm đến Tô thiếu quá nhiều, làm sao tôi biết cô là ai.”

Thôi, có lúc cô ta đã hối hận.

Tô Diệu đang cúi đầu làm việc, thấy cô đến liền chỉ chỉ đến sofa, ý bảo cô chờ. Như là đang thảo luận với các nhà thiết kế khác, hơn nữa không có cách nào nói nhiều chuyện trước mặt cô, khoảng ba câu sau cúp điện thoại, cười hỏi cô: “Cơn gió nào đưa em tới đây?”.

Cô tức giận trong lòng: “Hôm nay nhận được điện thoại của bạn, em có nghe nói là Nguyễn Phong đã về nước.”

Anh mặt không đổi sắc: “Có nghe.”

“Em nhớ rõ anh đã nói chỉ cần em có biểu hiện tốt, anh sẽ trợ giúp Nguyễn Phong. Em đã xem qua tin tức, anh đã không trợ giúp.” Lòng ngực phập phồng, cố nén cảm xúc. Chỉ thấy anh đi đến bàn làm việc, ngồi dựa lưng vào ghế: “Đúng là như thế.”

“Vì sao?” – Cô nắm chặt tay “Anh đang đùa giỡn em.”

Anh cười giống như một con mèo: “Phải không? Nhưng làm như vậy thì anh có lợi gì?

“Đủ rồi đấy Tô Diệu.” - Cô đứng lên, quát chói tai: “Từ khi chúng ta bắt đầu gặp mặt, anh luôn lấy cái này cái kia uy hiếp em, riêng em còn chưa đủ, lại lôi cả Nguyễn Phong vào, anh ấy chẳng qua giống Trương Thịnh, thế mà anh cũng lôi anh ấy vào, anh rốt cuộc là muốn cái gì?”

Anh không tránh né ánh mắt của cô, lẳng lặng nghe cô lên án.

“Trước kia là em thật sự có lỗi với anh, người trẻ tuổi nói yêu thương không hợp thì chia tay, có gì ghê gớm? Rồi sau đó không phải em đã đưa anh đi du học sao? Đó là trường nổi tiếng nhất môn kinh tế. Chả nhẽ cũng không đủ làm chi phí chia tay sao?”

Ánh mắt anh hơi nheo lại: “Còn gì nữa, chúng ta nói luôn đi.”

Cô chỉ đơn giản nói hết ra: “Cho dù anh oán hận em, thì chỉ mình em là được rồi. Em không đấu được với anh, tùy ý anh chém giết, còn nữa, không phải em vẫn nghe lời anh sao? Anh nói đông em không được nói tây, chẳng lẽ chưa vừa ý anh sao? Lại còn phải lôi thêm người vô tội vào mới được?”

“Nói xong chưa?”

“Đã xong”.

“Không ngờ nói một hồi lâu, hóa ra em nghĩ anh là vì em nên mới đối phó với Nguyễn Phong.”

“Chẳng lẽ không phải?” – Cô sững sờ.

Anh đi đến nâng cằm cô lên: “Lương Dĩ, em đã không còn giá trị như vậy.”

Sắc mặt cô trầm xuống, quay đầu đi.

Tay anh dùng sức quay mặt cô lại, bốn mắt đối nhau: “Như em, anh chỉ dùng một đầu ngón tay là phải chết, cần gì phí sức như vậy.” Anh cúi xuống hôn cô: “Đầu vẫn giống như trước không thể dùng được. Chỉ có thân thể là có giá trị thôi.”

Cô nghe được xanh cả mặt: “Lưu manh.”

“A, không phải là em thích anh lưu manh như vậy sao?”

“Anh” – Cô cầm túi xách đứng lên: “Em đi về trước.”

“Chờ đã.”

Cô xoay người.

“Anh không phải vừa mới nói sao, chẳng nhẽ em không nghe ra được tin tức quan trọng nhất.”

“?”

“Anh nói: “Đối phó với em, anh không cần phí sức.””

Cô vẫn không hiểu ý tứ trong lời nói của anh.

Anh cười nhắc nhở cô: “Anh quả thật rất khổ tâm, còn dùng cả mối quan hệ với chính phủ Bồ Đào Nha. Nếu không nhằm vào em, em đoán xem, là vì ai?”

19. Chương 19

Cô ngơ ngác trả lời ngay: “Anh sẽ không phải là...”

Anh cười dài nhìn cô.

Cô tiến lên thêm mấy bước đứng trước mặt anh: “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Anh xoay người cầm lấy điều khiển tivi trên bàn trà, mở kênh kinh tế đang chiếu vụ án sao chép mẫu thiết kế châu báu: “Quán quân thiết kế châu báu nổi tiếng Venus, chủ tịch tập đoàn Nguyễn thị đang là kẻ khả nghi của vụ án, cảnh sát đang điều tra làm rõ. Ban tổ chức cuộc thi rất coi trọng vụ án này, ủy viên trưởng James Kim nói: “Vụ án này có liên quan đến danh dự của cuộc thi, chúng tôi nhất định sẽ cập nhật tiến triển của vụ án, nếu đây là sự thật, thì thí sinh sẽ bị xóa tên khỏi giới châu báu”...”.

Anh tắt tivi, khoé miệng mỉm cười, đắc chí vừa lòng.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

“Sự tình còn chưa rõ ràng sao?”

Cô trừng mắt nhìn anh.

“Anh muốn toàn bộ Nguyễn thị.” – Anh tiến tới gần môi của cô: “Em cho là tiền của Trương Thịnh từ đâu mà ra? Hẳn chính là con riêng của Nguyễn lão gia. Anh không trả thù hắn thì trả thù ai?”

“Anh, anh nói cái gì?”

“Anh nói Trương Thịnh.” – Anh dùng ánh mắt sắc bén nhìn vào mắt cô: “Hắn là con riêng của Nguyễn lão gia, là em trai của Nguyễn Phong.”

Cả người cô đứng không vững. Chuyện này đã được mười năm, nhưng nhin không được nghe thấy cái tên này lại đau lòng. Trên đời này, luôn luôn có một người như vậy, quên cũng không quên được, muốn xóa cũng không xóa được.

“Trương Thịnh anh ta, anh ta...” - Cô vừa nói nước mắt vừa rơi, vẻ mặt đầm đìa đáng yêu làm Tô Diệu thương xót: “Như thế nào, nhắc tới anh ta em đau lòng? Anh ta nằm đó mà vì em bị tai nạn giao thông qua đời...”

Ba!

Cô nắm chặt bàn tay, bất chấp mọi thứ, rống lên: “Không được nhắc tới anh ấy.”

“Tại sao lại không thể nhắc tới? Không phải bị tai nạn giao thông qua đời sao? Bị em bảo ra ngoài mua đồ mà chết sao. Có cái gì...”

“A” - Cô lấy tay bịt hai tai điên cuồng kêu lên, xông đến trước mặt anh, hành động như kẻ điên, hoàn toàn không quan tâm đến kết quả. Anh lần đầu tiên thấy cô như vậy, sững sốt một chút lại thấy cảm giác đau đớn trên cổ do móng tay truyền đến, chợt nắm lại tay cô: “Em điên rồi sao. Nổi điên cũng không phải ở đây.”

“Tô Diệu, em muốn giết anh” – Cô thét chói tai, đầu tóc vì không ngừng vung vẩy mà xõa ra, cây trầm bạc rơi trên mặt đất, tạo thành một tiếng vang nhỏ.

Cô quay đầu nhìn xuống đất, nước mắt cứ không ngừng không ngừng rơi.

Anh có chút thất thần, nắm lấy tay cô thả cũng không được, nắm cũng không được, há miệng thở dốc, muốn nói cái gì đó nhưng lại phát hiện tất cả đều dư thừa.

Đứng như vậy một hồi, cô khóc từ nhỏ đến lớn rồi lại từ lớn đến nhỏ, tự an ủi chính mình. Khuôn mặt lạnh lùng: “Buông ra.”

Anh buông tay cô ra.

Cô ngồi xuống nhặt cây trầm lên, phủi bụi trên lớp mặt. Thật ra phòng làm việc của anh rất sạch sẽ, căn bản mặt đất không có bụi. Nhưng cô coi nó như bảo bối, mặc dù không có bụi cũng phải lau, ngồi im lặng một hồi, đứng lên rồi nhìn hướng anh nói: “Anh... thật sự không có ý định bỏ qua cho Nguyễn gia?”

“Ừ.”

“Dù em có cầu xin thế nào, anh cũng không bỏ qua?”

Anh nghiêng đầu, ánh mắt qua cửa sổ nhìn về bầu trời bao la: “Ừ.”

“Em đi về đây.” – Cô cầm lấy túi trên sofa, đi tới phía cửa.

Anh kéo cô lại: “Em đừng quên em đang ở trong tay anh, đừng có làm gì ngốc nghếch.”

Cô cười khỏ: “Anh cảm thấy em còn có thể làm gì sao? Không phải là coi em như một chú chuột nắm mãi không buông sao?” – Ánh mắt của cô mất mát, thời điểm này cái gì cũng không có cách giải quyết, cũng không có lí do gì để cho anh cảm thấy sợ: “Tóm lại, em nên nhớ tới ba em, em chỉ chết trên tay anh.”

Cô rút tay về, bước đi.

Từ phòng làm việc đến thang máy đường rất dài, trên đường còn có thư kí hành chính cao cấp, cô vịn tường cố gắng kiên cường đi về phía trước, bước đi lảo đảo, hai chân như nhũn ra, so với bình thường mất thời gian gấp đôi mới tới thang máy. Cửa thang máy vừa khép lại cô dựa vào vách tường mà trượt xuống, ngồi bất động hai mắt vô thần, hô hấp dần dập.

Cô là người trí nhớ không tốt, những người râu ria cho tới bây giờ không nhớ được nhưng căn bản là không giống nhau. Cố không nhớ lại quá khứ đã qua, biết đó là cái vực sâu không đáy, thật vất vả đi ra tuyệt đối không muốn quay lại, một khi bước vào đó chỉ là một màu đen, chỉ có tuyệt vọng và thống khổ.

Cùng lúc đó, vừa xuống máy bay Lương Thế Thần thấy bảng tin điện tử đưa chút tin về Nguyễn Phong, suy nghĩ gọi cho Lương Dĩ một cuộc điện thoại.

Lương Dĩ tới nhà hàng đã hẹn với Lương Thế Thần, ông có chút hoảng sợ: “Con không sao chứ?”

Lương Dĩ lắc lắc đầu, thấy vẻ mặt của Lương Thế Thần, cô lấy chiếc gương trong túi ra soi một chút. Hai mắt so với gấu mèo còn thâm hơn, chẳng trách dọc đường có nhiều người nhìn cô như vậy: “Mới vừa rồi, vừa rồi cũng nhân viên bán hàng ầm ĩ một trận, bảo lấy size S mà lại lấy size M, còn không muốn đổi lại hàng. Thái độ phục vụ quá kém, con ở trong toilet khóc một trận. Haha, thảo nào khó nhìn thế.” Vừa nói vừa lấy khăn giấy ra nhìn gương chằm chằm, chột dạ không dám nhìn thẳng Lương Thế Thần.

Lương Thế Thần nửa tin nửa không: “Con có chút tin tức gì của Nguyễn Phong không?”

Lương Dĩ sững sờ: “Ba biết sao?”

“Ừ.” – Lương Thế Thần chỉ chỉ vào túi hành lý: “Vừa rồi ở sân bay có thấy. Có nghiêm trọng không?”

Lương Dĩ nhớ tới Tô Diệu đã tỉ mỉ bố trí cạm bẫy, vẻ mặt buồn bã, gật đầu.

“Chuyện đó, định nói cho con biết sớm một chút, để con không suy nghĩ nhiều, hiện tại nếu chuyện này là thật, thì không thể không nói.” Lương Thế Thần dừng một chút: “Thật ra, Nguyễn Phong với Trương Thịnh là anh em cùng cha khác mẹ.”

Thấy Lương Thế Thần áp ứng như vậy, Lương Dĩ đã lường trước được nhất định là chuyện quan trọng. Nếu không phải là Tô Diệu đã nói cho cô biết, chỉ sợ cô ngạc nhiên quá mà làm đổ tách cà phê trong tay.

Thấy vẻ mặt của cô như thường, không có gì là ngạc nhiên, Lương Thế Thần đoán: “Con đã biết rồi sao?”

Lương Dĩ gật đầu: “Tô Diệu đã nói cho con biết.”

“Cậu ta cũng biết sao?” – Lương Thế Thần trầm ngâm: “Sớm muộn gì cậu ta cũng biết, đúng là người thông minh.”

Lương Dĩ cười khổ: “Ba cũng cảm thấy anh ấy là người thông minh?”

“Đó là đương nhiên” – Lương Thế Thần thán: “Mặc dù cậu ta trước mặt ba luôn giả bộ làm người tốt, nhưng ba con năm mươi năm ăn cơm, ai khôn ai đần chỉ cần liếc qua là biết.”

“Theo như ba thấy, thì Tô Diệu là người tốt hay người xấu?”

“Cái này...” - Lương Thế Thần sờ sờ đầu: “Cái này cũng khó nói. Tốt hay xấu đều có tiêu chuẩn không giống nhau. Cái tên Tô Diệu này cho người ta có cảm giác như đang đối đầu với mãnh thú. Nếu không động vào cậu ta thì không có gì, nếu động vào thì thật đáng sợ. Thế nào, Lương Dĩ, hai người không có chuyện gì chứ?”

Lương Thế Thần vẫn tưởng cô và Tô Diệu đang yêu nhau, những nhận xét về tính cách Tô Diệu khẳng định rõ ràng là đáng sợ như vậy, không thể để ba bận tâm, lắc đầu: “Dĩ nhiên không có chuyện gì. Anh ấy rất tốt với con.”

“Hắc hắc, ba thấy tên kia thực sự thích con. Không phải là ba khen a, ba đã thấy nhiều thiếu gia như vậy, nhưng cậu ta đối với con là có lòng nhất, con thích cái gì không thích cái gì, có bệnh gì cậu ấy đều hỏi qua ba một lượt...”

“Cái gì?” – Lương Dĩ khiếp sợ: “Ba nói con thích cái gì không thích cái gì anh ấy đều đã hỏi qua ba?”

“Còn chuyện năm đó của Trương Thịnh...”

Lương Thế Thần xoa xoa tay: “Chuyện đó ba cũng đều đã kể đầu đuôi cho cậu ấy nghe, con sẽ không trách ba chứ? Ba thấy cậu ta thật sự thích con, trong lòng con cũng có cậu ấy, ba là vì tốt cho con nên mới nói. Không sao chứ? Lương Dĩ, sao sắc mặt con kém thế?”

Khó trách... khó trách tại sao anh ấy biết Trương Thịnh chết như thế nào, khó trách... khó trách trong thời gian gần đây anh ấy luôn làm cô cảm thấy tức giận, hóa ra anh ấy đang có kế hoạch về sau. Làm ỉn quay lại đối đầu với ba, chiều này của anh thật cao tay! Tất cả đầu ngón tay đều vì tức giận mà run rẩy, nhưng cũng không thể phát hỏa. Cô chỉ có người thân duy nhất này, cũng không thể làm cho ba lo lắng vì anh: “Không có gì đâu ba, con chỉ là nhắc tới Trương Thịnh có chút thương tâm thôi. Ba, về sau chuyện của Trương Thịnh đừng nói cho Tô Diệu nữa.”

“ Dĩ nhiên, ba biết là cậu ấy không nên biết quá nhiều về chuyện quá khứ, đó là do Tô Diệu hỏi nên ba mới nói.”

“Về sau cho dù anh ấy có hỏi cũng không được nói.” – Lương Dĩ giải thích: “Tô Diệu tâm tư hẹp hòi, ba nói quá nhiều, anh ấy sẽ giận con. Ba biết là bảo bối của ba lười dỗi người khác mà.” Lương Dĩ vừa cười vừa rót trà cho ba.

Lương Thế Thần gật gật đầu: “Ba biết rồi.”

20. Chương 20

Chuyện của Nguyễn Phong vẫn không có cách giải quyết như cũ. Thì ra là sau khi Tô Diệu cùng cô thỏa thuận liền bày cạm bẫy chờ Nguyễn Phong, lấy cô ra dụ dỗ để phân tán sự chú ý của Nguyễn Phong. Cầm lon bia, thở dài một câu: Haiz, làm sao bây giờ?”

Bởi vì Tô Diệu âm thầm quấy phá, vụ án điều tra rất nhanh, mọi chứng cứ đều bất lợi cho Nguyễn Phong. Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi cảnh sát đã phát lệnh bắt giữ, còng tay Nguyễn Phong đi, trong nháy mắt ô lên tranh luận chủ đề quán quân Venus nghi ngờ sao chép thiết kế.

Danh dự của Nguyễn Phong đều bị tổn hại, khách hàng đặt mua thiết kế trước kia rồi rút yêu cầu rút hợp đồng, cũng kiện lên hiệp hội người tiêu dùng. Nguyễn thị như rắn mất đầu, lại còn các giám đốc đều bị đả kích, dần dần xin từ chức, chỉ còn lại Viện Hi đau khổ chống đỡ.

Viện Hi là giám đốc kinh doanh, giao tiếp rộng rãi, đang giúp Nguyễn thị vượt qua giai đoạn này. Nhìn chung không thể giải quyết được vấn đề cơ bản, Tô Diệu tựa như sói đói, vội vàng muốn nuốt gọn Nguyễn thị. Viện Hi suy nghĩ đắn đo, không thể không gọi điện cho Lương Dĩ.

Lương Dĩ đang nằm trên sofa uống bia, thấy có điện thoại gọi tới như muốn mở miệng phun bia ra, bèn vội lấy khăn tay lau lau qua, nín thở cầm điện thoại ấn phím nghe.

“Lương Dĩ à?” – Thanh âm Viện Hi vừa mệt mỏi vừa bất an.

“Ừ.”

“Có thể đi ra ngoài nói chuyện một chút được không?”

Cô khó xử chặc lưỡi: “Việc này...”

“Phong rất nhớ cô, có nhờ tôi chuyển cho cô vài lời.”

“Vậy gặp nhau ở đâu?”

Hẹn nhau ở nhà hàng kiểu Trung mà Nguyễn Phong thích - Thiên Trọng Khuyết. Tòa nhà này có phong cách kiến trúc và cách bài trí không làm thất vọng cái tên của nó, lầu cao thẳng đứng lên trời, các thiết bị mỗi chỗ đều lộ ra vẻ tinh tế và tỉ mỉ. Viện Hi đã gầy đi khá nhiều, khi tháo kính râm xuống đôi mắt sưng đỏ, cộng với hai vành mắt thâm đen, giống như người bị giam giữ là cô chứ không phải Nguyễn Phong.

“Cám ơn cô đã tới đây.” Cô cười cười: “Phong đã không nhìn lầm cô.”

Cô xấu hổ trả lời: “Đừng nói như vậy, tôi không thể giúp được việc gì.”

“Chúng tôi biết tình cảnh của cô, nay Lương thị bị Tô thị lấn áp khắp nơi, cô muốn giúp quả thực không dễ.” Viện Hi gọi một ly nước chanh và một cốc nước lọc, quay qua hỏi cô: “Có muốn gọi gì không?”

Lương Dĩ lắc đầu hỏi: “Làm sao cô biết tôi chỉ uống nước lọc?”

Viện Hi giật mình, rất nhanh liền thay đổi nét mặt: “Phong nói cho tôi biết.”

Cô mỗi lần nhắc tới Nguyễn Phong, khuôn mặt không tự chủ được mà giãn ra, giọng nói so với bình thường cũng khác hẳn. Lương Dĩ không khỏi khả nghi: “Cô cùng Nguyễn Phong...”

Không chờ cô nói hết, Viện Hi đã cười cắt đứt: “Cô đừng nghĩ linh tinh. Phong không thích tôi, chỉ là tôi đơn phương thôi. Chỉ là từ chuyện không may kia, tôi thấy Phong vì tôi mà suýt liên lụy đến cả người thân, cảm thấy cho dù cuộc đời này không được anh ấy yêu thương, là bạn bè cũng may mắn rồi.” Viện Hi đột nhiên cầm tay Lương Dĩ: “Lương tiểu thư, tôi biết cô đối với Phong cũng có tình cảm. Phong là người đàn ông đáng để phó thác cả đời, coi như tôi van xin cô, hãy giúp đỡ anh ấy.”

Cô gái này nói chuyện thật lộn xộn. Thứ nhất, đối với việc cô và Nguyễn Phong có tình cảm với nhau, dù thật hay không, cô cũng không thích nghe được từ miệng của người khác. Thứ hai, cho dù muốn giúp Nguyễn Phong, cũng không cần cô gái này ra mặt đến cầu xin, cần bản không liên quan tới cô ấy. Thứ ba, vừa nãy còn nói muốn giúp cũng không dễ, tại sao bây giờ lại bảo cô giúp đỡ. Lương Dĩ nhún mày, mặt không có biểu tình gì: “Tôi thật sự không giúp được gì.”

“Cô có thể. Chỉ cần cô nói với Tô Diệu một tiếng, hẳn có thể buông tha cho Phong. Tôi sẽ mang Phong rời xa thành phố này, vé máy bay và hành lý tôi đã thu xếp xong rồi.”

“Cô, cô tính rời đi?”

Viện Hi nói lảm nhảm cười tự giễu: “Làm sao bây giờ? Nay tiền bạc danh dự đã mất, chỉ có thể đi tha hương, bình an qua ngày.”

Đột nhiên nghe được tin tức Nguyễn Phong muốn rời đi, không biết làm sao trong lòng trầm xuống, còn chưa rõ nguyên nhân di động trong túi đã rung lên, nhìn màn hình, thấy dãy số này đã muốn trốn tránh.

Nhìn về phía Viện Hi ám chỉ không được lên tiếng, bắt đầu nghe điện thoại: “Alo.”

Thanh âm của Tô Diệu không buồn không vui: “Cùng Viện Hi trò chuyện rất vui vẻ sao?”

Cô kinh ngạc nhìn xung quanh, không thấy người nào khả nghi, đồng thời trong điện thoại nghe thấy Tô Diệu cười một tiếng: “Đừng lo lắng, anh không có theo dõi em. Chẳng qua là ba em nói cho anh biết, Viện Hi muốn gặp em.”

Ba sao?

Cô cắn răng: “Anh rốt cuộc đã làm gì mà ba em lại nói với anh?”

“Em đoán xem” – Anh nở nụ cười.

Nếu không có Viện Hi ở đây, cô có thể phát hỏa tại chỗ, nhìn về hướng Viện Hi mỉm cười, đứng lên đi tới hành lang: “Anh gọi đến rốt cuộc có chuyện gì, nói mau.”

“Cũng không có gì.” – Anh ngừng một lát, chậm rãi nói: “Gọi để nhắc em đừng nhìn vào bề ngoài của người khác, Viện Hi này lai lịch ra sao còn không biết.”

“Thật sao? Cõi đời này còn cái gì mà anh không biết.”

“Đương nhiên, anh cũng không phải cái gì cũng biết. Cho dù cái gì cũng biết, cũng không biết là em đang ở đâu, cũng đáng tiếc là không muốn biết.”

Cô nói một tiếng: “Chỉ biết khua môi múa mép.”

“Anh đã nói trước với em rồi, với Viện Hi cần cẩn thận một chút. Anh còn có cuộc họp, cúp máy trước.”

“Chờ một chút.” – Cô liếm liếm môi: “Lát nữa anh có rảnh không?”

“Làm sao, hẹn hò với anh sao?”

“Điên mới hẹn hò với anh. Có rảnh hay không rảnh đây?”

“Nếu là em hẹn thì rảnh.”

Bàn tay cô không tự chủ nắm lại: “Em có chút chuyện muốn nói riêng với anh.”

“Ừ, lát nữa đến đây đi. Anh sẽ thông báo trước cho tiếp tân.”

Nói đến tiếp tân, cô bỗng nhớ tới một việc, liền nói: “Lần trước em đến tìm anh, cô tiếp tân kia nói là “phụ nữ tìm anh nhiều như biển”, đây là ý gì?”

“A!”- Anh sững sốt nửa ngày, bày ra khuôn mặt tươi cười: “Em là vì người con gái khác mà hỏi tội anh?”

“Hừ”

“Ghen sao?..”

“Ghen cái đầu anh.”

“Chắc chắn, anh đây là người đàn ông ưu tú dĩ nhiên được con gái hoan nghênh rồi, chỉ có em có mắt như mù mới không thấy.” Anh lại càng đắc ý: “Nếu hiện tại em tỉnh ngộ vẫn chưa muộn, anh vẫn còn độc thân nên rất hoan nghênh.”

“A!” – Cô cúp điện thoại, nổi da gà khắp người, nhún vai, đi vào chỗ ngồi.

Viện Hi đang ngồi bên trong uống nước chanh, thấy cô đi vào liền đứng dậy mỉm cười. Cô bị cử chỉ dị thường này làm cho lúng túng, vội vàng bảo Viện Hi ngồi xuống, thuận tiện cầm cốc nước trên bàn uống một ngụm. Lúc này hơi yên lòng, không muốn để bụng chút mất hứng lúc này: “Cô bảo tôi tìm Tô Diệu, nói vài câu, vậy là nói cái gì?”

“Tự nhiên là dễ nghe nhất.”

Cô không giải thích được.

“Lời tâm tình.”

Cô càng không thể giải thích được.

Viện Hi liếc mắt: “Lương Dĩ tiểu thư sẽ không phải chưa dùng qua vũ khí của phái nữ chứ?”

Lúc này cô đã hiểu. Toát mồ hôi hột. Ho một tiếng: “Cái đó. Cho tới bây giờ. Chưa dùng qua.”

Viện Hi không hổ là “gái hồng lâu” (gái đẹp chuyên tiếp khách), nghe vậy có chút khiếp sợ, lại buồn bã cười: “Đúng là, Lương tiểu thư và tôi không thể so sánh với nhau. Tôi không có gì cả, chỉ biết lấy lòng đàn ông mà kiếm sống thôi. Cô thì khác, có tiền bạc, có người dốc lòng yêu thương...”

Tôi so với cô sao, tức chết người mà. Cô so với Viện Hi tốt hơn gấp trăm lần, có thể cùng người khác so sánh mà còn hơn gấp trăm lần, bởi vậy vội vàng cắt đứt lời Viện Hi: “Nói những thứ đó làm gì. Tôi thấy cô giao thiệp xã hội rộng rãi, nên hâm mộ cô còn không kịp.”

“Cô không cần an ủi tôi, tôi tự biết chuyện của chính mình.” - Viện Hi đáy mắt có chút tuyệt vọng, “Chỉ cần cô có thể trợ giúp cứu Phong. Nhiều năm như vậy, anh ấy là người duy nhất thật lòng với tôi. Nếu anh ấy có chuyện gì, thì tôi cũng không thể sống.”

Lời này nói xong nặng tựa như thái sơn. Dù có yêu đến đứt từng khúc ruột gan, bọn họ cũng chưa bao giờ để suy nghĩ chi phối bản thân. Đối mặt với cô gái vừa xinh đẹp vừa chật vật thế này, cô vừa bội phục vừa khinh thường. Bội phục là vì có lẽ cô ấy sinh ra đã có ý chí mạnh mẽ, khinh thường là vì cô ấy phải chăng nên quý trọng sinh mệnh của bản thân, phải biết là đến con kiến còn ham sống.

Uống một ngụm nước: “Tôi biết rồi, tôi sẽ gặp Tô Diệu, rồi sẽ tìm cơ hội nói với anh ấy.” Thật sự chuyện này đều không thể lừa được người, chuyện của Nguyễn Phong và Tô Diệu, cả cái vòng luẩn quẩn này nữa chắc không ít người biết, không thì Viện Hi làm sao tới tìm cô.

21. Chương 21

Ban ngày, có ai tìm được người này đến?

Tô Diệu: “Tìm được người rồi?”

Lương Dĩ lắc đầu: “Em ngay cả tới chỗ này cũng chưa thấy bất kỳ ai nói.”

Lúc đến Tô thị, cô tiếp tân đối với cô hết sức khách khí, đưa cô tới tận thang máy. Cô đương nhiên không thể từ chối, cũng cởi ra chiếc áo dệt kim mỏng hở cổ cho cô tiếp tân cầm lấy. Cô tiếp tân nhận lấy chiếc áo hết sức hoảng hốt, nhưng chỉ sợ là đã hỏi thăm a tổ tông mười tám đời nhà cô ở trong lòng rồi.

Chẳng lẽ có chuyện gì sao? Cô nghĩ.

Ngắn ngủi trong ba ngày, cô đã tới tìm Tô Diệu hai lần, thử nhớ lại lúc trước, hai tháng mới tới tìm có hai lần, không khỏi cảm thấy có chút xa lạ.

Tô Diệu ngồi ở bàn làm việc yếu ớt cười nhìn cô: “Nếu biết em sẽ chủ động tìm anh như vậy, thì đã đối phó với Nguyễn Phong sớm hơn.”

“Em đối với Nguyễn Phong không có cảm giác.”

“Thật sao?”

“Ít nhất đó không phải là tình cảm nam nữ.” Cô mím môi rồi nói tiếp: “Anh có thể bỏ a cho Nguyễn Phong hay không? Không phải Nguyễn thị đang vay nợ ngân hàng sao, hãy tha cho Nguyễn Phong một lần.”

“Anh vì sao phải cho anh ta một con đường?”

“Nếu em cầu xin anh, anh có thể đáp ứng không?”

Anh mím môi không nói chuyện.

Cô cười khổ: “Dù sao thì anh cũng đã nắm chắc phần thắng, cần gì phải hại cả tiền đồ của anh ấy nữa. Viện Hi nói với em, chỉ cần anh bỏ a cho Nguyễn Phong, cô ấy sẽ mang anh ta đi khỏi thành phố này, không bao giờ... trở lại nữa.”

Anh cười nhạt: “Kẻ ngu mới tin. Bị chinh phục như vậy, không ay về báo thù còn là đàn ông sao?”

“Em có thể nghĩ là anh vì sợ trả thù nên mới đuổi tận giết cùng không?”

Anh nhếch mày lên: “Công kích cũng vô dụng. Anh không sợ bị trả thù, chẳng a là có thể diệt được thì diệt, lười ứng phó.” Anh khoanh hai tay trước ngực: “Lại nói tiếp anh rất ngạc nhiên, toàn bộ đều là vì Nguyễn Phong nên mới đến cầu xin anh sao, cùng lắm là nửa tháng nữa, còn cần thiết không?”

Cô cúi đầu: “Em thiếu Nguyễn gia một mạng người.”

“Nói cho cùng, em chính là vẫn còn nhớ Trương Thịnh thôi.” – Anh khinh thường: “Hắn ta có cái gì tốt, xúc động, làm bậy...”

“Tô Diệu” – Ánh mắt cô sắc nhọn: “Không đến lượt anh nói anh ấy.”

Tô Diệu sắc mặt âm trầm: “Em đừng ên em là người tới cầu xin anh.”

“Nhưng không phải anh đã không đồng ý sao?”

Tô Diệu chán nản, ba bước thành hai bước đi tới trước mặt Lương Dĩ, trên cao nhìn xuống: “Anh cũng có thể thay đổi ý định, trừ khi...”

“Trừ khi làm sao?”

Anh nhíu mày, suy tư một lúc: “Trừ khi em yêu anh.”

Cô kinh ngạc hỏi: “Tại sao?”

“Anh thừa nhận lúc trước có yêu em, bị tổn thương rất lớn, anh muốn em trở về cạnh anh.”

Cô đầu tiên là bất đắc dĩ, sau đó cười nói: “Anh không phải là muốn làm em yêu anh, sau đó ăng em đi sao? Xin lỗi tình cảm không phải hàng hóa, không phải nói yêu ai là liền yêu người đó...”

“Lương Dĩ” – Anh cúi đầu cắt đứt lời cô: “Đừng nói như không có chuyện gì xảy ra, chuyện sau này không ai có thể lường được.”

Cô không hề sợ hãi nhìn anh, đôi mắt anh sâu như biển, giống như cát giấu rất nhiều bí mật: “Được rồi, chuyện sau này không ai có thể lường trước được. Nhưng trước mắt em có thể nói em không yêu anh, hơn nữa nghĩ sau này có thể yêu anh, nghĩ đã rất buồn cười.”

Anh hít thở mấy hơi thật sâu: “Em biết không? Có đôi khi anh thực sự muốn bóp chết em đi.”

Lá gan cô không biết lớn bé còn khiêu khích anh: “Anh ấy đã chết, anh đối với người chết cần có chút tôn trọng, đừng nhắc tới anh ấy nữa, được không?”

Anh không lên tiếng.

Cô xoa xoa thái dương: “Em hơi đau đầu, có lẽ nên về nghỉ ngơi trước.”

“Gần đây em có vẻ ngủ nhiều hơn.”

“Ừ. Đại khái là muốn ngủ.”

Anh đứng lên: “Nếu cảm thấy trong người không khỏe, nên đi bệnh viện khám xem.”

Cô gật đầu đứng lên, cầm túi xách đi ra cửa.

“Chuyện của Nguyễn thị, em đừng nhúng tay vào.” Anh nhìn bóng dáng cô, nhắc nhở: “Anh đã yết định rồi.”

Cô không nói tiếng nào liền rời đi.

Ra khỏi cửa lớn, cô lấy điện thoại gọi cho chú Ngô: “Chú Ngô, công ty hiện tại với Nguyễn thị có hợp đồng nào không?”

Chú Ngô xem a sổ sách: “Vốn là có một hợp đồng, Nguyễn thị tháng sau muốn ay ảng cáo. Nhưng bây giờ Nguyễn thị đang như vậy, chú nghĩ hợp đồng chắc là bị hủy rồi.”

“Không cần.” Lương Dĩ nói dối: “Chúng ta tiếp tục hợp tác, chú đem các loại văn kiện, các khoản chi phí báo cáo, cháu muốn nhanh chóng cùng Nguyễn thị hợp tác.”

“Nhưng mà...”

“Chú Ngô, chú không tin cháu sao?.”

“Đương nhiên không phải.”

“Vậy là tốt rồi. Chú nghe cháu, Tô thiếu gia đang tính toán mua lại Nguyễn thị, chúng ta đẩy thấp giá dự án, cùng Tô thị bàn bạc một lần, nhất định có thể kiếm được một khoản lớn. Chuyện này không thể nói cho ba cháu biết, chú hiểu chưa?”

“Được rồi.”

Cô không yên tâm nhắc thêm một câu: “Chú Ngô, Tô Diệu nói chú ả lí không được tốt lắm, nhưng cháu coi trọng chú, cháu tin tưởng chú có thể thay cháu làm tốt, như vậy giám đốc Lương thị vẫn là chỗ của chú.”

Ngô Sự Đạt vội vàng nói theo: “Cháu gái yên tâm, chú sẽ đi làm ngay.”

Thu phục được Ngô Sự Đạt, trong nội tâm cô thở phào một cái, điện thoại mới cúp không bao lâu lại vang lên. Vừa đứng lên lại nhìn thấy Tô Diệu: “Có chuyện gì?”

“Em đang ở đâu?”

Cô vừa lái xe vừa trả lời: “Em đang trên đường về nhà.”

“Đi đến khách sạn lần trước, hôm trước anh có làm kiểm tra sức khỏe, bác sĩ bảo đi lấy kết ả nhưng anh không thể đi, em đến lấy giúp anh, thuận tiện cũng cho bác sĩ kiểm tra một chút.”

Tới phía trước rẽ trái: “Anh làm kiểm tra sức khỏe?”

“Ừ.”

“Sao tự nhiên lại làm chuyện này?”

“Lương Dĩ, anh hàng năm đều làm kiểm tra một lần. Năm nay có chút chuyện nên chậm trễ. Anh không thể nói chuyện với em, có điện thoại gọi đến, tạm biệt.”

Cô nói không ra câu ‘tạm biệt’ chỉ nghe thấy bên kia âm thanh tút tút, nghĩ cái gì mà cúp máy vội như vậy, tạm biệt cũng không có thời gian.

Bác sĩ chờ ở khách sạn, khoảng sáu mươi tuổi, tương đương với ba của Lương Dĩ. Lương Dĩ thật sự ngại ngùng, vội vàng cùng bác sĩ lên tầng, cẩn thận nhận lấy túi kết a, một bên rót cho bác sĩ cốc nước: “Ngài họ gì?”

“Chung.” Bác sĩ mở hòm dụng cụ ra: “Tiểu thư không nên vội, mời ngồi, có thể cho tôi khám bệnh.”

Lương Dĩ ngẩn người, cười: “Bác sĩ không cần vội, thân thể tôi rất tốt, không cần kiểm tra.”

Bác sĩ Chung lắc đầu: “Thiếu gia đã giao việc, cô đừng làm khó cho tôi. Mau, ngồi xuống.” Bác sĩ Chung tính cách có vài phần trẻ con, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, sau đó ay qua nhìn cô.

Cô ngồi xuống, đã thấy bác sĩ Chung đặt tay tại mạch của cô, liền ngạc nhiên: “Ông là thầy thuốc Đông y.”
“Ừ.”

Cô hiếu kì hỏi: “Nói về việc bắt mạch này, có thể biết bệnh sao? Mỗi người có mạch không giống nhau, thật khó nhìn ra là có bệnh hay không có bệnh.”

“Hừ.” Bác sĩ Chung nhắm mắt lại, giống như đang suy nghĩ: “Đừng ấy rầy tôi, chuẩn đoán sai thì kê nhầm thuốc cũng đừng oán tôi.”

Lương Dĩ lè lưỡi.

Đuôi mày bác sĩ Chung nháy hai cái, mở mắt ra, trong mắt có tia sáng lóe lên: “Gần đây cơ thể có gì khác thường không?”

“Cũng không có gì, chỉ là ngủ nhiều hơn so với bình thường. Có thể là thay đổi thời tiết nên mệt mỏi.”

Bác sĩ Chung gật gù đầu: “Cũng không có gì. Tôi sẽ kê cho cô một thang thuốc bồi bổ cơ thể, cô có rảnh rồi thì uống một chút. Cô họ gì?”

“Lương.”

“Lương tiểu thư, không có chuyện gì thì đừng suy nghĩ nhiều. Cô chỉ là khí huyết không thông thôi.”

“Vâng.” Lương Dĩ nhìn vị bác sĩ này viết chữ rồng bay phượng múa trên giấy, lo lắng chữ này mấy người bán thuốc có thể đọc được sao?

Bác sĩ Chung viết xong, vỗ vỗ vai Lương Dĩ, cười híp mắt: “Chú ý đến sức khỏe. Thiếu gia rất lo lắng cho cô.”

“A.” Lương Dĩ ho khan một tiếng: “Đừng cười đùa như vậy.”

“Cười đùa gì a. Trước khi tôi đến đây nó đã dặn tôi phải xem bệnh cho cô thật tốt. Tôi nhìn nó lớn lên, thẳng nhóc này nhích mông đánh rắm tôi cũng biết, chẳng lẽ không nhìn ra được nó yêu cô sao.”

Tô Diệu bình thường đứng đắn nghiêm túc, cảm xúc đều che giấu, Lương Dĩ nghe lời nói của bác sĩ Đông y này lại liên tưởng đến một đứa bé mặc cái yếm - Tô Diệu, không nhịn được bật cười.

Bác sĩ Chung vui vẻ: “Đúng rồi, cô cứ cười như vậy thật tốt, mỗi ngày một vẻ mặt mới.” Ông ấy đứng lên: “Được rồi, có gì gọi điện cho tôi.”

Lương Dĩ đưa vị bác sĩ đến cửa thang máy, bác sĩ Chung nói: “Đừng tiễn nữa. Cô hãy chăm sóc cho bản thân, đừng để thiếu gia lo lắng. Đừng nghĩ tôi nhiều lời, hai mươi năm tôi chưa bao giờ thấy thiếu gia khẩn trương lo cho ai như cô. Lương tiểu thư, cô đừng phụ lòng của thiếu gia nhà chúng tôi.”

Lương Dĩ không biết nên trả lời thế nào.

Bác sĩ Chung đi vào thang máy, vẫy tay cười chào cô.

Cửa thang máy vừa đóng, Lương Dĩ thở dài: Tô Diệu đúng là không thể trên. Đến cả bác sĩ Chung cũng nói với cô những lời như vậy.

Cô yết định đi đến trại giam thăm Nguyễn Phong, nhưng không có hẹn với Viện Hi. Cô đối với cô gái này có chút không thích.

Xung anh trạm giam của công an là một phố buôn bán, chỉ cần lái xe một giờ là đến. Cửa lớn được xây dựng khá chắc chắn, một bên là huy hiệu cảnh sát dựng đứng hiên ngang. Xuống xe xuất trình giấy tờ mới có thể đi vào.

Phụ trách tiếp tân là một cảnh sát trẻ khoảng hai mươi tuổi, thái độ không tốt, đưa giấy tờ cho cô kí lên thì mới có thể đưa Nguyễn Phong ra gặp. Cô làm sao cũng không thể nghĩ tới Nguyễn thiếu gia lại thành cái bộ dạng thế này: cả người lồi thối, đầu tóc rối bù, trên má có vết bầm, thân sắc xấu hổ: “Em tới đây làm gì?”

“Bọn họ đánh anh sao?”

Anh xua xua tay: “Không có. Là do anh không cẩn thận. Em mau về đi, nơi này không có chuyện của em.”

Cô cau mày nhìn: “Nguyễn thị dù có khó khăn, cũng không cần phải đối xử thế này với em.” Lòng cô chợt lạnh: “Có người muốn trả thù anh sao?”

Anh lo lắng nhìn cô: “Cho dù có những chuyện ấy, anh với em cũng không có liên an, không cần lo cho anh.”

“Em không phải người không en biết.” Cô dừng một chút: “Em là bạn gái của Trương Thịnh, là em... em hại chết anh ấy.”

Nguyễn Phong hiển nhiên không biết, suy nghĩ một hồi lâu: “Cậu ấy, Trương Thịnh với tôi kết giao không thân lắm, tôi cũng không coi cậu ấy là em. Nếu cô là vì Trương Thịnh, thì tốt nhất là không cần.”

Cô lắc đầu: “Bề ngoài các anh giống nhau, em thấy anh giống như thấy anh ấy. Nếu có thể ay lại, em tình nguyện dùng mình đổi lấy anh ấy.”

Cô kiên định nhìn Nguyễn Phong: “Hiện tại, đây chính là lúc em trả lại món nợ này.” Cô cầm tay anh: “Anh yên tâm, em nhất định cứu anh ra ngoài.”

Ping ping ping!

Cảnh sát viên không kiên nhẫn nói: “Đã hết giờ thăm hỏi.”

Cô vội vàng đem hoa ả, đồ ăn vặt giao cho anh: “Hãy tự chăm sóc mình, chờ tin tốt của em.” ay a nhân viên cảnh sát đưa bao lì xì: “Làm phiền, chỉ là chút tiền trà nước.”

Nhân viên cảnh sát vượt vượt bao lì xì, về mặt trì hoãn. Cầm còng số tám xích tay Nguyễn Phong lại, chỉ chỉ vào cửa: “Đi vào đi.”

Nguyễn Phong nhìn về phía Lương Dĩ gật gật đầu, đi tới cửa xoay người nói: “Anh không hi vọng em vướng vào chuyện này. Lương Dĩ, anh... chỉ hi vọng em bình an.”

Cô cười một tiếng, nhìn anh đi vào. Đến khi bóng anh biến mất sau cửa sắt, lúc này cầm chặt chiếc túi cổ găng ngă trên bàn: “Tô Diệu.”

Đang ở cuộc họp hội nghị hành chính cao cấp, Tô Diệu “hắt xì” một tiếng, phòng họp đang yên tĩnh liền có tiếng vang lên. Anh đề cái lỗ mũi: “Thực xin lỗi.”

Bảo cho trưởng phòng kế hoạch đang bất động tiếp tục cuộc họp.

Sau đó Tô Diệu định hỏi mấy vấn đề, một bên mày nhíu lại đang định làm khó dễ, thư kí bên cạnh lấy điện thoại di động ra xoay người tiếp điện thoại, mặt mày khấn trương ghé vào tai anh nói vài câu, cả khuôn mặt Tô Diệu trầm xuống, mấy vị giám đốc sợ sệt cầm như hén.

Tô Diệu dùng con mắt lạnh lùng nhìn mọi người xung anh: “Dự án thu mua Nguyễn thị do ai phụ trách?”

Vị giám đốc đang báo cáo kế hoạch liền gơ tay.

Tô Diệu hít vào một hơi, nhìn ra được là đang kiềm chế tức giận: “Tạm dừng.”

“A.” Giám đốc không kịp phản ứng lại: “Nhưng mà....” Vị bên cạnh thấy không ổn liền kéo góc áo hắn, hắn vội vàng cầm miệng: “Vâng”.

“Tan họp.” Tô Diệu đứng lên từ ghế dựa, tháo tung caravat. Chờ vị giám đốc đi qua cửa, liền đem giấy tờ ném lên trên mặt đất: “Kết thúc rồi.”

Thư kí sợ tới mức lùi ra sau vài bước, chỉ tiếc chính mình không thể nhìn không thấy.

Đông, đông, đông. Tay đánh trên mặt bàn tạo ra tiếng vang lên trong phòng họp yên tĩnh. Thư kí thấy Tô Diệu bỗng nhiên đứng dậy, không nói một lời nào liền đi ra cửa. Xoa xoa cái trán đầy mồ hôi: cô gái kia, không thể làm người ta nhàn hạ một chút được à.

Đang oán thầm.

“Thư kí Kim.”

Tô Diệu đi rồi còn ay lại, thư kí cả người căng thẳng: “Dạ.”

“Tạm dừng tất cả các khoản tài chính vào Lương thị, viết một bản báo cáo tối nay giao cho tôi.”

Thư kí Kim: “Tối nay sao?”

Mày Tô Diệu nhú một cái.

“Vâng, vâng. Tôi nhất định sẽ làm xong sớm.”

Tô Diệu lái chiếc Ferrari đi với tốc độ cao, đáng lẽ phải mất bốn mươi phút đi đường nhưng nay chỉ cần có hai mươi phút. Đứng ở cửa án bar phát tin nhắn, môi mỏng nhếch lên.

Anh đi vào gian phòng, tự rót ỉnh một ly rượu vang đỏ, ngồi ở trên ghế sát gần cửa sổ, vừa nhìn phong cảnh vừa nhấp một ngụm rượu. Một ly lại một ly, chai rượu đã vơi đi một nửa, cửa phòng bị đẩy nhẹ ra kèm theo tiếng bước chân phía sau.

Cả người cô ằng một chiếc khăn, cô nói: “Tìm em gấp như vậy là có chuyện gì?”

Anh đem ly rượu trong tay uống cạn, đứng lên nói: “Em đem lời anh nói như gió thoảng a tai sao?”

Lương Dĩ: “Không biết anh đang nói cái gì?”

“Bảo em không được nhúng tay, tại sao lại bỏ vốn vào Nguyễn thị? Anh đã nói hận nhất là em dùng tiền của anh đem đi cho tình nhân.”

Lương Dĩ nghe không hết, vừa nghe đã dựng lông lên: “Em còn chưa tìm anh tính sổ, anh đã làm gì Nguyễn Phong ở trong nhà giam... Ô.”

Anh ôm lấy đầu cô hôn, đem những lời dư thừa còn lại hóa thành bạo lực. Dùng sức chiếm lấy, anh dễ dàng xâm nhập vào miệng cô, không chút thương hoa tiếc ngọc. Cô cắn đôi môi tái nhợt: “Tô Diệu. Em hận anh.”

Con người Tô Diệu đen tối, không trắng không sao, vùi đầu vào cổ cô.

Một cuộc hoan ái, phát tiết a đi, trên mặt Tô Diệu không còn ảo não, chỉ là che dấu rất tốt, vọt vào nhà tắm, tóc trên trán ướt nhẹ một mảnh, ánh mắt che giấu ý cười: “Em đem tiền ằng vào Nguyễn thị cũng vô dụng. Anh đã ngừng rót vốn vào Lương thị, cùng lắm là mất ít tiền, em không cần khẩn trương như vậy, cùng lắm là anh phá hủy nó.”

Cô nằm ở trên giường, khuôn mặt vùi vào chăn.

Hồi lâu không thấy cô nói chuyện. Tô Diệu đi tới gần vén chăn lên. Cô kinh hoàng túm lấy chăn xung anh, muốn dùng chăn che kín toàn bộ thân thể.

Anh nhe răng cười: “Đúng là nhận không ra, có cái gì tốt mà phải giấu.”

Cô không để ý tới anh, lấy chần một lần nữa đắp lên, dường như lại sợ anh làm khó dễ, hai tay một lần nữa nắm chặt chần. Cổ tay cô bị bóp chặt đến xanh tím, anh theo phản ứng định xoay người lại nhìn, vừa duỗi tay a, cô liền nhảy cảm lui về phía sau, anh nhướng mày nhảy lên giường nâng cả người cô lên: “Còn sợ không làm anh tức giận?”

Cô cúi đầu không nhìn vào mắt anh, nước mắt cứ từ từ rơi.

Anh ngơ ngác, đem cô thả ở trên giường.

Cô cố dùng sức lùi về phía sau, lui mãi đến khi tới tận mép giường, ánh mắt như cũ không muốn nhìn anh.

Tô Diệu luống cuống, đứng ở mép giường: “Em sao lại thế này, trước kia không có như vậy.”

Cô cúi đầu, mặt úp vào hai đầu gối, vai run run, đè nén tức giận khóc.

“Em, em khóc cái gì?” Anh gãi gãi đầu: “Đừng khóc.” Anh xoay người đi lòng vòng trong phòng hai vòng, càng ngày càng phiền, tức giận át: “Đừng khóc nữa.”

Tiếng khóc ả nhiên dừng lại, sau đó lại khóc to hơn.

Mặt anh cứng đờ, vô cùng thất bại, như con vịt chết mạnh miệng: “Em đừng tưởng khóc là anh có thể buông tha Nguyễn thị. Phải biết là nước cờ này anh đã chờ một năm, mặc dù Nguyễn thị không phải là tập đoàn lớn nhưng vẫn có chút tiếng tăm, thu mua nó, bất kể là đối với ngân hàng hay là anh đều tốt. Đây, đây, anh bảo em đừng khóc em có nghe thấy không?”

“Em mặc kệ anh có bao nhiêu chỗ tốt, em thích khóc, sẽ khóc.” Nói xong lại oa một tiếng, không cần để ý đến hình tượng.

Da đầu Tô Diệu căng thẳng, bịt lỗ tai hét: “Em muốn như thế nào?”

“Ồ ô...”

Anh nắm lấy cổ tay cô: “Em ngậm miệng lại cho anh. Em mà còn khóc thì anh cho người giết chết tên Nguyễn Phong kia.”

Ánh mắt cô trừng lên, cuối cùng cũng chịu nhìn anh.

Anh cười khổ: “Ả nhiên là dùng hấn uy hiếp rất tốt.”

Cô bỗng đứng chặn ngang anh: “Anh rốt cuộc là muốn thế nào? Hủy hoại em, phá hủy Nguyễn thị, anh còn muốn làm gì? Anh còn muốn làm gì?”

Câu này như hỏi khó anh rồi, anh đứng tại chỗ một hồi lâu không nói chuyện.

Đình linh...

Hai người đều sửng sốt. Đang là ban ngày, có ai tìm tới?

Tô Diệu: “Đến tìm em sao?”

Lương Dĩ lắc lắc đầu: “Em ngay cả tới chỗ này cũng không nói cho ai.”

“Thật là.” Tô Diệu vừa nói thầm vừa đi đến phía cửa phòng, khom lưng an sát bên ngoài sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Mau mặc ần áo vào, lau nước mắt đi.” Lôi Lương Dĩ rời giường.

Lương Dĩ không tình nguyện: “Là ai tới?”

“Ba em.”

“Cái gì?”

“Còn đứng đó làm gì? Mau mặc ần áo trang điểm lại, chẳng lẽ muốn ba em nhìn thấy thế này sao?” Anh vừa nói vừa chỉnh lại chần gối ngón ngang.

Cô cuối cùng cũng có phản ứng, nhắc chân đá vào chân anh: “Đều tại anh.” Nói xong nhanh chóng xông vào phòng tắm trang điểm.

22. Chương 22

Cô ở trong nhà tắm nghe thấy tiếng mở cửa sau đó là giọng nói của Lương Thế Thần: “Con gái tôi đâu?”

Tô Diệu: “Ồ trong toilet.”

Lương Thế Thần ở bên ngoài gõ gõ cửa.

Cô ở bên trong lên tiếng: “Con lập tức ra ngay.”

Không quên rửa mặt, đắp khăn lạnh ở hai mắt. Lương Thế Thần lại gọi cô một lần nữa, nếu còn không ra sẽ bị nghi ngờ, nhìn vào trong gương thấy mắt vẫn còn đỏ, trong lòng nghĩ mình không thể lo nhiều như vậy.

Mở cửa đi ra ngoài, quả nhiên là Lương Thế Thần đang đứng trước cửa, đôi mắt nghi ngờ đánh giá cô từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở trên mặt cô.

Cô có chút lo lắng.

Tô Diệu bưng chén trà vừa pha tới: “Bác trai, mời dùng trà.” Trước mặt Lương Thế Thần anh vẫn luôn đóng vai là người đàn ông tốt, lúc này đương nhiên đem hết khả năng diễn xuất ra, miệng cười lừa gạt: “Cơn gió nào đưa bác tới đây?”

Lương Thế Thần lại không để ý tới anh, nhìn Lương Dĩ một hồi lâu, đột nhiên một tay kéo Lương Dĩ vào trong lòng, giọng nói có chút ghen ngào: “Con gái, ba thật xin lỗi con.”

Lương Dĩ vẫn đang ngơ ngác, chỉ thấy Lương Thế Thần lấy từ trên người ra một túi văn kiện, hướng vào đầu Tô Diệu mà đánh vào: “Đây là toàn bộ giấy tờ tài sản và bất động sản của Lương Thị, và cả giấy tờ thế chấp ngân hàng. Từ nay về sau chúng ta không còn quan hệ.”

Tô Diệu theo phản ứng tránh được trà nóng trên tay bị sánh ra, rõ ràng là run lên một cái nhưng vẫn bưng trà ở trước mặt: “Bác trai, đây là có ý gì?”

“Hừ! Ý tứ gì ư? Cậu đối xử với con gái tôi như vậy, chẳng lẽ còn định giấu tôi cả đời hay sao?” Lương Thế Thần tức giận hét lên: “Họ Tô kia, cậu thật không có lương tâm, nếu lúc trước không có Tiểu Dĩ, cậu còn không biết còn đang ở xó nào cố gắng, có thể trở thành tiến sĩ kinh tế thành công như ngày hôm nay sao?” Lương Thế Thần tức giận mất đồ lên: “Cũng chỉ trách tôi có mắt như mù. Còn không biết cậu kiêu ngạo như vậy. Con gái, chúng ta đi.”

Lương Dĩ bị Lương Thế Thần lôi kéo rời đi, lúc đi ngang qua Tô Diệu lại bị kéo lại.

Ánh mắt Tô Diệu cầu khẩn: “Bác trai...”

“Đừng gọi tôi như vậy.” Lương Thế Thần đẩy tay Tô Diệu ra: “Về sau không cho phép động vào con gái tôi.”

Tô Diệu đi nhanh tới trước mặt Lương Thế Thần, vội vàng giải thích: “Hãy để cháu giải thích...”

Lương Thế Thần nổi nóng bất chấp tất cả đánh cho Tô Diệu một quyền, Lương Dĩ sợ tới mức kêu lên một tiếng, vội cầm tay ba: “Ba.”

Tô Diệu bị đánh lùi lại sau hai bước, đứng không vững, tay lau máu nơi khóe miệng, cũng không tức giận, nhú mày nhìn Lương Dĩ lại nhìn sang Lương Thế Thần: “Bác trai, cháu không biết bác nghe ai nói, nhưng cháu, cháu thật sự yêu Lương Dĩ. Bác hãy tin tưởng cháu.”

“Con lợn mới tin cậu.” Lương Thế Thần còn thiếu nước chưa nhổ nước miếng trên người Tô Diệu thôi.

Tô Diệu đột nhiên giơ tay: “Cháu nếu có nói dối ngày mai sẽ phá sản vĩnh viễn không thể đứng lên. Bác trai, coi như cháu cầu xin bác, từ xưa đến nay cháu chưa từng cầu xin ai. Bác nói cho cháu biết rốt cuộc bác đã nghe thấy những gì, nếu cháu khốn nạn như bác nói, không cần bác phải đuổi, cháu sẽ tự mình biến mất.”

Lương Thế Thần thấy anh kiên quyết như vậy, cũng do dự. Lương Dĩ ở bên cạnh hỏi theo: “Ba, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lương Thế Thần rút cuộc không tình nguyện lấy ra một cuộn băng ghi âm, cau mày: “Con và cậu ta chính mình nghe đi, ba đi ra bên ngoài. Đừng có lộn xộn.” Nói xong mắt liếc Tô Diệu một cái, đi ra cửa.

Tô Diệu cầm lấy băng ghi âm, vội vàng đi đến trước ti vi muốn xem. Ti vi truyền ra tiếng khóc một hồi lâu, từ đầu đến cuối khoảng nửa giờ, Tô Diệu có chút biểu hiện không bình thường, lại có một ít vội vàng vàng.

Lương Dĩ thấy vậy không hiểu: “Anh làm sao vậy?”

Tô Diệu trừng mắt nhìn cô một cái, hết sức oan ức ngồi ở đầu giường, một tay chống cằm.

Âm thanh phát ra, anh nhanh chóng tháo bỏ thắt lưng ra, mặt căng lên đè nén tức giận.

“Quả nhiên là loại người dụ dỗ đàn ông. Anh cũng không hiểu nổi em đã dùng thủ đoạn gì mà nhanh như vậy đã dụ được anh ta lên giường. Cũng giống như anh trực tiếp hôn môi sao? Nhưng anh nói cho em biết, thân thể của em chỉ có thể là của anh.”

“Anh làm em đau.”

“Đau, em cũng biết đau.”

...

Tô Diệu nhanh chóng đi vào, một lần nữa thỏa mãn, bên trong truyền đến âm thanh dây dưa của một đôi nam nữ, nữ chính là Lương Dĩ, có một ít không tình nguyện giãy dụa, nam chính là anh...

Còn đoạn sau thì không ai nghe. Tô Diệu sắc mặt xanh mét lấy băng ghi âm ra, ánh mắt cũng khiếp sợ nhìn Lương Dĩ: “Đoán được người nào chưa?”

Lương Dĩ lắc lắc đầu.

Tô Diệu chậm rãi phân tích: “Anh mỗi ngày đều kiểm tra, cho nên máy nghe trộm không thể đặt trên người anh. Em không cần vội, người nghe trộm nếu đã đưa cuộn băng tới đây, nhất định sẽ còn quay lại.”

Lương Dĩ dừng động tác bởi quần áo lại.

“Nguyễn Phong đang bị giam, theo anh, nếu muốn trả thù anh, chỉ có thể là Viện Hi.” Anh cười: “Anh không đối phó với cô ta, cuối cùng cô ta cũng tìm đến đối phó anh.”

Đúng lúc này Lương Thế Thần đẩy cửa vào: “Nghe xong chưa? Có muốn giải thích gì không?”

Tô Diệu mặt lúc đỏ lúc trắng.

Lương Thế Thần hừ lạnh một tiếng, lôi kéo Lương Dĩ bước đi.

“Đợi chút.” Tô Diệu mặt khổ sở: “Bác, có thể tha thứ cho cháu không?”

Lương Thế Thần nghe được cười to nói: “Tô thiếu gia, xem ra tôi thấy cậu đã quên làm người như thế nào rồi?”

“Cháu nhận sai, cháu tự nguyện nói câu xin lỗi, bác đừng vui mừng như thế.” Anh khó khăn liếm môi nói: “Chỉ cần bác, bác đừng mang Lương Dĩ rời xa cháu.”

Lương Thế Thần mặc kệ anh, xoay người bước đi.

Tô Diệu chạy tới chắn trước cửa, giống như sắp quỳ xuống: “Bác trai, cháu thực sự yêu con gái bác, bác đừng mang cô ấy đi, đừng rời xa cháu được không.”

Anh trực tiếp thổ lộ như vậy khiến cô có chút không thoải mái. Tuy nói hai tháng này hai người ở chung, cô ít nhiều có thể nhận ra tình cảm của Tô Diệu thật sự là không muốn rời xa cô, chẳng qua là hồi còn trẻ không cố giữ lấy, không nghĩ tới bây giờ lại yêu sâu sắc như vậy. Trong đầu đột nhiên nhớ đến hình dáng của Trương Thịnh, trong lòng nặng trĩu, lấy một ít lý trí đè nén.

Lương Thế Thần rút cuộc là một người tính tình mạnh mẽ, nghe thế nổi nóng bước tới đẩy Tô Diệu ra, mở cửa hướng ra bên ngoài, Tô Diệu từ phía sau cố gắng nắm lấy Lương Dĩ.

Lương Dĩ để mặc cho anh nắm lấy, toàn bộ sự lo lắng của anh đã rơi vào mắt cô.

Cuối cùng vẫn phải xa nhau, bị Lương Thế Thần lôi kéo ra đến cửa khách sạn, ngồi trên Mercedes-Benz của Lương Thế Thần rời đi. Vừa khởi động xe thì cửa kính lớn của khách sạn mở ra, hình dáng của Tô Diệu liền hiện ra.

“Ba.” Lương Dĩ ma xui quỷ khiến lại dám mở miệng: “Sự tình không phải như ba tưởng đâu. Tô Diệu anh ấy...”

Lương Thế Thần nổi nóng: “Đúng là loại kiêu ngạo. Lúc trước ba thấy hắn tốt với con nên chu cấp cho hắn đi học, không nghĩ sau này lại xảy ra chuyện như vậy!”

Có nói nhiều cũng vô ích, Lương Dĩ trong lòng hỗn loạn, quay đầu ra ngoài cửa sổ xe không nói nữa.

Bọn họ vừa về đến nhà, Lương Thế Thần đã ra lệnh cho quản gia thu thập hành lý.

“Ba muốn đi đâu vậy?”

Lương Thế Thần: “Không chỉ có ba, còn có con. Chúng ta cùng đến nước Pháp.”

Quản gia bận rộn từ trên xuống dưới, Lương Dĩ như đã trải qua cả thế kỉ: “Con không muốn đi.”

“Vẫn còn luyến tiếc hắn?”

Lương Dĩ: “...”

“Luyến tiếc cũng phải đi. Tô Diệu sẽ không bỏ qua cho con, chúng ta trước tiên ra nước ngoài lánh nạn. Chờ thêm vài ngày, con có thể trở về sau, được không?”

Trong lòng hiện tại không yên, cũng không biết vì sao. Lương Thế Thần thái độ kiên quyết, gọi điện cho chú Ngô chuyển tiền vào tài khoản tại Thụy Sĩ, đôi lông mày không cử động.

Hành lý nói nhiều thì sợ thừa, ít lại sợ thiếu, mất khoảng nửa ngày thì thu dọn xong. Hai cha con trò chuyện với nhau ở sofa, Lương Dĩ đương nhiên không còn tâm tư nói chuyện.

“Lão gia, tiểu thư, hành lý đã thu thập xong.”

Lương Thế Thần nói mấy câu, rồi đưa ra một chiếc phong bì: “Đây là tiền lương một năm của ông, ông thay chúng tôi thu dọn nhà cửa, đến năm sau chúng tôi lại gửi cho ông.”

Quản gia nói cảm ơn nhận lấy: “Lão gia cùng tiểu thư cơm tối ở nhà ăn sao?”

Lương Thế Thần gật đầu, vốn muốn hỏi Lương Dĩ ăn cái gì, thấy cô bộ dạng thất thần, không có vui vẻ, thuận miệng nói vài món ăn mình thích.

Quản gia ghi nhớ liền rời đi chuẩn bị.

Ở bên kia, Tô Diệu đang đối diện Viện Hi để tra rõ trắng đen, tức giận đến xanh mặt, chính lúc này điện thoại di động trên bàn vang lên, anh tiện tay nhận điện thoại: “Alo.”

Đối phương dừng một chút, lóe lên ý nghĩ trêu chọc: “Thiếu gia, người dọa chết tôi rồi.”

Tô Diệu sửa lại tâm tình: “Bác Chung.”

Bác sĩ Chung: “Sao lại khách khí như vậy?”

Tô Diệu nghĩ tới không khỏi buồn phiền, vội nói sang chuyện khác.

Bác sĩ Chung không cần hỏi nhiều, cười nói: “Có chuyện vui nói cho cậu, cậu không cần buồn phiền như vậy.”

“Có chuyện gì?”

“Lần trước theo lệnh cậu khám cho cô gái kia, chính là đã mang thai.”

Tô Diệu cảm thấy trời đất rung chuyển, đầu óc choáng váng: “Cái gì?”

“Tiểu tử cậu vui mừng đến nỗi không tìm ra được hướng Bắc sao? Tôi nói, cậu được làm ba rồi.”

Tô Diệu nắm chặt điện thoại, ngón cái run lên: “Bác Chung, bác, vừa nói gì lặp lại lần nữa?”

Bác Chung chỉ muốn gào to, lặp lại một lần nữa, trong điện thoại vui mừng đến mức khoa chân múa tay: “Thiếu gia, cuối cùng cũng có đời sau rồi.”

Một lúc sau, nghe thấy Tô Diệu đã bình tĩnh lại ra lệnh: “Cháu lập tức tới đón bác, chúng ta phải cùng nhau đến nơi này.”

Bữa tối đã làm xong, Lương Dĩ đến gần bàn ăn, đột nhiên mùi thức ăn xông lên mũi, làm cô có chút khó chịu, che miệng nôn khan vài cái.

Lương Thế Thần quan tâm hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Lương Dĩ lắc đầu, ngồi xuống ăn cơm. Trên bàn có món thịt kho tàu cô rất thích ăn, không ngờ hôm nay lại không có khẩu vị, ngược lại ngửi thấy mùi mỡ còn có chút buồn nôn. Cô chỉ gấp chút rau xanh bỏ vào bụng, nhưng ăn được vài miếng lại không muốn ăn nữa. Lương Thế Thần lo lắng nhìn cô: “Nếu không đi bệnh viện khám xem?”

“Gần đây nghĩ nhiều chuyện, ngủ không đủ giấc, cơ thể không được thoải mái. Không có gì đâu ba, nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

Thấy cô kiên trì như vậy, Lương Thế Thần cũng không khuyên cô nữa.

Ăn cơm chiều xong, chú Ngô gọi điện đến báo vé máy bay đã đặt xong, chuyến bay 9h30 tối, bay mất mười một tiếng sẽ đến sân bay tại Pháp. Lương Thế Thần nhíu nhíu mày, đây chính là chạy trốn, nhưng không thể nghĩ nhiều như vậy. Chỉ lo cơ thể của Lương Dĩ không thoải mái.

Lương Dĩ nghe xong lại lắc lắc đầu: “Cơ thể của con rất khỏe. Nhưng mà ba, cứ như vậy mà đi sao?”

“Con còn gì luyện tiếc sao?”

Thời điểm này Lương Dĩ chỉ cảm thấy trong lòng bị đè nén, nhưng cụ thể là cái gì thì không thể nói ra, chỉ hơi ngơ ngác đứng một chỗ.

Lương Thế Thần vỗ vỗ vai Lương Dĩ, chính lúc này quản gia đi tới: “Lão gia, bên ngoài có vị khách họ Tô, nói có chuyện quan trọng tìm tiểu thư.”

Lương Thế Thần: “Đuổi hắn đi!”

Quản gia ngẩn ngơ, nói vâng rồi rời đi. Một lát sau, trở lại xấu hổ nói: “Người đó không chịu đi, nói muốn nói chuyện với tiểu thư.”

“Không biết xấu hổ!” Lương Thế Thần vội đứng lên: “Tôi tự mình đi đuổi hắn!”

“Quên đi.” Lương Dĩ ngăn cản: “Con không ra anh ấy sẽ tự rời đi.”

Lương Thế Thần làm sao chịu nghe, sớm bước đi ra ngoài.

Lương Dĩ sợ có chuyện ngoài ý muốn, cẩn thận nhìn quanh rồi đi theo. Trong lòng cô lo lắng, nghĩ đến Tô Diệu thì thấy thật là loạn. Từ phòng đến cửa phải qua một vườn hoa nhỏ. Lúc này đang là đầu thu, hoa đều đã lụi, chỉ còn chút lá xanh. Tô Diệu đứng ở cửa sắt lớn, đứng giữa màu lá xanh, vẻ mặt vui mừng xen lẫn lo lắng đi tới.

Sát....

Cửa sắt âm âm mở ra.

Lương Thế Thần hùng hổ lao ra: “Tiểu tử cậu lại muốn làm gì?”

Tô Diệu vui vẻ: “Bác trai!”

“Đừng gọi tôi thân thiết như vậy, tôi với cậu không quen biết.”

Tô Diệu bị chửi té tát cũng không so đo, vội vã nói: “Cháu chỉ muốn trông thấy Lương Dĩ, cầu xin bác cho cháu gặp cô ấy.”

“Nghĩ hay quá nhỉ.”

“Chỉ cần bác cho cháu gặp cô ấy, bảo cháu làm cái gì cũng được.”

“ ... ”

Tô Diệu đưa ra một túi văn kiện, chính là túi văn kiện lúc trước Lương Thế Thần ném cho anh: “Đây là tài sản của Lương thị, cháu không cần, cháu chỉ muốn gặp mặt Lương Dĩ.”

Lương Thế Thần nhìn chằm chằm túi văn kiện, mím môi: “Cậu cho rằng có thể dụ tôi sao, tôi sẽ không vì tiền mà bán đứng con gái! Cút ngay!” Ông nói xong đẩy Tô Diệu ra.

Tô Diệu né tránh.

Trong xe lại một người đi xuống, tóc hoa râm, bước chân vững vàng đã đi tới: “Ông là ba của Lương Dĩ sao?”

Lương Thế Thần nhìn thấy có người lạ đi đến nên giữ lễ phép, nhưng lại nghĩ người này là đến cùng Tô Diệu, liền tức giận: “Đúng thế thì sao?”

“Tôi họ Chung, là thầy thuốc Đông y. Trước đây đã từng bắt mạch qua cho con gái ông, cô ấy đang có thai.”

“Cái gì, cái gì?”

Bác sĩ Chung lấy danh thiếp ra: “Những chuyện liên quan đến thai nhi, có thể gọi điện cho tôi.”

Lương Thế Thần quả thực không thể tiêu hóa tin tức này. Nấp ở hành lang sau vườn hoa Lương Dĩ chỉ thấy ba mình đứng yên không nhúc nhích, lại không nghe thấy gì. Cô nhớ rõ kia là vị bác sĩ Đông y, vẻ mặt là người dễ gần. Cô vươn đầu về phía trước, dùng chút sức nghe ngóng, đáng tiếc lại không nghe thấy gì.

Một lát sau, Lương Thế Thần gọi người giúp việc đến, không biết dặn dò cái gì, người giúp việc đi tới hướng cô: “Tiểu thư, lão gia mời cô qua bên kia.”

Lương Dĩ thấp thỏm đi tới, đứng ở xa thấy Tô Diệu liền chạy tới, cầm lấy tay cô, lòng bàn tay nóng như lửa đốt: “Cuối cùng anh có thể thấy em.” Anh ôm cô vào trong ngực, âm thanh run run nói: “Anh, anh có tin tốt muốn nói cho em.”

Lương Thế Thần cũng chạy tới, kéo Tô Diệu ra, chỉ vào Tô Diệu không khách khí: “Cậu lễ phép một chút!”

Tô Diệu không để ý, vẻ mặt vui mừng nhìn Lương Dĩ gật gật đầu.

Lương Thế Thần đi qua vỗ vai Lương Dĩ: “Con gái, ba có chuyện nói với con, nghe xong đừng hoảng hốt.”

Thấy ba và Tô Diệu trịnh trọng như vậy, cô cảm thấy bất an, thấy Tô Diệu vui mừng như vậy, chắc không phải là chuyện buồn. Chợt nghe gặp Lương Thế Thần nói: “Con gái, thân thể con gần đây có thoải mái không, có nghĩ tới đồ ăn là có thể ới hay không?”

“Có?” Cô phản ứng không kịp.

Tô Diệu nói thêm một câu: “Chính là có thai.”

Giống như nghe thấy sấm bên tai, cô ngơ ngác tại chỗ. Lương Thế Thần vỗ vỗ vai cô: “Con gái, con gái?”

“Ba, ba.” Cô dựa vào Lương Thế Thần: “Vừa rồi mọi người vừa nói, nói con mang thai sao?” Cô không thể tin nhìn về chính mình bụng: Nơi này lại có một sinh linh? Lại là của Tô Diệu?

Ngẩng đầu nhìn Tô Diệu, lúc này mắt anh chỉ tràn đầy vui sướng, cô có chút xao động.

Con của anh?

Cô vẫn còn trẻ, không nghĩ nhanh như vậy lại có con. Nghe thấy chính mình mang thai, có chút ngạc nhiên không biết nên làm sao bây giờ, lúc này Tô Diệu đi tới kéo tay cô: “Anh cái gì cũng nghe lời em, em muốn làm gì thì làm cái đó, chỉ cần em ở cạnh anh, ngoan ngoãn sinh con ra đời.”

Anh bày ra vẻ mặt vui sướng, mặt như tỏa ra một vầng hào quang, dùng lực nắm lấy tay cô.

Anh đem tay cô đặt ở ngực: “Van xin em. Trước kia có chuyện gì, nếu là chuyện tổn thương em, anh đều xin lỗi, anh cam đoan về sau nhất định sẽ chiều chuộng em.”

Gió thu khẽ đưa, tiếng lá cây sà sạt vang lên. Anh chậm rãi ngồi xổm xuống, quỳ một đầu gối, không biết lấy đâu ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ.

Trái tim cô không tự chủ được đập nhanh hai nhịp, cho đến lúc nhìn thấy ngón tay anh mở chiếc hộp, nắp hộp từ từ mở ra, quả nhiên là một chiếc nhẫn kim cương tinh tế nằm bên trong.

“Gả cho anh đi, Lương Dĩ.”

Cô chỉ cảm thấy mình ngây người lâu như nửa thế kỷ, lời hứa chỉ ngắn ngủi vài giây, trên mặt anh nụ cười mong đợi vẫn không thay đổi. Anh nói: “Anh yêu em. Trước kia hay hiện tại đều yêu em, tương lai cũng chỉ có em. Không có liên quan đến việc em đưa anh đi du học, hay trong lòng em có người nào khác anh vẫn yêu em, vô điều kiện. Anh chỉ hi vọng cả đời này, em có thể ở bên cạnh anh, để anh có thể chăm sóc em, làm bạn với em cả đời.”

Ở một bên, bác sĩ Chung hiểu ý cười. Mà Lương Thế Thần thấy cảnh tượng này, cũng ngại ngùng ngậm miệng.

Giống như cả thế giới đều đang đợi đáp án của cô, lại giống như cả thế giới đều mong cô nói đồng ý. Cô chậm rãi đưa tay lấy chiếc nhẫn, có chút ngơ ngác đặt trên ngón tay nhìn một chút. Đúng là rất vừa vặn, chắc chắn đã được Tô Diệu lựa chọn cẩn thận.

“Em yêu cầu gì anh đều đáp ứng sao?”

Tô Diệu gật đầu khẳng định.

“Việc này.” Cô cắn môi dưới: “Em muốn anh thả Nguyễn Phong, có thể chứ?”

Tô Diệu ánh mắt đau xót, gật gật đầu.

“Cũng không đối phó với Viên Hi nữa, có thể chứ?”

Tô Diệu nhếch môi dưới: “Anh sẽ cảnh cáo cô ấy không được phá hoại chuyện của anh và em. Nếu cô ấy đáp ứng thì anh sẽ không gây khó dễ cho cô ấy.”

Lương Dĩ nhẹ nhàng thở ra: “Tô Diệu, nếu kiếp trước em có lỗi với anh, coi như kiếp này đền phiên anh trừng phạt em.”

Anh nghi hoặc nhìn cô.

“Anh cũng biết, em vẫn thực sự thích một người, nhưng mà anh ấy đã chết, là vì lỗi của em, vì em tùy hứng mà đã cướp đi sinh mạng của anh ấy. Từ đó về sau, em cảm thấy mình không thể có được hạnh phúc. Cho nên dù là thế nào, em đều chấp nhận, cho dù anh không thật lòng đối với em.” Nơi khóe mắt cô rơi nước mắt: “Nhưng Tô Diệu, anh lại cầu hôn em, em không nghĩ tới hôn nhân, ít nhất là không nghĩ tới hôn nhân có tình yêu, em... em...”

Anh đứng lên ôm cô: “Chỉ cần em đồng ý, anh tình nguyện yêu em cả đời.”

Cô nức nở khóc thành tiếng, nắm lấy ống tay áo anh.

23. Chương 23

Ngày 11/11/2011, thành phố S nghênh đón một lễ cưới độc nhất vô nhị từ trước tới nay. Nổi danh trong giới tài chính, giám đốc ngân hàng Tô thị cưới con gái tập đoàn tài chính Lương thị - Lương Dĩ tại khách sạn Đế Đô.

Hôm đó trời không được đẹp lắm, xe hoa đi được nửa đường thì gặp cơn mưa nhỏ, mưa càng rơi càng lớn, cuối cùng thành cơn mưa to. Giao thông tắc nghẽn, xe hoa ở trên cao tốc không thể di chuyển.

Tô Diệu không ngại mà điều động cả cảnh sát, nhưng hiệu quả cũng không lớn. Cảm thấy sẽ bị chậm giờ lành, bất mục sự chạy từ khách sạn đến đường cao tốc. Suốt nửa giờ ở trong mưa to chạy trốn, một thân

chú rể quần áo ướt đầm, ngay cả đóa hoa trước ngực cũng bị tả tơi không chịu được. Nhưng anh vẫn chạy như điên không có dừng lại trong vòng nửa giờ, nhào vào chiếc xe hoa Lương Dĩ đang ngồi, sắc mặt trắng bệch nhưng miệng vẫn cười: “Thế là đã lấy được em.”

Phía sau anh, mục sư liếc mắt xem thường.

Trong xe khí thật ẩm áp, anh ngồi vào chưa kịp lau nước mưa trên mặt, chỉ mỉm cười nhìn cô.

Đúng vậy, có thể tìm được em rồi.

Trong biển người mênh mông này, đã từng buông tha em, từng mất đi em, nhưng tại đích cuối cùng chúng ta vẫn cùng nắm tay nhau, cùng trải qua những thăng trầm của cuộc sống đến cuối đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguc>